

Vampir Günlükleri dizisinden

JULIE PLEC

the ORIGINALS

ANLATILMAMIŞ HİKÂYE

Yükseliş

The Originals Digital Domain Sol-Fide
cinemax

3GO!

AİLE GÜÇTÜR

Köken Vampir ailesi bin sene evvel birbirlerine bir söz verdi. Her zaman ve sonsuza dek bir arada kalacaklardı. Ama verilen sözleri tutmak ölümsüzken bile kolay değildi.

1722 yılında New Orleans'a ayak basan Köken Vampirler Klaus, Elijah ve Rebekah Mikaelson tehlikeli geçmişlerini arkalarında bıraktıklarını zannederler. Ne var ki bölgelerini kimseyle paylaşmak istemeyen cadılar ve kurt adamlar bu kanunsuz şehirde cirit atmaktadır. Üstelik çok yakında gerçekleşmesi planlanan bir evlilikle birlikte aralarındaki ittifak sonsuza dek mühürlenecektir. Ama düşmanları birbirine düştüğünde kendilerini çok daha güvende hissedenden Köken Vampirlerin şehri bu iki klana teslim etmeye hiç niyetleri yoktur. Özellikle de müstakbel gelin Vivianne'e gönlünü kaptıran Klaus'un. Elijah ailesi ile birlikte güvende olabilecekleri bir yuva aramakla, Rebekah da Fransız ordusunu kendi saflarına katmakla uğraşırken aşk sarhoşu Klaus hem kendisini hem de ailesini büyük bir tehlikeye atacak olayların içine sürüklenmektedir.

Yükseliş

the ORIGINALS

Yükseliş
❧

Çeviren: Ebru Sürmeli

GO!

GİRİŞ

1713

Vivianne Lescheres karanlıktan korkmuyordu. Gece, sıcak bir pelerin misali omuzlarını örtmüştü. Dolunaya yaklaşan ay, nehir ağzını siyaha ve griye boyayarak nehrin gerçeklerini saklayıp değiştirse de Vivianne'in ayakları yere sağlam basıyor, yüreği kararlı atıyordu. On yaşında bir kız olmasına rağmen hem de. Karanlıkta özgürdü.

Hem cadı hem de kurt doğan Vivianne, iki klanın, iki ailenin koruması altındaydı. Korkmasını gerektiren bir tehlike yoktu. New Orleans'ın şiddete meyilli sakinlerinden bile çekinmesi gerekmiyordu. Kentin bütün sokaklarında korkusuzca dolaşabilirdi.

Lakin o gece tembel tembel akan geniş nehre yaklaştığı sırada, burnu ölümden başka koku almıyordu. Yavaşlayıp sorunun ne olduğunu görebilmek için etrafını taradı. Gecenin Vivianne'in gözlerinden uzun süre sır saklaması mümkün değildi. Bataklık kıyısı boyunca sessizce ilerleyen hayalet gemiyi izledi. Çizmeli ayaklarıyla çamurun içinde Saint Louis Nehri'nin açık sularına doğru ilerledi.

Gemi, rahat bir yolculuk sağlayacak kadar büyük olmasa da okyanusu geçecek kadar sağlam görünüyordu. Ne var ki Vivianne'ın keskin gözleri bile gemide tek bir yaşam belirtisi yakalayamamıştı. Keresteler gece yarısı akıntısının yumuşak dalgalarıyla hafif hafif gıcırdarken gemi suyun içinde kayarak ilerliyordu.

Nehir kıyısına ulaşınca gözcülerden birinin bağırdığını duydu. Nihayet hayalet gemiyi fark etmişlerdi. Uzun bir su kamışı kümesinin arkasına saklanan Vivianne gemiyi ateşe verip onu yeniden okyanusa taşıyacak sulara salmak için dayanılmaz bir arzu duydu. Bu gemi her neyse ve her ne taşıyorsa onu şehrinde istemiyordu.

Gemi, gözcüleri davet edercesine kıyıya yanaşıp durdu. Adamlar vakit kaybetmeden hayalet gemiye tırmandılar. Vivianne onlara seslenmeyi düşündü ama çocuk haliyle, koca adamları terk edilmiş bir hazine olduğuna inandıkları şeyden uzaklaştırmak için ne gibi bir uyarıda bulunabileceğini bilemedi.

Ay ışığı, güvertede sessizce ilerleyip gözcülerin peşinden giden adamın solgun teninde ve altın sarısı saçlarında parladı. Adam, gözcülerden birini insanüstü bir hız ve güçle gemi armasına çekti. Güverteden çılgınlık yükselmeye başlamıştı. Soğuyup rutubetlenen ılık gece havası Vivianne'ın tenine yapışarak ürpermesine neden oldu. Bakırımı kan tadı nehir boyunca sürüklenerek ona ulaştı. Göreceğini gören Vivianne koşmaya başladı.

Karanlık etrafını sarmıştı. Bataklık boyunca uçar adımlarla koşarken kökler ve tümsekler uzanıp ayaklarını yakalamaya çalışıyordu. New Orleans'a yeni bir şey gelmişti ve gece bir daha asla güvenli olmayacaktı.

BİR 1722

“*P*arti basma” tabirinin kulağa hoş gelen, yıkıcı bir tınısı vardı ama gerçekler Klaus’u hayal kırıklığına uğratmıştı. Kendini davet ettirmek çok kolay olmuş, Elijah’nın şiddet karşıtı uyarılarına hiç gerek olmadığı ortaya çıkmıştı. Malikânenin içinde Klaus’u bekleyen tek şey, alelade bir partiydi. Cadılar ve kurtlar içki içip kendi türleriyle dans ediyor, ara ara diğer klanların üyelerine kibirli bakışlar atıyorlardı. Balo salonu havasızdı. İnsan hizmetkârlar kalabalığının arasında uyuşuk hareketlerle ilerliyorlardı. Kendilerini, etraflarını saran diğer şeyler gibi donuklaştıran bir büyüün etkisi altındaydılar. Klaus ağabeyinin bu partiye katılmaya neden can attığını anlayamamıştı ama Elijah’nın gerekçeleri genelde mantıksız olurdu zaten.

Ceylan gözlü genç bir kadın ona bir kadeh şampanya uzattınca Klaus gözünü karartıp şampanyanın tadına baktı. Büyük olasılıkla pey kaliteli bir şampanyaydı ama Klaus’un pek

etkilendiği söylenemezdi. Kibar dostlarla tadılan içkilerden anlamıyordu sonuçta. Garsona, “Bir dakika!” diye seslenince, bir tepsi kadeh taşıyan genç kadın itaatkâr bir tavırla döndü. Klaus ona doğru bir adım attı, saçlarının bal rengi parıltısını ve boğazında atan yumuşak nabızı inceledi. “Biraz hava almam lazım,” diye uydurdu. “Bana bahçenin yolunu gösterebilir misiniz?”

Kız bir an tereddüt etti, dudakları reddetmesi gerektiğini biliyormuş gibi aralandıysa da karşı koymadı. Elindeki tepsiyi bıraktı. Klaus parıltılı balo salonunun sonuna kadar peşinden gitti ve kapı arkalarından tam kapanmadan kıza yetişti. Gözleri bahçenin karanlığına anında uyum sağlamıştı. Sağ eliyle kızın ağzını kavrayıp kaçabilecek her türlü çılgılığı boğarken sol eliyle saçlarını boynundan çekti. Kızın pürüzsüz boynuna bakarken dişleri uzayıp keskinleşti. Vampir dişleri nabızı bulup boğazını delerken sıcak kan ağzına doldu.

Kızın kalp atışları yavaşladığında Klaus’un aklı çoktan başka yere kaymıştı. Gözleriyle mehtabın aydınlattığı bahçeyi tarayarak saklanacak bir yer aradı. Garson kız öldüğü anda, onu hanımeliyle kaplı duvara taşıyıp yaprakların arasına gizledi. Çok da büyük bir özen göstermemişti. Sıkıcı bir partiden, sıkıcı bir avla ayrılmak, keyfini beklenmedik biçimde kaçırmıştı.

Oymalı kapılardan gizlice içeri girdi, içerideki ışık ve müzik karşısında bir an için afalladı. Dönüşü kimse tarafından fark edilmemiş gibi görünüyordu ama öyle değildi. Bir düzine avizenin ışığı, kusursuz sarı bukleleri ve Klaus’un yüzüne dikilmiş bir çift mavi gözü aydınlatıyordu.

Rebekah, Elijah adına casusluk yapıp onun o can sıkıcı, “ortama uyum sağlama” takıntısına katkıda bulunuyordu. Niyetleri asi ruhlu, yarı üvey kardeşlerinin, muhteşem planlarını tehlikeye sokacak bir şey yapmadığından emin olmaıktı.

Birlik olsalar üç Köken Vampir bu genç şehri göz açıp kapayıncaya kadar ele geçirebilir, peşlerindeki düşmanlarına karşı kullanabilecekleri bir kale haline getirebilirlerdi. Ama onlar tam dokuz sene boyunca karanlık köşelerde saklanmış, ancak gerektiğinde karınlarını doyurmuş ve kendilerini ahaliye sevdirmeye çalışmışlardı. Klaus şimdilik sesini çıkartmıyordu ama Elijah’nın planlarına boyun eğmesi eğlenceyi toptan kenara bırakacağı anlamına gelmiyordu.

Kız kardeşine tiksintiyle arkasını döndü fakat bu sefer de kendisini gözetleyen başka biriyle karşılaştı. Bakışlarını üzerine sabitleyen kız, bir cadıydı. Gerçi bu yalnızca bir tahmindir çünkü onu az önce ince uzun bir kurt adamla dans ederken gördüğüne yemin edebilirdi. Kendi türünün yanından ayrılmaktan korkmayan çekici ve genç bir cadı ha? Bu, keyfini bir parça yerine getirebilir, hatta bu iç karartıcı partiyi kurtarabilirdi. Kuzgun karası saçları, porselen teni ve kapkara gözleriyle, kız vampir *bile* olabilirdi ama Klaus onun güzel kafasının içini dolduran büyülerin, kendi gücüyle karşılaştırıldığında solda sıfır kalacağının farkındaydı.

Klaus kızın beyaz boynunu parçaladığını hayal etti. Yakarışlarını duyabiliyordu. Ondandır yayılan ışığı sonsuza dek söndürmeden evvel tadını çıkartan adam olabilirdi.

Genç cadının salonda dolaşmasını, sağda solda sohbet et-

mesini izledi. Arada sırada parlak siyah gözleri Klaus'u buluyor, ardından hızla uzaklaşıyordu. Klaus yaklaştı; uzun otları yararlanarak ilerleyen bir kaplan gibi, balo elbiselerinin ve smokinlerin arasından onu takip etti.

Müzik değişti ve dansçılar itaatkâr bir tavırla sekizli gruplara ayrıldılar. Her köşede birer çift duruyordu. Klaus yeni avından uzakta kalmıştı. Ona mı öyle geliyordu yoksa kız onun yaklaştığını görünce uzaklaşmaya mı başlamıştı? Bu sorun kolayca çözüldü gerçi. Dans edenler adım atıp müziğe uydular. Klaus dans edenlerin, kızla ikisini birbirlerine doğru taşımasına müsaade etti. Önce izlemekle yetindi, kız arkasına geldiği anda da döndü.

“Araya girebilir miyim?” diye sordu doğruca. Bir cevap beklemeden kızı kendi kollarına çekti. Dans partneri bir şeyler geveleyip geri çekildi. Klaus onun gidişini izlemekle vakit kaybetmedi.

Kızın kırmızı dudakları kederli bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Zavallı Gerald,” diye iç geçirdi. Siyah gözleri mum ışığında parıldıyordu. “Onu hazırlıksız yakaladınız.”

“Ama siz beni bekliyordunuz, Matmazel,” diyen Klaus, onu döndürerek uzaklaştırıp tekrar kendine çekti. Bu kez daha yakındılar.

“Vivianne,” diye karşılık verdi genç kız, eldivenli parmaklarını beklentiyle uzatarak. Klaus kızın elini çevirip dudaklarını alışılmıştan biraz daha uzun tutarak öptü. Kız yaşlılarından beklenilenin aksine kızarmayıp kuşkulu bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

“Niklaus Mikaelson,” diye karşılık verdi Klaus. “Onur duydum.”

“Eminim,” diye mırıldandı Vivianne. Dalgın dalgın bakışlarını kaçırdı. Sonra tekrar ona bakıp gülümsedi. Sanki o anda güneş doğmuştu: Baş döndürücü, güçlü ve tehlikeli. “Sizi bu sıkıcı baloya kim sürükledi bakalım? Yolunuzu kaybedip buraya düştünüz, sonra da çıkışı mı bulamadınız?”

Klaus, salonun diğer ucundaki Elijah’nın duvarın dibinde dolandığını fark etti. Ağabeyinin kahverengi gözleri aranıyor, Klaus’unkileri âdeta delip geçiyordu. Elijah başını hızla salladı, kimseye belli etmeden Klaus’un dikkatini çekmeye çalışıyordu. Klaus ona merakla baktı. Bu sessiz isyandaki hararet, ilgisini uyandırmıştı. “Kardeşlerim, bu partinin mevsimin en büyük sosyal etkinliği olacağına dair yeminler ettiler,” diye cevap verdi. “Onlara inanmamıştım ama son birkaç dakikadır partinin fazlasıyla iyiye gittiği kesin.”

Vivianne’in kaşları tekrar kalktı. Bu iltifatı beğenmiş miydi yoksa gülünç mü bulmuştu, Klaus emin olamadı. “Balo dansını sevdiğiniz kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.”

“Benim de gelmezdi.” Müzik eş değiştirme işareti verdi ama Klaus elini Vivianne’e uzatan genç adama ters ters baktı. “Usulünü tam kapamadım,” diye kabul etti, “ama çok güzel dans ediyorsunuz. Bu şehirde böyle nazik genç bayanlar yetiştiğinden haberim yoktu. Seyahat eder misiniz?”

Akik taşını andıran gözlerde yaramaz bir kıvılcım yanıp söndü. “Kendi yaptığınız seyahatleri anlatmak istiyorsunuz herhalde,” diye yorumladı genç kız, soğuk bir tavırla. “Olağanüstü şeyler görmüşsünüzdür herhalde.”

“Ah, evet gördüm.” Tüylerini diken diken edecek şeyle-re şahit olmuştu ama bu tür konuları başka, daha samimi bir sohbe- te saklasa da olurdu. “Ama soruma cevap vermediniz, Matmazel Vivianne.” Aslında, Klaus kızın kendisine soyadını dahi söylemediğini fark etti.

Kız göğsüne, dansın icap ettirdiğinden bir parça daha fazla yaslandı. “Çok üzölmüşsünüzdür.” Ses tonundan kanla karışık bal misali alaycılık damlıyordu. “Bir dediğinizin iki edilmesi- ne alışkın olmadığınızdan eminim.”

Klaus’un gırtlğından kısa, şaşkın bir kahkaha kaçtı. “Ah, esrarengiz Vivianne. Bu gece burada bulunan başka birine dediğimi yaptırmaktansa sizin tarafınızdan duymazdan gelinme- yi tercih ederim.”

“Davetlileri aşağılamasaydınız keşke,” dedi kız, cıvıl cıvıl bir neşeyle. “Nereden biliyorsunuz, belki de bütün bu insanları ben davet ettim. Beş yüzü de benim yakın arkadaşım olabilirler.”

“Belki yarısı, o da en fazla.” İki klan arasındaki ayrım hâlâ belliydi. Balo salonunun onların durduğu tarafında tek bir kurt bile yoktu.

“Barış ne güzel şey,” diye karşılık verdi Vivianne. Öyle uysal bir ton kullanmıştı ki Klaus onun tam tersini düşündüğün- den kuşkulandı. New Orleans cadılarıyla kurt adamları arasın- da uzun zamandır süren savaş, nihayet son bulmuştu ve Klaus dışında herkes bunu kutlamayı tercih ediyor gibiydi. Cadıların da ateşkese dair kendilerince şüpheleri olabilir miydi? Elijah vampirlerin ateşkese kesinlikle müdahale etmemeleri gerek- tiğinden emindi ama cadıların arasında da hoşnutsuz olanlar

varsa... Bu genç ve çekici bayan, basit bir öğünden fazlası olabildi belki de.

Klaus o gece ilk kez içtenlikle gülümsediğini fark etti. Bu güzel cadının yaşamasına izin verse iyi olacaktı belki de. O varken New Orleans o kadar da kasvetli değildi. “Yanınızdan ayrılmayıp popülerliğinizden istifade etsem iyi olacak sanırım,” diye takıldı. “Bu gece burada çok arkadaşım olduğunu sanmıyorum.”

“Burada olmam ve sizi bütün bu korkunç insanlardan korumam ne büyük şans.” Gözlerini kibirli bir tavırla devirince kısa bir an için gerçekte olduğu kıza benzedi.

Klaus sırttı. “Masumları korumak benim işim, Matmazel. Namımın benden önce buraya ulaşmamış olmasına şaşırdım.”

Parça sona erdi ve dansçılar da müzikle birlikte durdular. Vivianne parmak uçlarında yükseldi, yüzünü öyle yaklaştırdı ki Klaus istese dudağını ısırabilirdi.

“Ah, ulaştı,” diye fısıldadı. Kızın işveli gülümsemesi sefahate dalmış balo salonundaki diğer her şeyi zihninden uzaklaştırıyordu. Klaus'a dokunmak için elini uzattı, dudağının kenarını tek parmağıyla okşadı. Klaus başını çevirip parmağı öpmeye, oburca ısırmaya yeltendi ama kız kollarından kurtuldu ve Klaus parmağındaki kırmızılığı gördü. Garson kızın kanından unutulmuş bir damla, bütün bu süre zarfında orada kalmıştı büyük ihtimalle.

Klaus peşine düşmeyi akıl ettiğinde Vivianne balo salonunu yarılamıştı ve Klaus harekete geçme fırsatı bulamadan kutlama boruları çaldı. Sinirlenen Klaus bekledi. Sabırsızlan-

mişti ama çok yakında ikisinin baş başa olacakları, daha iyi bir fırsat yakalayacağından emindi.

Biri, “Bayanlar baylar, seçkin konuklar!” diye bağırıp etraflarındaki gevezeliği susturdu. “Bu son derece mutlu olayı size duyurmak benim için büyük bir mutluluk. Sizlere, nişanlı çiftimiz Armand Navarro ile Vivianne Lescheres’i tanıtmaktan büyük bir onur duyuyorum.” Vivianne, Klaus’un evvelce gördüğü kurt adamın yanına gidip kolunu hiç ayrılmamışlar-casına koluna doladı. Beyaz kolunu kaldırıp kalabalığı selamlarken gülümsemesi ışık saçıyordu.

Balo salonunda bir anda çılgın bir alkış ve tezahürat koptu ancak Klaus’tan çıt çıkmıyordu. Parti birdenbire anlam kazanmıştı. Kutladıkları tek şey savaşın bitişi değildi, bunu kanla mühürlüyorlardı. Navarrolar, New Orleans’taki en önemli kurt adam ailesiydi. Yani Navarro ailesinden biri bir cadıyla evleniyordu. Aile de onay verdiğine göre, Vivianne sıra dışı bir cadı olmalıydı.

Klaus gözlerini kıstı. Kız gerçekten de sıra dışıydı. Bahsini işittiği kız o olmalıydı: Bir cadı ile kurt adamın çocuğuydu. Klaus bu söylentinin safsata olduğunu düşünüp ciddiye almamıştı ama iki klanın kızı, karşısında kanlı canlı dikiliyordu işte. Elijah bu partiden söz ederken bazı önemli ayrıntıları ilave etmeyi unutmuştu. Klaus’un burunlarının dibinde yapılan bu anlaşmaya müdahale etmeden duramayacağından korkmuştu herhalde.

İyi ama birilerinin müdahale etmesi şarttı. Düşmanları birbirlerinden, ondan nefret ettikleri kadar nefret ettiklerinde, Klaus kendini daha güvende hissediyordu.

Kaldı ki Vivianne bir kurt adamla israf edilemeyecek kadar iyi bir parçaydı.

Hemen yanında bitiveren Rebekah, “Kızdan uzak dur, Niklaus,” diye lafa girdi. “Bu ittifak için bir nesil emek harcadı. Burnumuzu kesinlikle sokamayız. O yüzden de kızın yaşadığını unutsan iyi edersin.”

Klaus, Vivianne’in nişanlısıyla dans edişini izledi. Narin bedeni dans pistinde zarafetle dolaşüyor, eteği beyaz bir yankı misali onu bir saniye geriden takip ediyordu. Klaus, Rebekah’ya cevap vermedi. Buna gerek yoktu. İkisi de uyarının geç kaldığının farkındaydı.

İKİ

Balo salonu Ően Őakrak sohbetler ve hareketli danslarla uğuldayıp dönse de Elijah bütün bunların altında bir sıkıntı aramadan edemiyordu. Nasıl herkesten daha hızlı, daha zeki ve daha hazırlıklı olabilirdi? Karanlık köŐenin nispeten huzurlu ortamında, dans edecek kimseyi bulamayanları, fısıldaŐanları ve yabancıları izledi. Ancak bakışlarını dans pistine çevirdiğinde yanlış yere baktığını fark etti. Bela, partinin en hareketli yerinin ortasında, müstakbel gelinle dans ediyordu. Sarı kafası kızın siyah kafasına doğru eğilmiş, dinliyor; tutkulu dudakları, hızlı samimiyetlerini gözler önüne serercesine gülümseyip mırıldanıyordu. Elijah belayı Klaus'tan başka bir yerde arayarak neden vakit kaybetmişti sanki?

Fevri kardeşini, kurt adamlarla cadılar arasında sağlanan barışın Őartları konusunda aydınlatmamakla hata mı etmişti? Bütün saygın kan davaları gibi, bu kan davası da iki aile arasında yapılan bir evlilikle sona eriyordu ve Elijah vampirlerin

yapılan anlaşmayı bozmayacağına dair söz vermişti. Klaus'un kendisine ait olmayan şeylere karşı garip bir tutku beslediği düşünülürse Elijah onu zapt etmenin yolunun, Klaus'un dikkatini Vivianne ve nişanlısından uzak tutmak olduğunu sanmıştı. Ne var ki bu plan feci şekilde başarısızlığa uğramıştı.

Vivianne Lescheres'in, bir cadı ile kurt adamdan doğan bu nadide çocuğun alın yazısı belliydi. Kentin doğaüstü sakinleri arasında oluşan bu yeni ve kırılgan barış, Vivianne'in yaklaşan evliliğine bağlıydı ve Mikaelson kardeşler de bu barışa bel bağlamış durumdaydılar. Rebekah genç ve güzel bir kadına dokunmasının yasak olduğunu söylemenin, Klaus'un onu baştan çıkartmasını garantilemekten başka bir işe yaramayacağını ısrarla ve ikna edici bir şekilde dile getirmişti. Ama görünüşe göre Klaus'a bir şey *söylememek* de işe yaramamıştı.

Karanlıkta, bir sütunun etrafından dolaşarak ağabeyinin yanına giden Rebekah, "Gördün mü?" diye iç geçirdi. "Ne olduğunu bile bilmeden her işe burnunu sokuyor."

"Ona şimdi söylememiz lazım," diye homurdandı Elijah, hata yaptıklarından emindi. "Kendisi öğrenirse daha kötü olur."

"Ne zaman daha iyi oldu ki zaten?" Rebekah giderayak taşı gediğine koyduğundan emin bir şekilde, eteğiyle cıllı pisti süpürerek dans pistine döndü. Kız kardeşleri her fırsatta, Klaus'la baş etmenin mümkün olmadığını açıkça dile getirse de Elijah'nın vazgeçmeye niyeti yoktu. Üçü bu kadar zamandır –yaklaşık bin senedir– hayatta kalmayı ve birbirlerinden kopmamayı başarmışlardı. Biri olmayınca diğerlerinin de bir geleceği yoktu.

Klaus'a işaret etmeye çalıştı ama dikkatini yalnızca kısa bir süre için çekebildi. Klaus bakışlarını anında yeniden yarı-cadıya çevirdi. Elijah kızın, kardeşine ne söylediğini merak etti; muhabbetin kızın nişanlısıyla alakalı olduğunu hiç zannetmiyordu nedense.

O sırada araya girmek olmazdı. Elijah borazanların çalışını, Vivianne'in kardeşinin yanından ayrılıp müstakbel kocasının yanına gidişini eli kolu bağlı izlemek zorunda kaldı. Kızın yanaklarındaki pervasız pembeliğe bakılırsa, Elijah onun Klaus'u parmağında oynattığından emindi. Klaus'un ilk baştaki niyetinin büyük ihtimalle onunla karnını doyurmak olduğu düşünülürse Elijah kıza içerleyemiyordu. Ama görünüşe bakılırsa yaramazlık yapmasın diye dikkat edilmesi gereken tek kişi Klaus değildi.

"Cadıları kandırıp New Orleans'ta kalma izni koparttınız anlaşılan," diye gürledi bir ses kulağının dibinde. "Bana kalsaydı, sizi gerisin geri Saint Louis'e fırlatırdım." Solomon Navarro gerçek düşüncelerini saklamayan bir adamdı. İri yarı ve güçlüydü. Yüzünün sağ tarafındaki acayip yara iziyle, kurda dönüşen bir insanı değil de insan gibi davranmaya çalışan bir kurdu andırıyordu. Kusursuz şıklıktaki ceketi bile, vahşiliğini bastıran bir uygarlık yanılsaması yaratmayı başaramamıştı.

"Oğlunuzun nişanı hayırlı olsun," diye kibarca karşılık verdi Elijah. İri yarı, ters bakışlı adama vampir dişlerini göstermemek için kendini zor tutuyordu. "Gurur duyduğunuza eminim."

Elijah içeri gizlice girdikleri gerçeğine takılıp kalmaktansa orada boy göstermenin, güçlü klanlara saygılarını sunmanın

daha önemli olduğunu düşünmüştü. Böylesine mutlu bir olayın yaratacağı gerilimi hafife almıştı belki de.

“Bir cadı gibi düşünüyor, bir cadı gibi davranıyor,” diye homurdanan Sol başıyla küçümsercesine Vivianne’i gösterdi. “Babası, kızının yetişmesinde rol oynayamayacak kadar erken öldüğü için yazık oldu. Yine de ebeveynleri sembolik de olsa işe yarayacaktır. Yanında getirdiğin şu *yaratık*, kıza dişlerini geçirmeye kalkmazsa tabii. Kardeşini bu sefil ölümsüzlükten kurtarmayı düşündün mü hiç?”

Elijah kardeşine hızlı bir bakış atıp dev yapılı adama, “Niklaus sorun çıkartmayacak,” diye güvence verdi. Bu mesafeden konuşulanları duyması imkânsızdı ama kardeşleri ne zaman yüzde yüz onun tarafında olmasalar, Klaus bunu bir şekilde hissediyordu sanki. Klaus’un –yarı üvey kardeş olması nedeniyle– bu ailenin bir parçası olmadığına dair inancı Köken Vampirleri bölüp tehlikeye atan zehirli bir düşünceydi. Bütün iyi niyetine karşın Elijah kardeşini aksine inandırmayı bir türlü başaramamıştı.

Yine de Sol öfkelenmekte haklı sayılırdı. Üstelik bunun tek nedeni devam etmekte olan sakıncalı dans da değildi. Klaus, New Orleans’a adım atar atmaz kurt adamları avlamaya koyulmuştu. Cadılar bunu görmezden gelmişler, tek şart olarak Mikaelsonlardan yeni vampir yaratmamalarını istemişlerdi. Ne var ki bu evlilik, doğaüstü ortamın dengesini değiştiriyordu. Bir katliam –yıllar önce gerçekleşmiş, küçük çaplı bir katliam bile olsa– hem cadılar hem de kurt adamlar tarafından aleyhlerine kullanılabilirdi. Elijah şimdi düşün-

yordu da, Mikaelsonlar bu partiye hiç katılmasalardı daha iyi olacaktı.

“Dalgalar üçünüzü bu kıyıya sürüklediğinden beri Klaus başınıza bela oldu,” dedi Sol tükürürcesine. Hâlâ kin beslediği sesinden belliydi. “Gelen habere göre, doğu bahçesinde bir ceset varmış. Bir insan.”

Klaus.

“Madem öyle neden kızılıyorsunuz?” diye karşılık verdi Elijah, gergin bir omuz silkişle. Diplomasiye olan sabrının tehlikeli şekilde zorlandığını hissediyordu. “İnsanlarla oyalanırsa sizin türünüze karşı bir tehdit oluşturmayacaktır. Yine de sürünüze karanlık çöktükten sonra evden çıkmamalarını hatırlatmanın bir zararı olmaz. Tek bir vampirle baş edemeyecekler için akıllıca bir hareket olur.”

Darbe Elijah’ı tamamen hazırlıksız yakaladı, tepki vermesine fırsat kalmadan çenesine bir çatırtıyla inip onu olduğu yerde döndürdü. Bir hırlama duydu, gölgelerin arasında bir yerlerde sarı sarı parlayan bir çift vahşi göz gördü. Elijah dişlerinin uzadığını hissetti ama hırıltılar çoğalınca olduğu yerde donup kaldı.

Koca suratı tehlikeli bir gülümsemeye kırıışırken, “Sürü olmanın iyi tarafı da bu,” dedi Sol, neşeyle. “Hiçbir zaman yalnız kalmıyoruz.”

Elijah en az beş kurt adamın daha ona katıldığını tahmin etti.

Yan taraftan biri, “Kardeşin döktüğü kanların bir damlasının bile hesabını vermedi,” dedi, küçümser bir tavırla. Ses yabancı

değildi, Sol'un oğlu olabilirdi. “Buraya elinizi kolunuzu sallayarak gelip her şeyin unutulacağını mı düşündünüz?” Kurt adamlar uğursuz mırıltılarla onayladılar.

Elijah vampir dişlerini ortaya çıkarttı ve kurt adam tereddütle gerileyince pis pis sırttı. Adı Louis'di. Elijah hatırlıyordu. Zayıf kardeşinin aksine o babalarının boyunu ve cüssesini almıştı.

Mikaelsonlar işte bu yüzden birbirine sadık kalmalı, dedi içinden Elijah, kızgın kızgın. *Onun “sürüsü”* karşısında, altı kurt adam çocuk kadar çaresizdi. Tek başına yakalanınca doğaçlama hareket etmek zorunda kalacaktı. Güçlü eller beyaz gömleğinin yakasına yapışırken, “Sol,” diye söze başladı.

“Dışarı götürün,” diye talimat verdi Sol, sessizce. Elijah'nın ayakları neredeyse yerden kesiliyordu.

Dengesini sağlayıp kurt adam çemberinin gerisine sıçradı. Yumruklarını, birine isabet ettiği sürece kime vurduğuna aldırmaksızın savurmaya başladı. Ürkütücü yeşil gözleri olan esmer tenli bir kurt adam, Elijah'nın kaburgasına yumruk indirecek kadar yaklaştı. Elijah onun kolunu kırarak yumruğu telafi etti. Kolu korkunç bir çatırtıyla kırılmıştı. Louis, Elijah'ya ulaşabilmek için yaralı sürü arkadaşını itip yolundan uzaklaştırdı. Elijah tek gözüyle onun ilerleyişini ihtiyatlı bir şekilde izledi. Louis diğer kurt adamlardan ciddi anlamda iriydi ve Sol'un uşaklarından yalnızca bir tanesi fiilen kavganın dışında kalmıştı.

Bir başka darbe Elijah'nın böğrüne indi. Çevresi bir kez daha sarılmıştı. İnsan gözünün göremeyeceği kadar hızlı bir

hareketle dönüp yeni saldırganı karşıladı. Sırtını hasımlarının en zorlusuna döndüğünü geç fark etti. Elijah, Louis karşısında kendini savunmanın bir yolunu düşünürken iri yarı kurt adamın acıyla çığlık atıp yere yuvarlandığını duydu.

Arkasında Klaus duruyordu. Gözleri ve ağzı yüzündeki solgun öfkeyle canlı bir tezat oluşturmıştı. Elijah bir sonraki saldırıyı bekledi ama Rebekah da yanlarına gelmişti. İnce, beyaz parmaklarını ölümcül bir kıskaç gibi Sol'un koluna yerleştirdi. Solomon'un koca suratı hâlâ öfkeden al al olsa da Elijah, onun ihtimalleri yeniden hesaplayacak kadar zeki olduğunun farkındaydı. Üç Köken Vampir kimse için kolay lokma değildi.

“Şimdilik bu kadar yeter,” diye uyardı Rebekah, tehditkâr bir ses tonuyla.

Louis birilerini öldürmeye hazır bir ifadeyle, yalpalayarak ayağa kalktı ve buruşan ceketini eliyle temizledi. Ancak itaat duygusu öfkeden güçlüydü. Ne yapacağını sorarcasına babasına baktı.

“Buraya Armand'ın nişanını kutlamaya geldik,” dedi Sol, uzun bir anın sonunda. Etraflarını saran kurt adamlar belli etmeden kalabalığa karışmaya başladılar. En son ayrılan Louis oldu. Geriye yalnızca üç vampir kaldığında, Sol kravatını düzeltti. “Üçünüz de buraya uygun olup olmadığınızı iyice bir düşünün,” diye nasihat verdi, soğukkanlı bir tavırla. “Bu ittifak sayesinde cadılar da biz de bütün dikkatimizi kentin temizliğine verebileceğiz. Başka bir yerde daha rahat edersiniz belki.” Solomon topukları üzerinde dönüp gözden kayboldu.

Elijah kardeşlerine iyice yaklaştı. Rebekah hâlâ salonu dikkatle inceliyordu ama Klaus'un gözleri Sol'un sırtına sabitlenmişti. "Ee," diye başladı Klaus, "birisi az önce 'ittifak' lafı etti sanki."

"Başlama sakın," diye parladı Rebekah. Klaus'la konuşurken bile mavi gözleri Elijah'yı tepeden tırnağa tarıyor, ciddi bir yarası olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Sana bu ittifaktan neden bahsetmediğimizi gayet iyi biliyorsun." Elijah, Klaus'un anladığından emindi. Zaten sorun da buydu. Rebekah, Elijah'yı göğsünden sertçe iterek, "Ve sen," dedi öfkeyle. "Kafayı mı yedin? Başka gece kalmadı da bu gece mi kavga çıkartıyorsun? Bir tane Niklaus yetmiyor sanki!"

Göğsünü pişmanlıkla ovuşturan Elijah, "Evde kalsaydık iyi olacaktı," dedi. "Yine de üzerime geldiklerinde birkaç Niklaus daha olsa işime yarayabilirdi." Minnettar bir ifadeyle kardeşine gülümsemek için döndü ama Klaus'un çaktırmadan Vivianne'i izlediğini fark etti.

Bunu Rebekah da görmüş olmalıydı çünkü ikisinin arasına geçip kardeşlerinin önünü kesti. "Bu iş ciddi," dedi ısrarla. "Buradaki konumumuz zaten riskli. Şimdi bir de kurt adamların nüfuzu artacak. Sol, kulaklarına kar suyu kaçırarak olursa cadılar bizi görmezden gelmeyi bırakabilir."

"Önerimi biliyorsunuz." Klaus bir parça geriye kaykılıp müstakbel gelini göz ucuyla da olsa tekrar görmeye çalıştı. "Ordu, katliam, güvenlik."

"Ordu olmaz," diye hararetle karşı çıktı Elijah. "İlk anlaşmayı bozamayız. Tek bir yeni vampir, ellerine ihtiyaç duyduk-

ları bahaneyi verir. Bizi kovmakla kalmaz, bizi yok etmek için birlik olurlar.”

Rebekah dalgın dalgın bir Klaus’a bir Vivianne’e baktı. “İyi de burada zaten bir ordu var,” diye sesli düşündü. “Fransızlar en fazla birkaç kilometre ötede kalıcı ordugâh kurdular. Onları tarafımıza çekmek için illa vampire dönüştürmemiz gerekmiyor. Başka ikna yöntemlerimiz de var. Haksız mıyım, Niklaus?”

Klaus şaşırarak kaşlarını çattı ama Elijah, Rebekah’nın nereye varmaya çalıştığını anlamıştı. “İnsanlar aşk uğruna aptalca şeyler yaparlar,” diye onayladı Elijah, düşünceli düşünceli. “Bir parça baskı, bizim çıkarlarımıza da zarar vermez.”

Elijah, en azından o an için Klaus’un kavramaya başladığını görebiliyordu. “Kız kardeşim ordu komutanı oluyor yani?” diye takıldı Klaus, neredeyse sıcak bir tavırla. “Bütün Fransız ordusunu baştan çıkartmak, senin için bile enteresan bir sınav olacak.”

Rebekah kahkahayla güldü ve bir an için Elijah hepsini gözünde yeniden çocuk olarak canlandırdı –insan olarak. “Liderlerini baştan çıkartmak yeterli olacaktır,” dedi resmi bir ifadeyle. “Askerler emre itaat ederler.”

Rebekah’nın kolunu kendi kolunun üzerine atıp, “Amma sıkıcı,” diye karşılık verdi Klaus, abartılı bir gülümsemeyle. “Sıkıcı demişken, bu partinin de iyice tadı kaçtı. Gidip yiyecek bir şeyler bulalım.”

Elijah, “Canlı bırakın,” diye uyardıysa da dudaklarına yerleşen tebessüme engel olamadı.

ÜÇ

Geldiğini görmemişlerdi bile. Rebekah insanların üzerine atlarken arabaya bağlı olan at acıyla kişnedi. Şehrin kuzeyindeki yarı karanlık ormanın son derece güvenli bir yer olduğuna inanma hatasına düşmüşlerdi. Ancak çift çok geç uyanmış, Rebekah üzerlerine atladığında başlarını kaldırıp bakmaya bile fırsat bulamamıştı. At arabasının tepesine çıkan Rebekah, sol eliyle kadının boynunu kırarken sağ eliyle adamın başını geriye atıp boynunu parçalamıştı. Hayatı, fişkıran yoğun ve sıcak kanla sona erdiğinde adam daha nedenini merak etmeye bile fırsat bulamamıştı.

Rebekah normalde öğünlerine biraz daha uzun vakit ayırmayı yeğlese de bu kez işi başından aşkındı. Ordu bu ormanda saat başı devriye geziyordu ve Rebekah'ın bir katil olarak karşılarına çıkmaya niyeti yoktu.

Atı arabaya bağlayan koşum takımının kayışlarını koparttı. Hayvan serbest kalır kalmaz fırlayıp kaçtı. Rebekah etkiyi

arttırabilmek adına tekerlerden birini tekmeledi. Parçalanmış fren çomacı ve çatırdayan kasnak Rebekah'yı daha da aciz ve çaresiz gösterecekti.

Kadının ortadan kaybolması gerekiyordu elbette. Rebekah onu yerinden kaldırıp ağaçların arasına taşıdı. Ağaç kökleri ve gür çalılar yüzünden, sığ bir mezar kazmak bile riskli bir vakit kaybı olacaktı. O yüzden, Rebekah cesedi görebildiği en sık çalı kümesinin altına itti. Sonra da çıkardığı işi inceledi. Öğünde ikinci bir tabak fena olmazdı aslında ama kadının kanını içmemekle akıllılık etmişti. Toprak neredeyse hiç bozulmamıştı ve bu şekilde, insanları cesedin yanına yönlendirecek kan izi de bırakmamıştı.

Rebekah koşturarak açıklığa döndü ve bütün dikkatini ölü adama çevirdi. Isırık izleri ufaktı ama daha aşikâr bir ölüm sebebi işin kalitesini artıracaktı. Boynu inceledikten sonra, arabadan bir bıçak bulup adamın gırtlığını bir uçtan diğerine kesti. Atardamarı parçalayarak diş izlerini gizledi. Kusursuz değildi. Üstelik adamın damarlarında Rebekah'nın arzu ettiği dramatik etkiyi yaratacak kadar kan kalmamıştı, o yüzden hikâyeyi dalandırmak için ellerine ve kollarına birkaç kesik daha ekledi.

En sonunda da adamı arabadan kaldırıp bir meşe ağacına dayadı. Bunun umutsuz da olsa kahramanca bir son çırpınışı gibi görüldüğünü hayal etti neşeyle. Kendisini yaralarsa onu kurtaracak olanlar ne kadar çabuk iyileştğini fark edebilirlerdi. O da giysilerini özenle yırtarak pudra mavisi kumaşta birkaç artistik hasar yarattı. Ellerini toprakla ovaladı. Yüzünü buruşturarak yanaklarına bir parça toprak sürdü, sonra da

narin köprücük kemiklerine ve elbisesindeki yırtıktan görünen karnına. Artık toynak sesleri duyulmaya başladığı için bir yandan saçlarını dağıtırken bir yandan da hazırlamış olduğu sahneye son kez göz attı. Ardından meşe ağacının altındaki cesedin yanma yığıldı.

Atların çıkarttığı sese bakılırsa altı kişiydiler. Durdular. Rebekah şaşkın mırıltılarını duydu. Adamlar açıklıkta yaşanan felaketi idrak ederken onun gözlerini kapatıp kımıldamadan yatmaktan başka çaresi yoktu. Adamlar dikkatli adımlarla yaklaştılar. Rebekah ipuçlarını incelediklerini hayal edebiliyordu. Güneş çoktan ağaç tepelerinden aşağı inmiş olsa da dikkatli davrandığı için memnundu.

Askerlerden biri, “Nefes alıyor,” deyince Rebekah kirpiklerini titreterek gözlerini açtı. Aleni bir şaşkınlıkla etrafına bakındı, tek elini ağrıyormuş gibi başına götürdü. Altı asker uzun mavi-kırmızı ceketleriyle karşısına dikildiler. Fransız ordusu duruma el koymak üzere olay yerine varmıştı.

Rebekah başını yana çevirince ağaç gövdesine dayanmış ölü adamı gördü. Ellerini göğsünde kavuşturup, “Kocam!” diye çığlık attı. Elbisesindeki yırtıklardan bir tanesi açılınca askerlerden birkaçının hevesle baktığını fark etti. “O korkunç adamlar kocamı öldürdüler.” Kendini melodramatik bir edayla arabacının cansız göğsüne attı, yüzündeki sırtışı adamın gömleğine bastırarak sakladı.

“Bu yolda haydut olduğu bildirilmişti ama böyle bir şey ilk kez oluyor,” dedi askerlerden bir tanesi diğerlerine sessizce. “Yüzbaşının sözünü ettiği canilerin işi olabilir mi?”

“Olabilir.” Rebekah içlerinden bazılarının rahatsız rahatsız kıpırdandıklarını duydu. Keşke başını kaldırıp adamların ifadelerini okuyabilecek kadar ara verebilseydi rolüne. Askerler seslerini öyle alçaltmışlardı ki bir insanın duymasına imkân yoktu ama bir vampir elbette duyabilirdi. “Kadın ‘Adamlar’ dedi ama bunun diğer suçlardan olmadığını kesin bilemeyiz.” Ses tonu normale döndü. “Haydutlar iyice gemi azıya aldılar anlaşılan. Yeni yüzbaşı devriyeleri arttıracaktır.”

“Şehirdeki kerhanelerde eskisi kadar vakit geçiremeyeceksin,” diye kıkırdadı bir diğeri. Rebekah itişip kakıştıklarını duyabiliyordu.

Cidden mi? Ortada katledilmiş bir adam ve perişan bir genç kadın varken çocuk gibi davranabiliyorlardı. İnsanların hareketlerini tahmin etmek ne kadar kolaydı, ne kadar disiplinsizdiler. Rebekah onlar gibi –geçici şekilde– hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıyordu bile. Hafifçe öksürüp tekrar doğruldu, açık olan saçlarını bu hareketin tesa-düfi bir sonucuymuş gibi savurdu. Bir kez daha bütün askerlerin dikkatini üzerine toplamıştı.

“Madam,” diye başladı en yakındaki asker, tek elini diplomatik bir tavırla Rebekah’nın omzuna koyarak. “Ben teğmenim, buradaki garnizonda görev yapıyorum ama bana Felix deyin lütfen. Başınıza gelenlere çok üzıldüm. Size şehre kadar eşlik edeceğiz.” Kemerli Galyalı burnu ve siyah kirli sakalıyla fena sayılmazdı. Niyeti hâlâ yüzbaşıyı tavlamaktı ama teğmen de iş görürdü. Dahası, asıl hedefinin yanına kadar ona eşlik ederken eğlenceli bir arkadaş da olabilirdi.

Felix'in ceketinin geniş koluna yapışarak, "Geri dönemem," diye itiraz etti Rebekah. "Kocamın borcu var. Navarrolar bizi arıyor. Kocam Shreveport'taki kuzeninin yanına gitmeyi planlıyordu ama biz şehirden ayrılırken kuzeni henüz mektuplarımıza cevap vermemiştii. Kuzeninin hâlâ orada yaşadığından bile emin değilim." Teğmenin koluna yapışan parmaklarını gevşetip kocaman mavi gözlerine şaşkınlık ve keder dolu bir ifade yerleştirdi. "Kumar alışkanlığının bizi mahvedeceğini söylemiştim ona."

"Onu geri gönderemeyiz," dedi kısa boylu, sarışın bir asker endişeyle. "Navarrolar hayduttur. Borçlarını ödeyemezse başı derde girer."

"Ona ta Shreveport'a kadar eşlik de edemeyiz," dedi bir başkası. "Orada akrabaları var mı yok mu o da belli değil."

Felix kararlı bir tavırla başını salladı, sanki kendi düşüncelerini onaylıyordu. "Onu şimdilik ordugâha götürelim," diye emretti. "Yüzbaşı gidebileceği güvenli bir yer bulana dek, ordunun koruması altında olur."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Rebekah. "Hepinize çok teşekkür ederim." Bayılırsa abartılı kaçacaktı, o yüzden kanca burunlu teğmenin onu atma bindirmesine müsaade etti.

Atma binip Rebekah'nın arkasına yerleşirken, "Kocayı da getirin. Yüzbaşı onu incelemek isteyecektir," diye seslendi Felix, omzunun üzerinden. "Ona adam gibi bir cenaze töreni yapmamız da lazım," diye ekledi, daha yumuşak bir tavırla. Rebecca bu eklemenin kendisi için yapıldığını tahmin etti. Eyerin üstünde, mümkün olduğunca öne kaydı. *Aman aman.*

Başka inceleme olmasın diye cesedi arkada bırakacaklarını ummuştu ama bu pek gerçekçi bir umut değildi anlaşılan. Askerler adamı brandaya sarıp iple bağladılar. Rebekah merhum “kocasının” ipleri kopartacak kadar şişko olmasını umut etti.

Fazladan ceset yüküne rağmen yaklaşık yarım saat sonra karargâhtaydılar. Rebekah rahat bir nefes aldı, zira teğmenin çekiciliğini abarttığı kısa sürede anlaşılmıştı. Rebekah, yeni dul statüsüyle alakalı defalarca imada bulunsa da teğmen, tesselli babında ettiği birkaç acemi söz dışında ağzını açmamıştı. Rebekah, yüzbaşının daha renkli bir hayal gücünün olmasını umut ediyordu. Karşılaştığı her küçük sorunda zihin kontrolüne güvenmektense, bunu acil durumlara saklamayı tercih ederdi.

Hangi çadırın yüzbaşıya ait olduğu belliydi: Kampın ortasında gururla yükseliyordu ve mümkün olan her yerinde zambak motifleri vardı. Rebekah attan çevik bir hareketle inmek yerine, kasti bir sakarlıkla centilmen askerin kendisini bekleyen kollarına yığılması gerektiğini hatırlattı kendine. At da kıpırdanıp ürkerek ona yardım etmiş oldu. Arabaya bağlı attan daha iyi terbiye edilmiş olsa da Rebekah’dan en az onun kadar hazzetmemişti. “Korkmayın lütfen, Madam,” diye fısıldadı Felix elini bırakırken. Rebekah gülmek için kendini zor tuttu.

Kısa boylu sarışın asker koşup önden yüzbaşıya haber vermişti anlaşılan çünkü Rebekah onun koşa koşa yanlarına geldiğini fark etti. Yalnız da değildi. Adam kamp alanını, zahmetsiz bir otoriteyi simgeleyen uzun, rahat adımlarla aştı.

Rebekah'nın kafasında burada kimin yetkili olduğuna dair bir şüphe yoktu. Yine de yüzbaşı beklediğinden gençti, otuzunu bile geçmemiş olabilirdi.

Fransızların New Orleans dışında konuşlanmış büyükçe bir ordusu vardı. O nedenle yüzbaşı ya işinin ehli bir komutandı ya bağlantıları iyiydi ya da daha büyük ihtimalle, ikisi de doğruydur. Şakaklarındaki bir iki tel beyaz dışında saçları kahverengi ve gürdü. Rebekah gördüğü anda onun çekici biri olduğuna karar verdi. Ela renkli, sıcak ve şaşırtıcı derecede şefkatli gözleri vardı; içlerinde çekici bir yaramazlık ısıltısı taşıyorlardı. Yüzbaşı ona bakıp gülümsediğinde Rebekah kendini o kadar güvende ve huzurlu hissetti ki hayatının gerçekten tehlikede olmadığını bile unutacaktı neredeyse. Rebekah bu kadar yakışıklı bir adamın insanın başına beladan başka bir şey getirmeyeceğini biliyordu ve tehlikeli bir yola girdiğinin farkındaydı. Otoriter ve yakışıklı Fransız erkeği tam olarak Rebekah'nın tipiydi ve kendisi uzun zamandır bunun özlemini çekiyordu.

“Madam,” dedi yüzbaşı, gür bir sesle. “İçinde bulunduğunuz durumu duydum ve çok üzüldüm. Evinize dönüşünüzü ayarlayana dek burada güvendesiniz.”

“Evim,” diye tekrarladı Rebekah, tatlı tatlı. Onun sahip olduğu tek ev ağabeylerinin yanındı. Annesiyle babası onları ölümsüz kılmış, sonra da öz çocuklarının birer canavara dönüştüğü, hayatlarını kurtarmanın korkunç bir hata olduğu inancıyla onlara sırt çevirmişti. Üzerlerinden hiç gitmeyen bu karanlıkla nasıl bir yuva kurabilirdi ki? İşin aslı, yüzbaşıya oynadığı karakterden çok daha başıboş biriydi o.

“Sizin ve merhum kocanızın ailesini arayacağız,” dedi yüzbaşı. “Ya da başka bir yol bulacağız. Şimdilik bunu dert etmeyin lütfen. Zaten başınızdan bin türlü olay geçmiş.”

“Teşekkür ederim,” dedi Rebekah.

Yüzbaşı bir kez daha, sanki etrafları silahlarla ve ölümle kuşatılmamış gibi gülümsedi ama gözleri hızla Rebekah’ın ellerine kaydı. Gözleri bir şey arıyordu. O an Rebekah o salak kadının alyansını almayı unuttuğunu ve gün ışığı yüzüğünün sağ işaret parmağında takılı kaldığını hatırladı. Yüzük gün ışığına çıkabilmesini sağlıyordu. Güneş çoktan ufuk çizgisinin altına inmeye başlamış olsa da Rebekah yüzüğü çıkartmaya cesaret edememişti. Böyle dikkatsiz davrandığı için kendini azarladı. Haydutların böylesine dikkat çekici bir yüzüğü parmağında bırakmış olmasının kimsenin dikkatini çekmemesini umut etti. “Ben Yüzbaşı Moquet,” dedi adam. “Ama bana Eric diyebilirsiniz. Saldırganlar hakkında bir iki soru sormamın mahsuru var mı acaba? Yüzüğünüzü çaldılar sanırım?”

“Evet,” diye cevap verdi Rebekah, kasti bir heyecanla. “Birdenbire yüzüksüz kalınca kendimi çok garip hissettim.”

“Anlıyorum, madam,” diyerek onu öyle bir inançla teselli etti ki, Rebekah farkında olmadan adama zihin kontrolü uyguladığını düşündü. Eric ela gözlerini ölü adama çevirince yüz hatlarındaki bütün yumuşaklık –insanca her şey– yok olup gitti.

Yüzbaşı cesede yaklaşırken askerler geri çekildiler. Eğilip uzun parmaklarını, tam dokunmadan, Rebekah’ın açtığı yara izlerinde dolaştırdı ve gözlerini cesetten ayırmadan, “Haydutlar mı demiştin?” diye sordu, kısa boylu sarışın askere.

Askerlerden birkaçı gergin gergin Rebekah'ya bakıp bakışlarını kaçırdılar. Bazıları rahatsızca kıpırdandı. Rebekah askerlerden birinin ondan “yeni yüzbaşı” diye bahsettiğini duymuştu. Yeni görev yerini ne kadar tanıyordu acaba? En iyisinin çenesini kapalı tutup beklemek olduğuna karar verdi.

“Hayır,” dedi Eric sonunda, tek parmağıyla ölünün gırtlığındaki uzun yarığı takip ederek. “İzler genelde gizlense de burada olduklarını görebiliyorum. Bu insan işi değil.” Nihayet başını kaldırıp baktı. Rebekah'nın bakışlarını, adamın derine işleyen gözlerinden kaçırması mümkün değildi. Tekrar konuştuğunda kelimeler yalnızca onu muhatap alıyordu sanki. “Bu ormanda doğaüstü ve lanetli yaratıklar geziyor. Sağ kurtulduğunuz için çok şanslısınız.”

DÖRT

Parke taşlı kaldırımında yürüyen Klaus yanından tıkır tıkır geçen toynakların ve at arabalarının uğultusuyla yüzünü buruşturdu. Mikaelsonlar New Orleans'a ilk geldiklerinde yalnızca toprak yollar vardı ama uygarlık onlara ait bu küçük, tozlu Fransız kalesini rahat bırakmamıştı. Ayrık otu gibi biten seçkin malikâne ve köşklere ilaveten, artık bir de ayakkabıcıları, mücevhercileri, hatta son moda bir şapkacısı ve birkaç tane de barı olan bir kasaba merkezi vardı.

Gelişimin önüne geçilemez elbette diye düşündü Klaus ama her şey de ilerleme anlamına gelmiyordu... Özellikle de şehir merkezinde geçirdiği baş döndürücü, kafa patlatıcı geceden sonra. New Orleans daha sofistike bir şehir haline gelmiş olsa da fahişeleri eskiyi aratmayacak kadar şehvetli ve vahşiydi. Üstelik Klaus'un gözdesi olan kerhanede sunulan viskinin markası, Southern Spot, Klaus'un dilinde kalan hoşnutsuzluk hissinden kurtulmasına yetecek kadar iyiydi neredeyse. *Neredeyse.*

Bir an onun o parlak siyah gözlerini göremez olmuş, alaycı gülümsemesi düşüncelerini bölmeyi bırakmıştı. Yine de nazikçe ısırıldığı bütün boyunlar sarhoş gözlerine onun incecik, mermer beyazı boynu gibi görünüyordu. Her damla kanda onun tadı vardı. Niklaus şuurunu çabuk kaybedemediği için epey içmişti ve bu sabahki baş ağrısına bakılırsa şuurunu kaybetmesi uzun sürmüştü.

Güneş doğmuş, insanlar hızlı adımlarla sağa sola koşuşturmaya başlamıştı. Parmağındaki gün ışığı yüzüğüne refleks olarak dokunup duruyor, yüzüğün bir şekilde *daha* çok işe yaramasını arzu ediyordu. Her şey çok parlak, çok gürültülüydü; derken birden kusursuzlaştı. Klaus'un onun kim olduğunu anlaması için şöyle bir görmesi yeterliydi. Beyaz muslin elbisesinin üzerinde duruşuna bakılırsa, yalnızca Klaus için yaratılmış bile olabilirdi.

Oydu. Parlıyor, gün ışığını üzerine çekiyordu. Aniden belirmesi, Klaus'un işiydi âdeta. İnsanlar birbirlerine vampirlerin lanetli yazgılarına dair neler fısıldarsa fısıldasın o an Klaus kendini kesinlikle kutsanmış hissediyordu.

İşin en güzel yanı, kızın yanında refakatçisinin olmayışydı. Vivianne ana caddenin kenarında tek başına dikilmiş, Paris'ten yeni gelmekle böbürlenen bir modacının vitrinini incelemekle meşguldü. O sefil nişan partisinin aksine, bu kez sohbetlerine müdahale edecek kimse yoktu.

Klaus ceketini temizleyip bol beyaz gömleğinin yakasını düzeltmek için oyalandı. Kızın, geceyi nasıl geçirdiğini bilmesine gerek yoktu. Yanına yaklaşırken viskiyle kanın mide-

sinde haince karışıklarını hissetse de, kızın ilk karşılaşmalarının kendisini nasıl sarstığını anlamasının mümkün olmadığına sonsuz hayatı üzerine bahse girebilirdi.

Sesinin hırıltılı çıkmamasına gayret ederek, “Matmazel Lescheres,” diye mırıldandı. Boğazı yanıyordu, bunca saattir yemek ve içkiyle ıslattığı düşünülürse sebebini anlamak zordu. “Gün ışığında, mum ışığındakinden bile daha çok parıldıyorsunuz.”

Kız onu görmenin yarattığı hayreti saklama gereği bile duymadı ama sürprize sevinip sevinmediği belli değildi. Tam bir sosyete kızının hafıza yeteneklerini sergilercesine, “Niklaus Mikaelson,” dedi resmi bir edayla. “Böyle erken bir saatte sizinle karşılaşmayı beklemiyordum açıkçası.”

Gün ışığı Klaus’un türü için ölüm demek olduğundan mı? Yoksa önceki gecenin aşırılıkları, yüzünden okunduğundan mı? Dudaklarındaki kandan bahsetmeden Klaus’u birkaç dans oyaladığı düşünülürse, kızın başka hangi konulara girmemeyi tercih ettiğini bilmek kolay değildi.

Klaus’un içinden onu ele verecek leke ya da yırtık var mı diye ceketini kontrol etmek geçti.

Kendine hâkim oldu ve yüzünde muhteşem olduğunu bildiği bir tebessümle, “Leydi Vivianne,” diye cevap verdi, “sizin burada olacağınızı bilseydim, her saniyesini yanınızda geçirmek için daha erken gelirdim.”

Genç kız buna karşılık olarak yarım yamalak gülümsedi, akıllı başka yerdeydi sanki. Klaus Mikaelson’dan daha ilgi çekicilermiş gibi yanlarından tangır tungur geçen meyve sebze

arabasındaki havuçları izledi. “Buna gerek olacağını sanmıyorum,” dedi. “Bugünlerde ne yana baksam size rastlıyorum çünkü.”

Vivianne bu tesadüfe sevinmişe benzemiyordu. Bu imkânsızdı. İlk karşılaşmalarında Klaus onu hiç etkileyememiş olabilir miydi? Kan görmenin bir genç kadının keyfini kaçırmaması anlaşılabilirdi gerçi. Ancak Klaus’un bu konudaki azımsanmayacak tecrübesine göre kadınların, keyifleri kaçtığı için erkeklere olan ilgilerini kaybetmek gibi bir alışkanlıkları yoktu. Ayrıca Vivianne’in yüz ifadesinde korku, iğrenme ya da merak yoktu. Klaus bu ilgisiz tavrı yüzünden onu çekici bulmuş olabilir miydi?

Klaus genç kızın şapkasından kurtulup köprücük kemiği boyunca kıvrılan siyah lüleyi usulca geriye tarama arzusuyla kıvrandı. Ardından tek koluyla ince beline sarılır, onu kendine çekip öperdi belki de. Sonra onu ısıırırdı, usulca. O zaman Klaus’a karşı gerçek bir şeyler hissedeceği kesindi.

“Mutlu tesadüflerden bahsetmişken,” dedi, “nişan için sizi tebrik etme fırsatı bulamadım. Mutluluktan havalara uçuyorsunuzdur.”

“Uçuyorum gerçekten de,” diye karşılık verdi Vivianne, Klaus’un sesindeki alaycı tonu zerre kadar umursamadan. “İyi dilekleriniz için teşekkür ederim.”

“Tanıştığımızda bu durumdan bahsetmiş olsaydınız sizi hemen tebrik ederdim,” dedi. Umursadığı yoktu, sadece Vivianne’in bu haberi kendisinden bilerek sakladığını ima ettiğini anlayacağını düşünüyordu. Nişanlandığından bahsetme-

yen bir kadının genelde gizli bir sebebi olurdu ve bu sebep de çoğunlukla nişanlı tarafından onaylanmazdı. Vivianne ilgilenildiğini alenen belli etmiyor olsa da birtakım hesapları olduğu kesindi. Klaus bundan emindi. Rol yapıyordu. Ona karşı bu kadar ilgisiz olamazdı.

Tek kaşını kaldırıp, “Bildığınızı sandım!” dedi rahat bir tavırla. “Nişan partisindeydiniz sonuçta.”

“Nişan partisinde davetsiz misafırdım,” diye düzeltti. “Doğru düzgün bir şampanya içme derdindeydim sadece.”

Bütün şehrin kendisinden önce bu nişanı öğrenmiş olması Klaus’un canını sıkıyordu. Kulak kabartmaya başladığından beri, gittiği her yerde New Orleans cadılarıyla kurt adamlar arasındaki savaşa son veren güzel kızdan bahsediliyordu. Bu şartlarda, son birkaç gündür kör kütük gezmenin isabetli bir hareket olduğu kesindi.

Vivianne omuz silkip elini elbisesinin şeffaf kumaşında gezdirdi. “Beni ilk tebrik edenler arasında olmak için can attığınızı düşündüm. Pardon, *bizi*.”

Küçük bir dil sürçmesiydi ama Klaus’a umut vermişti. “İsterseniz,” dedi içinden gelen sese uyararak, “bugün yapacağınız işlerde size eşlik edebilirim. Böylece tesadüfen benimle karşılaşmaya çalışma zahmetinden de kurtarmış olurum sizi. Bu sokaklar tek başına bir kız için güvenli sayılmaz zaten.”

Genç kızın dudaklarında samimi bir tebessüm belirince Klaus kazandığı zaferle nabzının hızlandığını hissetti. Ama Vivianne ona bakmıyordu. “Armand,” dedi, Klaus’un beklediğinden biraz daha yüksek bir tonda.

Eldivenli elini kaldırıp kaldırım taşlı caddenin ilerisinde, Klaus'un arkasında kalan birine el salladı.

Armand'dı, büyük ihtimalle.

Klaus kaderine boyun eğerek arkasına döndü. Gerçekten de uzun boylu kurt adam inanılmaz bir hızla yanlarına geliyordu. Ayakları taşlarda kayıp çamur birikintisinin içine girdi ama sohbetlerini bölmek için nasıl yanıp tutuşuyorduysa ıslak ayakkabılarını fark etmemişti bile.

Yanlarına yaklaşırken, "Vivianne!" diye seslendi Armand, biraz fazla neşeli bir sesle. Klaus pis pis sıırıttı. Kendisi bu genç yarı-cadının kalbini kazanamamış olabilirdi ama anlaşılan nişanlısı da kızın ilgisini kaybetmekten korkuyordu. Büyük bir şey değildi ama Klaus'un zamanla biriktirebileceği minik teşviklerden biriydi sonuçta. Klaus'un da bol bol vakti vardı.

"Armand," diye tekrarladı Klaus coşkuyla ve elini uzattı. Bu durumda kurt adam Vivianne'e uzanmak için ya önce Klaus'un elini sıkacaktı ya da herkesin gözü önünde bir vampire hakaret etmiş olacaktı. Armand homurdana homurdana tokalaşmayı seçti. Eli Klaus'un soğuk avucunda iğrenç şekilde sıcak kalmıştı.

"Seni onca zaman yalnız bıraktığım için özür dilerim, Viv," diye devam etti Armand, Klaus'la hiç selamlaşmamış gibi. "Ama bunu gördüm ve mutlaka sana almam gerektiğini düşündüm." Tek adımıyla rakibini geride bırakıp fazla abartılı paketlenmiş bir kutu uzattı. Klaus gözlerini devirirken bunu saklamak için en ufak bir zahmete girmede. Düşünceli olmakla, zavallı konumuna düşmek arasında bir çizgi vardı sonuçta.

Vivianne'in gözleri bir an hayretle açıldı, gerçi Klaus nişanlısının kabalığına mı yoksa hediye mi şaşırdığından emin olamadı. Her halükârda, kutuyu memnuniyetle kabul edip teşekkür etmek için parmak uçlarında yükselip Armand'ın yanına bir öpücük kondurdu.

Armand başını eğip ona gülümseyince Klaus onun boynunu binlerce küçük parçaya ayırdığını hayal etti. Hemen saldırıya uzun boylu kurt adamı tamamen hazırlıksız yakalayabilirdi.

"Gitsek iyi olur," dedi Armand, ukala bir tavırla. "İşin olmayan mekânda oyalanırsan illa bir sorun çıkar."

Vivianne dudaklarını birbirine bastırdı, ya hoşnutsuzluğunu saklıyordu ya da gülümsemesini. Klaus onu ilk tanıştıkları günden daha fazla çözebilmiş değildi. Eline ne zaman öğrenme fırsatı geçeceğini merak ediyordu, fırsat geçip geçmeyeceğini değil. Kurtlar büyük ihtimalle kızı dikkatle gözlüyorlardı ve Klaus onu kaçırmaya kalkışsa kızın onunla işbirliği yapacağından emin değildi. Vivianne'in o ukala, kasıntı Armand'ı sevme ihtimali yoktu ama Klaus'un büyüleyici kişiliğini tam anlamıyla tecrübe etmediği takdirde Armand'la evlenir ve sıkıcı, normal bir hayat yaşardı.

Vivianne, "Elbette," diye mırıldanıp omzundan geriye imalı bir bakış bile atmadan dönüp uzaklaşmaya başladı.

Klaus bir an için Armand'ın o kibirli, savunmasız boynunu kırsam ne olur diye düşündü. Vivianne kızardı –Elijah deliye dönerdi– ama nihayetinde herkes bir kurt adam öldü diye dünyanın sonunun gelmeyeceğinde hemfikir olurdu. Zaman Klaus'u haklı çıkartırdı. Her zamanki gibi.

Derken Vivianne'in kalabalık kaldırımında nasıl da başı dik yürüdüğünü fark etti ve iç geçirip bu fikri kafasından çıkarttı. Rakibi öldürmenin kendine özgü avantajları vardı ama Vivianne gibi bir kadın söz konusu olduğunda yetmeyebilirdi. Vivianne'in kalbini kazanmak için Klaus tüm olanaklarını seferber etmeli, Armand'dan daha iyi bir erkek olduğunu kanıtlamalıydı.

BEŞ

Elijah Mikaelson her ortamda ayakta kalan biriydi. Bunda yenilmez oluşunun payı vardı elbette ama bir de uyum sağlamak ve iyi geçinmek konusunda oldukça yetenekliydi.

Kardeşleriyle birlikte, suçun kol gezdiği New Orléans'm çamurlu kıyılarına ulaştıklarından beri bu yeteneklerinin çok faydasını görmüştü. Klaus'un baştaki taşkınlığının ardından bölgedeki cadı ve kurt adamlarla barış sağlamışlardı. Yeni vampir yaratmayacaklarına dair yemin etmek zorunda kalsalar da bir yuva kurmak için ödenen bu bedele değermişti. Yıllarca Avrupa'nın dört bir yanında katil babalarından kaçtıktan sonra nihayet şansları yaver gitmişti.

Ne var ki zaman değişiyordu ve Köken Vampirlerin de zamanla birlikte değişme vakti gelmişti.

Elijah kent sınırlarından çıkarken dip dibe binalar seyrekleşmeye başladı. Atı ağır adımlarla ilerlerken şehir merkezinin gürültüsü giderek azalıyordu. İnsanlar atla seyahat ediyordu.

Elijah da görünüşü kurtarmak adına aynısını yapıyordu ama bu ölümlü yaratıkların ıstırap verecek kadar yavaş hareket ettikleri bir gerçektir.

Şehrin kenar mahallesindeki özel mezarlıktan geçip kestirmeden gitse yol kısalacaktı. Bir anlık tereddüdün ardından atını yüksek demir kapıya doğru sürdü.

Mezarlıkta kimse yoktu. Gece çökerken bir mezarlığın boş olması normaldi gerçi. Elijah yine de yalnız olmadığı hissine kapıldı. Halka açık mezarlıkların aksine bu küçük mezarlık ölülerin büyükleriyle doluydu. Bu mezarlığa yalnızca cadılar gömülüyordu ve kalıntıların belli bir noktada toplanması buranın gücünü artırıyor. Tuhaf oymalı mezar taşlarının çoğunun kenarında yanan tütsüler vardı. Damlayan mumlardan yayılan ışık, gölgeleri fantastik şekillere dönüştürüyordu. Bu yerin hayaletli olduğuna şüphe yoktu.

Elijah'nın atı kişneyip tepindi. Anlaşılan o da sahibi gibi buradan hoşlanmıyordu. Ne var ki mezarlıktan geçmezse nehir ağzının kıvrımı yüzünden yolu uzayacaktı. Bunu, Ysabelle'in olası ziyaretçileri açısından bir kararlılık sınavı olarak görmek mümkündü: Lanetli topraklara adım atmaya cesaret edebilecekler miydi bakalım? Yoksa korkaklıkları yüzünden uzun yolu seçip bir saat mi kaybedeceklerdi? Ya da Ysabelle'in de muhtemelen tercih edeceği gibi, bütün ölümlüler uzakta durup mezarlığın öbür ucunda yaşayan cadı hakkında fısırt fısırt hikâyeler mi anlatacaklardı?

Bu büyülü yer Elijah'ya bir an, kendini böyle güzel ritüellerle çevrelemeyi seven başka bir cadıyı hatırlattı: Annesi

Esther'i. Bin sene önce, Elijah onun dünyanın en güçlü, en mükemmel ve en zarif kadını olduğunu düşünüyordu. Ailesini, zıvanadan çıkan kurt adamlardan kurtarmak için Elijah'yı lanetlemişti. Bu kurt adamlarla, hiçbirinin tahmin edemeyeceği bir yakınlığı olduğunu söylemeden hem de.

Esther bu büyüyle kocası Mikael'ı ve çocuklarını ölümsüz, yenilmez ve binlerce kat tehlikeli hale getirmişti. Doğru olduğuna inandığı şeyi yapmış ancak sonradan bundan pişmanlık duymuştu. Bütün çocuklarının –Mikael'dan olma Rebekah, Finn, Kol ve Elijah'nın yanı sıra piç oğlu, yarı kurt adam Niklaus'un– uğursuz olduklarına inanarak ölmüştü. Kurt adamların, çocuklarının hepsini öldürmelerine izin vermesi gerektiğine inanarak ölmüştü.

İlk vampir avcısı olan babaları, Esther'in yarattığı bu musibetin kökünü kazımayı kendine vazife edinmişti. Elijah ile kardeşleri, babalarının gazabından kurtulmak için yüzyıllar boyunca kaçmış, okyanusları aşmak zorunda kalmışlardı. Elijah'nın aklına ne zaman annesi gelse, babasıyla birlikte onu asla sevmedikleri ve ölmesini istedikleri düşüncesi yüreğini sızlatırdı.

Elinin altındaki cadiya odaklanmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Ysabelle Dalliencourt cadılıkta Esther'in eline su dökemezdi elbette. Yine de Elijah'nm işine yarayabilirdi. Ysabelle'in hırslı biri olduğu biliniyordu. Güç tutkusu, büyüculük ve liderlik yeteneklerini kat kat aşmaktaydı. Bağlılık ve gönül borcu karşılığında, diğer güç sahibi yaratıklara yardım etme eğiliminde olabilirdi. Elijah'nın oldukça basit bir iyiliğe ihtiyacı vardı sonuçta.

Cadılarla yaptıkları anlaşma yüzünden Mikaelsonlar yalnızca yeni vampir yaratma güçlerini kaybetmemişlerdi; Köken Vampirler çok geçmeden şehir sınırları içinde arazi alma teşebbüslerinin, teklif ne kadar cazip –ya da tehditkâr– olursa olsun reddedildiğini görmüşlerdi. Mesaj açıktı: Burada kalabilirlerdi ama fazla yerleşmeler iyi olurdu.

Bunun sonucunda, Elijah ile kardeşleri son dokuz seneyi hanlarda, pansiyonlarda ve nihayet otellerde geçirmişlerdi. Şehir nüfusu artıp zenginleştikçe konaklama koşulları kuşkusuz rahatlamıştı ama en lüks otel odası bile bir evin yerini tutamazdı. Otel odalarına sahip olunamazdı, otel odaları müdafaa edilemezdi. Üstelik Klaus'un öfkeye kapılıp hançerlediği, tabutlarında yatan kardeşleri Kol ve Finn için de uygun bir yer olmadığı kesindi. Elijah şehirlerine doğru esen değişim rüzgârlarını hissedebiliyordu ama onlara kapılmaya kesinlikle niyeti yoktu. Mikaelsonların, New Orleans pastasından pay alma vakti gelmişti ve tek ihtiyaçları, haklarını almalarına yardım edecek akli başında bir cadıydı.

Mezarlığı terk ederken tütsü kokusu azalmaya başladı ve önünde bir orman belirdi. Atı bu kasvetli görüntüye itiraz edercesine, hafifçe yana sıçradı. Elijah boynunu yatıştırırcasına okşadıktan sonra hayvanı mahmuzladı. Keskin gözleriyle, diğerlerinden farklı bir gölge olup olmadığını görmek için ağaçların etrafını taradı.

Küçük evi gördüğü anda evin penceresinde titrek bir ışık belirdi ve at yeniden ürktü. Elijah attan inerken iç geçirdi. Hayvanla buraya gelmek zaten fazlasıyla iyimser bir teşeb-

büstü. Hayvanlar kardeşlerinin aksine Elijah'dan hemen kuş-kullanmıyorlardı. Yine de bu yaratığın, bir vampirin arkadaşlığını tercih etmediği belliydi.

Elijah onu bu yüzden suçlayamıyordu.

Koşumu sağlam bir fidana bağlayıp kalan yolu yürümeye karar verdi. Onun insandan fazlası olduğunu fark edecek kimse yoktu etrafta. Yine de alışkanlığın etkisiyle yürümeyi tercih etti, göze batmamaya çalıştı. Eve ulaştığında yanan mumların sayısı artmıştı. Pencerelerden birinde cadının gölgesini yakaladı. Ama kapıyı sertçe tıklattığında içeriden en ufak bir ayak sesi bile gelmedi.

Elijah tekrar kapıyı tıkatıp bekledi. Kimse yoktu. "Madam Ysabelle!" diye seslendi. Kapalı bir kapının gerisinden bağırırken ne kadar kibar olunabiliyorsa o kadar kibar olmaya çalıştı. "İlginizi çekeceğini sandığım bir iş için buradayım."

"Bütün yabancılar buraya iş için gelir," diye bir ses geldi arkasından, "ama bu genelde beni ilgilendirmeyen bir iştir."

Kadın tekdüze ve öte dünyaya ait bir melodiyle konuşuyordu. O yüzden Elijah olduğu yerde hızla dönünce bir an afalladı. Arkasındaki kireç badanalı verandada duran ince ve uzun kadının üzerinde Paris'ten gelmişe benzeyen, ince askılı, pembe bir elbise vardı. Başının tepesinde düzgün bir topuz yapılmış olan kumral saçları mehtapta parlıyordu.

Elijah bu kadını daha önce gördüğünü şaşkınlıkla fark etti: Talihsiz nişan partisinde. Nedense münzevi bir hayat yaşayan, garip Ysabelle Dalliencourt hakkındaki söylentilerle gördüğü şık hatta zarif kadın arasında bağ kuramamıştı. Gençti de:

Vivianne Lescheres ile kardeş çocuklarıydılar ama Vivianne'in annesinin yaşça epey büyük olduğu anlaşılıyordu.

“Madam,” dedi Elijah, resmi bir dille ve kendini toplayıp kibarca eğilerek selam verdi. “Bir yabancıyla konuştuğunuz için size teşekkür ederim.”

Ysabelle'nin dolgun dudakları seğirdi. “Vampir,” dedi, “sizi içeri davet etmememi anlayışla karşılayacağınızdan eminim.”

“Elbette,” dedi Elijah. “Bu makul endişe, buraya gelişimin ardında yatan nedeni vurguluyor aslında, hiçbir şekilde zarar verme niyetim olmasa da.”

Ysabella gülümsedi. “Bana zarar veremezsin,” derken, uzanıp kolunu tuttu ve onu kapıdan uzaklaştırdı. Birlikte ufak kulübenin çevresinden dolanıp karanlık ormana yöneldiler. Kendinden emin bir şekilde yürüyen Ysabelle, Elijah'nın daha evvel gözünden kaçan bir patika buldu ve onu, İspanyol yosunuyla kaplı kocaman meşe ağaçlarının altından geçirdi.

Açıklık arkalarında gözden kaybolurken, “Ailem uzun süredir burada yaşıyor, Madam,” diye söze girdi Elijah. “Dokuz senedir. Amma velakin gerçek anlamda bu şehirin bir parçası olduğumuz söylenemez. Sizin ve türünüzün ait olduğu şekilde ait değiliz bu şehre.”

Sağa sola yayılmış köklerin üzerinden atlayabilmek için eteğini toplarken, “Bu kimin hatası?” diye sordu Ysabella iğneleyici bir tavırla. “Aileniz buraya geldiklerinde kurt adamları avladılar. Ateşkes sağlanmış dahi olsa benim türüm için bir tehlike oluşturmaya devam ediyorsunuz. Size güvenemem

ama bu sizin suçunuz değil,” diye devam etti düşünceli düşünceli. “Siz öldürerek hayatta kalıyorsunuz. Tabiatınız bu. Elinizde değil.”

Elijah dişlerini gıcırdattı ama deneyimin kazandırdığı disiplinle, yumuşak ses tonunu korudu. “Aile üyelerimiz birbirine çok yakındır ve biz genelde başkalarıyla görüşmeyiz...” –duraladı– “Eminim şehir halkı da böylesini tercih eder. Ama Madam, *ailenizin* vardığı hüküm neticesinde kendimize ait bir yerimiz yok. Neredeyse on senedir bu şehirde yaşıyor olmamıza rağmen hâlâ bir eve sahip değiliz.”

Elijah, genç cadının kolunu kavrayan elinin gerildiğini hissetti. “Bu karar bana ait değil,” diye cevap verdi Ysabella, kısa bir tereddüdün ardından. Elijah’ın düşüncesine katılıyor muydu yani?

“Burada kendi arazimize sahip olmak istiyoruz,” diye belirtti Elijah, genç cadının yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. “Düşündük de, bir ihtimal, topluluk üyeleriniz üzerindeki etkinizi kullanırsanız...”

Ysabella, “Kimsenin üzerinde etkim yok benim,” diye lafını böldü. “Özellikle de kastettiğiniz mevzuda.”

“Madam, zekânız ve doğru karar verme yeteneğiniz konusunda sizden övgüyle bahsedildiğini duydum.” Yalandı belki ama çok da kötü bir yalan sayılmazdı. Aksinin söylendiğini de duymamıştı. “Ayrıca bizim sonsuz minnettarlığımızı kazanaçağınızı da göz önüne alın. Bir gün nüfuzunuzu arttırabilecek bir minnettarlık üstelik. Mikaelsonlar daha önce de şehir siyasetine ilgi duyular, unutmayın.”

Ysabelle küçük bir kahkaha attı. “Vampirlerin desteğinin, şehir meselelerinde bana gerçek bir güç kazandıracağına inanıyor musunuz ciddi?” diye sordu. “Bunun karşılığında atalarımıza ait topraklardan bir parça mı istiyorsunuz yalnızca?”

Ysabelle engibeli patikada ona yolu göstermeye devam ederken Elijah cevap vermedi.

“Her halükârda,” diye sürdürdü Ysabelle, “bu mevzuda halkımla aynı görüşteyim. Bana kalırsa lanetli ailenize müsamaha göstermek zaten akıllıca bir hareket değildi ve sizi kesinlikle daha da teşvik etmemeliyiz.” “Bilhassa şu sıralar...”

“Kurt adamlar yüzünden,” diye onun yerine cümleyi tamamladı Elijah. Bir cadının daha kendisini anormal olarak görmesi ve sığınma hakkı vermemesi fikri Elijah’ın tüylerini diken diken etti. “Laneti” yaratan büyüye saygı duyanlar tarafından reddedilmekten bıkmış usanmıştı.

“Hasımlarınızla işbirliğine girme sürecinde olduğumuzun farkındasınız yani? Böyle bir talepte bulununca unuttunuz sandım. Kurt adamlar bu kadar kalabalık, siz de üç kişiye kadar cadıların karşısına geçip iki taraflı oynamayı teklif edecek olursam bana gülerler.”

Açıklığa geri döndüler, tek farkı bu kez Ysabelle’in kulübesinin diğer tarafına çıkmış olmalarıydı. Elijah patikanın kıvrıldığını fark etmemişti bile. Ysabelle onu büyülemişti belki de. “Hata ederler,” dedi, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bile bile. “Cadılarla olduğu kadar, kurtlarla da çatışmak istemiyorum ama iş o noktaya geldiğinde üç kardeş olarak adama ihtiyacımız olmayacaktır. Müttefike, hatta onlarla eşit

koşullarda karşılaşmak için istediğim küçük toprak parçasına bile...”

“Bu doğru olsaydı,” diye cevabı yapıştırdı Ysabelle, Elijah’nın kolunu bırakıp kulübenin ön basamağına doğru zarifçe hareket ederek, “bu gece buraya gelmezsiniz.”

Elijah hissettiği hayal kırıklığına rağmen gülümsediğini fark etti. Bu münzevi cadıyı sevmiştii aslında. Onun, kendisiyle pazarlığa oturmaya görünmek istediği kadar isteksiz olmadığından şüpheleniyordu. “Tekrar geleceğim,” dedi düşünmeden. “Bize yardım etmenin sizin çıkarlarınıza hizmet ettiğini ispatlamanın bir yolunu bulup geri döneceğim.”

Tek eli hafifçe kapı tokmağına değen Ysabelle dönüp kocaman gülümseyince Elijah tahmininin yanlış olmadığını anladı. “Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz,” diye karşılık verdi Ysabelle, “ama sizi yakında burada göreceğimi hiç sanmıyorum.”

Göreceksin, diye ant içti Elijah ama bunu yüksek sesle dile getirmedi. İkisi de bir iddiaya girdiklerinin farkındaydı. İkisi de Ysabelle’in iddiayı kabul ettiğini biliyordu.

ALTI

“Her şey çok hızlı olup bitti.”
Rebekah *günlerdir* bu cümleyi tekrar edip duruyor ama Yüzbaşı Eric Moquet bir türlü tatmin olmuyordu. Böyle bitmek bilmeyen bir merak, âşığınızda çekici görünebilirdi belki ama karşınızdaki bir müfettişe epey sinir bozucuydu. Rebekah, yüzbaşının ilgisinden memnundu memnun olmasına ama adam giderek zorlaşıyordu. Rebekah, Mikaelsonların amaçları için askerlere daha ne kadar katlanabileceğinden emin değildi.

“Fakat öğrenmek zorundayız ve gerçeği sadece siz biliyorsunuz,” diyen Eric, Rebekah’nın kolunu tutmuş, onu kaygan kamp alanında yürütüyordu. Askerler nehir kıyısındaki araziye adam etmek için ellerinden geleni yapmışlar, bataklıkları doldurmuşlar, çalıları kesmişlerdi ama vahşi nehir ağzının günlük mıntıka temizliğiyle kontrol altında tutulması mümkün değildi.

Rebekah hüsrarla iç geçirdi. Eric ona yardım etmenin çok önemli olduğuna karar vermişti, kötü adamları bulup cezalandıracaktı. Rebekah'ya saldıran hayali saldırganı bulup adalete teslim etmek istiyordu ve Rebekah'nın işbirliği yapmaktaki isteksizliği karşısında şaşkınlığı giderek artıyordu. Eric hukukun üstünlüğünün kargaşayı yeneceğine inanıyordu ve Rebekah'nın onu, bunun aksine ikna etmesi mümkün değildi. Bu, aslında çok tatlı bir düşünceydi ama biraz dangalakçaydı.

Yine de Eric ona ormanda uğradığı sözde saldırı hakkında sorular sordukça Rebekah cinayeti sahneye koyarken korkunç bir hata yapmış olabileceğinden endişelenmeye başlamıştı. Eric bu suçun cezasız kalmasını istemiyordu haliyle. Fakat asıl sorun çok daha derindi.

Eric Moquet ile tanışana dek Rebekah insanların akıllı, anlayışlı ve sezgileri güçlü yaratıklar olabileceklerini unutmuştu. O, askerî usul sade bir suçlu avı hayal etmişti. Ne var ki Eric'in zihni tedirgin edici bir esneklik sergiliyordu. Soruna yaratıcı ve yenilikçi bir tavırla yaklaşmıştı. Öyle ki Rebekah'nın yalan söylediğini eninde sonunda fark edecekti.

Üstüne üstlük Eric birkaç gün içinde, Rebekah'nın içinde bulunduğu talihsiz durumu daha da zorlaştırırcasına, fazlasıyla centilmen bir erkek olduğunu da ispatlamıştı. Rebekah'nın başta fark ettiğinden daha da yakışıklı olması da cabasıydı. Ela gözlerinde sıcaklık ve içten bir ifade vardı; hafif kırılmış koyu renk saçları onu olgun ve anlayışlı gösteriyordu. Özenle seçilmiş kelimeleri kadar dinlemeye değer olan tok

sesiyle her konuşmasında Rebekah âdeta büyüleniyordu. Centilmenliğin ince çizgisinde kusursuz adımlarla yürürken Rebekah'nın mahremiyetine tecavüz etmeden kibar ve cana yakın bir arkadaş olmayı başarmıştı. Rebekah'nın aklının bir köşesinden asla çıkmayan endişelere rağmen birlikte, mükemmel bir uyum içerisinde uzun saatler geçirmişlerdi. Yüzbaşı, memleketi olan Paris hakkında bir sürü haber ve dedikodu paylaşıırken Rebekah orada geçirdiği zamanları ve tanıdığı insanları sevgiyle hatırlamıştı.

Yine de Eric kendi hakkında neredeyse hiç konuşmuyordu. Fransa'da kendisini bekleyen bir eş ya da ailesi olduğuna dair en ufak bir imada bile bulunmamıştı. Doğaüstü şeylere duyduğu aşikâr ilgisi hakkında bile kendisine açılmayışı Rebekah'yı çileden çıkartıyordu. Bu saçma sapan takıntının zararsız olduğundan *neredeyse* emindi. Onu bir kez masal kitabını andıran bir kitabı büyük bir ilgiyle okurken yakalamıştı ama kendisi için tehlikeli olabilecek bir şeyler bildiğine dair en ufak bir belirti görmemişti. Hiçbir şey bilmeseydi daha iyiydi elbette ama Rebekah onun ilgisini daha yararlı yönlere çekmeye kararlıydı.

Maalesef Eric, Rebekah'nın hayali haydutlarının gittiği yönü tercih ediyordu. Rebekah'dan ısrarla, son birkaç gün içinde yakaladığı haydutlara bakıp saldırganların aralarında olup olmadığını söylemesini istiyordu.

Derken ani bir ilhamla, Rebekah'nın aklına sorunlarından birinin diğerine çözüm olabileceği geldi. Saldırganın esrarını, Eric'in doğaüstü olaylara ilgisiyle birleştirebilirse bir soruş-

turmayı çözerken diğerine bir açıklama getirebilirdi. Sonuçta, ağabeyleri ve kendisinin güvenliğiyle karşılaştırıldığında, bir insanın –üstelik de bir çıbanbaşının– hayatının ne önemi vardı? Eric tam olarak ne aradığını bilmiyorsa Rebekah yakaladığı şüphelilerden herhangi birinin, “doğaüstü” bir tehdit olduğuna ikna edebilirdi onu.

“Yüzbaşı, bizim... doğaüstü bir canavarın saldırısına uğradığımıza inandığınızı biliyorum,” dedi. “Ölümlü olmadıklarına yüzde yüz emin misiniz?”

Eric, Rebekah’nın bakışlarını yakalamaya çalışarak, “Bu yaratıkların nasıl hareket ettiklerini gördünüz ve hâlâ ölümlü olduklarına inanıyorsunuz,” diye karşılık verdi. “Bilmeden bir canavar yakaladık belki de.”

“O halde,” dedi Rebekah, düşünceli bir edayla, “izin verin de onlara bir bakayım.”

Yeni kurulan hapishaneye ulaşmak en fazla bir dakikalarını aldı. Yapı etrafındaki çadırlardan daha sağlamdı ama kaba inşaat halindeydi. Askerlerin ormandan toparlayabildikleri malzemeler bir araya getirilerek yapılmıştı. İçerinin durumu da farklı değildi. Yakalanacak kadar bahtsız, bir düzine kadar erkek küçücük bir hücreye tıkmıştı. Rebekah burada uyumanın ne kadar güç olduğunu hayal bile edemiyordu. Altlarındaki hasır ıslaktı ve yüksek, parmaklıklı pencereden neredeyse hiç hava girmiyordu.

Eric’in, hayal gücü kıt, kirli sakallı yardımcısı Felix kapıda nöbetteydi. Yanından geçen Rebekah’yı dikkatle süzdü. Bakışları yüzünde gezinirken Rebekah garip bir ürperti hissetti.

Rebekah'nın hissettiği tiksintiyi, korkuyla karıştıran Eric, "Tamamen güvendesiniz," diye mırıldandı kulağına. "İçlerinde tanıdığınız biri var mı?"

"Olabilir," dedi Rebekah sıkılı dişlerinin arasından. Der demez de pişman oldu. "Şüpheliler bunlar mı?"

"Bunlar, Madam," diye onayladı Eric, güneşten yanmış yüzünde hoşnut bir ifadeyle.

Rebekah kaşlarını çatıp adamları inceledi. Sayıları beklediğinden çoktu. Hepsi yeni gelmemişti büyük ihtimalle. "Ben geldikten sonra yakalananlar hangileri?"

Eric tereddüt edince Rebekah şaşırıp tedirgin oldu. Küçük pencereden içeri sızan ışıktaki Eric'in yüz ifadesini okumak imkânsızdı. "Ben adil bir adamım," dedi. Alçak ses tonu bir gurur tınısı taşısa da sözlerinde özür de vardı. "Madam, eğer bu suçlulardan birini daha önce gördüyseniz eskiyi yeniden ayırmasak da teşhis edebilirsiniz."

Başka bir deyişle, Rebekah'nın seçeneklerini daraltmıyacaktı. Onu da tutuklular gibi sınava tabi tutuyordu. Yanlış haydudu gösterdiği takdirde Eric bunu anlayacak ve daha kötüsü, sorgulamayı Rebekah'ya yöneltecekti.

Rebekah kuşkuyu üzerine çekmek istemiyorsa *doğru* yanlış adamı seçmek zorundaydı. Eric'i etki altına alıp kendisine inandırabilirdi ama tecrübelerine dayanarak yalanların zamanla hayat bulduklarını ve bir yalanın her seferinde başka yalanlar doğurduğunu biliyordu.

Parmaklıkların gerisindeki adamlara şöyle bir baktı. En temiz olanı temel alarak tahminde bulunabilirdi belki. Derken

yüzlerden birini gerçekten de tanıdığını sevinçle fark etti... Arabacıyla karısını öldürmesinden bir gece önce görmüştü. Yeşil gözleri esmer yüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Sol kolu, kirli bir askıyla tutturulmuştu. Solomon ve sürüsü etrafını sarıp ağabeyini altıya bir tuzağa düşürdüğünde kolunu Elijah kırmıştı.

Elini kaldırıp adamı göstererek, “Şuradaki,” dedi kendinden emin bir edayla. “Bana saldıran adam bu. Bu yüzü nerede görsem tanırım.”

Eric halinden hoşnut görünüyordu ama kafesteki kurt adam Rebekah’yı bir kaşık suda boğacak gibi bakıyordu. “Kaltak yalan söylüyor,” diye hırladı ve öne fırlayıp aralarındaki parmaklıkları kavradı. Rebekah gözlerinin yeşilinin sarıya döndüğünü görür gibi oldu.

Eric’in koluna yapışıp ona yaslandı. “Bu adam,” diye fısıldadı. Onun aleni korkusu Eric’i harekete geçirdi.

Rebekah’yı hemen dışarı çıkartıp kapıyı arkalarından kapattı. Ardından Felix’e gelmesini işaret etti. Rüzgâr Rebekah’nın gri elbisesini yakalayıp etekliğini bacaklarına doladı. “Kolu kırık olanı çadırıma getir,” diye emretti Eric. “Onu sorguya çekmek istiyorum. Ardından cezayı bizzat kendim infaz edeceğim.”

Felix keskin bir selam çaktıktan sonra emri yerine getirmek için harekete geçmeden evvel Rebekah’ya bir kez daha uzun uzun baktı. Rebekah’nın yüzbaşıyla zaman geçirmesini mi kıskanıyordu acaba? Eric’in sırdaşlığını kaybedeceğinden mi endişeleniyordu? Gerçi öyle bile olsa işini doğru düzgün

yapmak daha akıllıca bir hareket olurdu. Felix de aynı şeyi düşünmüş gibi kırmızı ceketinden bir anahtarlık çıkartıp sert adımlarla hücreye yöneldi.

Böylece yüzbaşı mahkûmu sorguya çekip öldürecekti.

Kurt adam, Eric'in soruları karşısında nasıl da şaşkına dönecekti. Ama Rebekah'yı suçlu konuma düşürecek bir şey söylemeyecekti –orası kesindi. Önemsiz bir sürü üyesinin, kendi türünün varlığını insanlara ifşa etmesi mümkün değildi. Kendi sırrını korurken mecburen Rebekah'nın sırrını da koruyacaktı. Kurt adamların kendi türüne ihanet etmektense ölmeyi tercih etmesi ne büyük bir şanstı –öleceği kesindi çünkü. Bunu zaten fazlasıyla hak etmişti.

Debelenen kurt adamı hapisten çıkartıp götürürlerken Eric eğilip yerden bir şey aldı. Bu bir ağaç dalıydı. Eric dalı dizinde kırınca Rebekah'nın ağzı açık kaldı. Bunun ne olduğunu adı gibi biliyordu: Bu bir kazıktı.

Rebekah boğazının aniden sıkıştığını hissetti. Eric'in kazıkla ne işi vardı? Bir kazığa ihtiyaç duymasının tek nedeni Rebekah'nın türünü öldürmek olabilirdi. İyi huylu Yüzbaşı Moquet birdenbire, doğaüstü olaylarla ilgilenen eksantrik bilgeden, acemi bir vampir avcısına dönüşüvermişti. Rebekah olaya daha fazla bulaşmamak için kaçarcasına sıcak çadırına döndü.

Ancak saatler sonra bir gürültü duyup dışarıya gizlice göz attı. Dört asker kurt adamın cansız bedenini kampın dışına taşıyorlardı. Çöken geceye rağmen Rebekah adamın sol göğsüne saplanmış kırık ağaç dalını seçebiliyordu.

YEDİ

Önünde yükselen üç katlı görkemli beyaz malikâne Lescheres ailesine aitti. Klaus bundan emindi. Neredeyse bütün gece burayı bulmaya çalışmıştı ama zaten başka bir şey yapabildiği de yoktu. Vivianne'i aklından bir türlü çıkartamıyordu. Yumruklarını sıkınca ellerine bulaşmış boyanın sertliğini hissetti. Onu genelde yatıştırıp rahatlatan resimde kendini kaybetmeyi denemişti ama fırçasının değdiği her bir tuval donuk ve cansız bir şeye dönüşmüştü. Soluğuyla, bitmek bilmeyen gecelerine enerji veren Vivianne'in görüntüsü ve kokusu olmayınca bütün dünya donuk ve cansızdı zaten.

Büyük umutlar beslemesine rağmen tekrar karşılaşmamışlardı. Kardeşleri de kafasını dağıtmaya yetmiyordu. Elijah ev sahibi olma arzusu yüzünden her fırsatta şehri dolaşıyordu. Rebekah ise görünüşe göre Fransız ordusuna katılmaya karar vermişti. Gideli bir hafta olmuştu ama ne durumda olduğu-

na dair bir haber göndermemiştir. Ona Vivianne'in yokluğunu unutturacak hiçbir şey olmadığı için Klaus da inisiyatifi ele alıp onu bulmaya karar vermiştir.

Pusu kurup, sağa sola kulak kabartıp, birilerinin peşine takılarak saatlerce cadı mahallesinde dolaşmıştı. Ve nihayet geriye tek bir sokak ve tek bir malikâne kalmıştı. Yine de tereddüt ediyordu gerçi. Bu keşfini nasıl kullanacağından emin değildi. Nedense oraya vardığında Vivianne'i aydınlık bir pencerenin önünde oturmuş, özlemle sokağa bakarken bulacağını hayal etmiş ama elbette yanılmıştı. Kapıyı vurmak abes kaçardı ama genç bir kızın evinin önünde belki dışarı çıkar diye dikilmek de saçma bir davranıştı.

Vivianne evdeyse tabii. Dışarıda da olabilirdi. Büyük ihtimalle sıkıntı verecek derecede ağırbaşlı nişanlısıyla birlikteydi. Yumruklarını sıkınca tırnakları boyalı avuçlarına acımasızca battı. Armand Navarro beş para etmez biri olabilirdi ama o bile, New Orleans'ta sıcak bir yaz akşamı Vivianne'den bir öpücük koparmayı akıl edebilirdi. Vivianne de ona izin vermesi gerektiğini düşünecekti büyük olasılıkla. Armand da o çirkin patilerini onun vücudunda dolaştıracaktı.

Derken Klaus avluda bir hareket gördü ve göz açıp kapayıncaya kadar çitin üstünden atlayıp diğer tarafa geçti. Vivianne'di. Kimseye çaktırmadan eve gidiyordu. Büyük ihtimalle arka kapıdan girmişti. *Evdekilerin haberi olmadan çıkmış*, diye düşündü Klaus. Viv kesinlikle onun tipi idi. Adı da kendi gibi güzeldi.

Vivianne yere bakarak yürüyor, karanlıkta tökezlememek

için ıslak çimlere dikkatlice basıyordu. Klaus, yüzündeki o tatlı tebessümün sebebi olmayı diledi. Derken birden başını kaldıran Vivianne olduğu yerde donup kaldı. O neşeli halinden eser kalmamıştı. Klaus'u görünce sevinmemiş, tam aksine korkmuştu. Onu korkutuyor olmanın düşüncesi Klaus'a garip, gizli bir heyecan hissettirdi. Eve doğru gergin bir bakış atan Vivianne tekrar Klaus'a döndü. Başıyla önce Klaus'u, sonra kapıyı işaret ederek sessizce çıkıp gitmesini istedi.

Kızın Klaus'tan korktuğu falan yoktu. Yatağında yatmış uyuyor olduğunu düşünenlere yakalanmaktan korkuyordu, o kadar. Klaus en son ne zaman bir kadının *onu* değil de kendi itibarını düşündüğünü hatırlamıyordu. Çok can sıkıcıydı. Bir o kadar da çekici.

Çekip gidecek değildi elbette. Aksine aralarındaki mesafeyi Vivianne'in takip edemeyeceği kadar hızlı aşip seçkin malikânenin önünde durdu. "Konuşmak için geldim." Klaus söylediği bu yalandan dolayı özür dilemek için baş döndürücü gülümsemesini sunsa da Vivianne bundan etkilenecek havada değildi.

"Sizinle konuşacak bir şeyim yok," diye fısıldadı telaşla. "Birileri sizi görmeden hemen gidin buradan."

"En fazla birkaç dakikanızı rica ediyorum, Matmazel," diye diretti Klaus. Yürüyüp gitmesine izin vermeyecekti ama onun da denemeye yeltenmediğini fark etti. Belki de merakı nihayet soylu inadına baskın gelmeye başlamıştı. "Dilerseniz içeri girebiliriz. Meraklı gözlerden ve dedikoducu dillerden uzağa."

Vivianne, Klaus'un arzu ettiğinden bir parça uzun bir süre sessiz kalırken kendisine sunulan seçenekleri değerlendirdi. "Beş dakika," dedi nihayet, teslim olmasına rağmen ses tonu gergin ve ciddiye. "Resim odasını kullanabiliriz. Orada bizi kimse görmez. Kapısını kilitlememiştim." Klaus kenara çekildi ve Vivianne çimenlerin üzerinde hafif adımlarla koştu. Klaus bir an onu kandırıp eve kaçacağını düşündü ama kapıya ulaştığında arkasına dönen Vivianne'in dudaklarında zapt edemediği bir tebessüm vardı. "Evime girebilirsiniz, Niklaus," dedi, fısıldarken ne kadar resmi olunabilirse o kadar resmi bir ses tonuyla.

Vivianne'in eli daha kapının tokmağına uzanırken Klaus çoktan içeri girmişti. Kapıyı abartılı bir nezaketle Vivianne için açık tuttu. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılan Vivianne, eve girerken başını eğerek tebessümünü gizlemeye çalıştı.

Bu ziyaret akıllıca olmuştu –Yüz yüze görüşmelerde Klaus'a karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

Vivianne şamdanlardan birini yakıp sabırsızlıkla Klaus'a döndü. Klaus en çekici gülümsemesiyle öne doğru bir adım attı ve elini uzatıp kızın elini öpmeye yeltendi. Vivianne geri çekilirken, "Beş dakikanız var demiştim," diye hatırlattı, "daha az sürerse minnettar kalırım."

"Bence kalmazsınız," diye itiraz etti Klaus. "Sizin gibi hayat dolu ve zeki bir kadının, burada kendisine sunulan hayatla mutluluğu bulma ihtimali olduğuna inanmıyorum. Bence siz de benimle tanışmanızın çok daha fazlası için bir fırsat olduğunun farkındasınız."

Kızın kara gözlerinde anlık bir duygu yanıp söndü. Klaus bunun onaylama anlamına geldiğinden emindi. “Doğduğum andan itibaren bana sunulan hayat bu olsa da yaşamaya değer olmadığını söyleyemeyiz,” diye itiraz etti Vivianne. Sözcükler ikna ediciydi belki ama sesi değildi. Klaus onun yüzünü dikkatle inceledi. Böylesine zeki ve cesur biri piyon olarak kullanılma fikrini nasıl böyle uslu uslu kabul edebiliyordu? “Şehirde süren savaşın ve cinayetlerin bitmesine yardım etmek bir onurdur.”

Klaus bunu Vivianne’e birinin söylediğinden ve sık sık tekrar ettiğinden emindi. Bir adım yaklaştı, anlaşılmaz bir şekilde kıza doğru çekildiğini hissediyordu. Vivianne kararsız kalmışsa bile bunu belli etmiyordu. “Burada hayatınızdan bahsediyoruz, leydim,” dedi Klaus, “soyut bir onur payesinden değil.”

“Hayatım,” diye tekrar etti Vivianne. Solgun yüzüne bir gölge düştü. Klaus neredeyse farkında bile olmadan elini kaldırıp kızın yanağına götürdü ama o yine uzaklaştı. Ayakkabıları, resim odasının kalın mavi halısı üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Klaus’un beyhude bir temas umuduyla ürperen eli yanına düştü. “Sizin gözünüzde zerre kadar önemi olmadığına eminim. Bizler, sizin türünüze nazaran, göz açıp kapayana kadar doğup ölüyoruz.”

“Bu doğru değil.” Klaus’un sesi dürüstlikle ağırlaşmıştı. Şayet Vivianne ondan bu yüzden uzak duruyorduyorsa Klaus bunun bir önemi olmadığını göstermeliydi. “Bir yıl benim için de bir yıldır, bir ömür de bir ömür. Payıma fazlasının düşmüş olması, gözümde önemini ya da heyecanını kesinlikle azaltmıyor.”

“Yine de kendi hayatınızı sürdürmek uğruna başka hayatlara son veriyorsunuz,” dedi dudak bükerek. “Bu akşam niyetiniz ne kadar iyi olursa olsun sizin türünüzle yakınlaşmayı kesinlikle düşünmüyorum. Ben kan dökülmesine bir son vermek istiyorum, kan dökerek hayatta kalan bir yaratıkla dost olmak değil.”

Klaus, Vivianne’in ne demek istediğini bir an için anlayamadı. Anladığında da kendine zor hâkim oldu. Karnını doyurmak için kanlarını içtiği isimsiz insanlarla, Vivianne’in çıtır çıtır yanan, parlak hayat ateşini mukayese etmek o kadar saçmaydı ki Klaus gülmemek için kendini zor tuttu. Fakat Klaus’un varoluşuyla alakalı ahlaki kuşkuları anlaşılan Vivianne için ciddi bir endişe kaynağıydı, o yüzden ciddiyetini korumaya çalıştı.

“Benim türüm, senin zannettiğin şey değil. Ben de değilim. Evet, yaşamak için öldürmek zorundayım ama senin için değişmek istiyorum. Uzun yıllar süren boşluğun ardından sayende kendimi tamamlanmış hissediyorum. Seni bütün hayatım boyunca tanıyormuş gibiyim Vivianne ve seni kimsenin anlayamadığı gibi anlıyorum,” dedi. Tek eliyle çenesini tutup kaldırdı ta ki kızın dipsiz gözleri kendi gözleriyle buluşana dek. Vivianne bu kez dokunuşundan kaçmadı. “Sevecen bir kalbin olduğunu biliyorum. Özgür olmaya can attığını da.”

Vivianne’in gözleri uzunca bir an kapalı kaldı. Klaus nefesini tuttu. Vivianne nihayet, “Bu şehre geldiğiniz zamanı hatırlıyorum,” deyince Klaus şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Onu bıraktı. Teninin sıcaklığını hâlâ kendi teninde hissediyordu.

Ne duymayı beklediğini bilmiyordu ama bu değildi. Vivianne gözlerini açtı ama ona bakmadı. “Bu şehirde huzur namına bir şey bırakmadınız. Bugüne dek.”

Klaus hızla hesap yaptı. Vivianne o zamanlar büyük olasılıkla çocuktü. Klaus’un gelişinin ardından yayılan söylentilerden korkmuş olmalıydı. İlk yıllarında kurt adam nüfusunu kontrol altına almayı kendine vazife edindiğı de doğruydü –Vivianne’in baba tarafının nüfusunu yani. Bu, bir parça düşüncesiz bir hareket olmuştu belki ama New Orleans’ta kurt adam kıtlığı yaşandığı da yoktu. Bu küçük katliam affedilip hafızalardan silineli uzun zaman olmuştu. “Elijah, Rebekah ve benim buraya *neden* geldiğimizi biliyor musun, Vivianne?”

Vivianne, “Kimse sizi kabul etmediğı için olabilir mi?” diye tahmin yürüttü alaycı bir tavırla. Bu şekilde ona kendi evinde de istenmediğini hatırlatmış oluyordu.

“Babamız peşimizde,” diye izah etti Klaus. Vivianne dolgun alt dudağını ısırıldı. “Biz ölene kadar da peşimizi bırakmayacak. Kaçıp buraya geldiğimizde şüpheyile ve aleni düşmanlıkla karşılaştık. Cadılar mevcudiyetimizi kabul etme cömertliğı gösterdiler ama kurt adamlar o kadar hoşgörölü değildi. Onlar bizi doğal düşmanları olarak gördüler, biz de kendilerine öyle muamele ettik. Bizi buradan sürmelerine izin veremezdim, Vivianne. Hepsi bu.”

Vivianne’in yüzü bir parça yumuşamıştı. “O halde hiçbir şey değişmedi,” dedi, bir parça gönölsüzce. “Siz –biz– hâlâ doğal düşmanlarız, değil mi?”

Klaus bunu fırsat bilip Vivianne’i kendine doğru çekince

kalp atışlarını kendi göğüs kafesinde hissetti. “Öyle miyiz?” diye mırıldanınca nefesi kızın saçlarını dalgalandırdı. “Biz bir orta yol bulabilirsek diğerleri de aynı şeyi yapmaya ikna edilebilirler. İşbirliğimiz ve ortak yaşamımızla onlara örnek olabiliriz. Dünyaya yol gösterecek bir barış mirası yaratabiliriz.”

Klaus onu ikna etmek üzere olduğunu görebiliyordu. Onu öpecek olsa karşılık verirdi. Kızın ıslak dudakları beklentiyle aralanmıştı. Ancak fikrini bu kadar çabuk değiştirdiği için pişmanlık duyacağını biliyordu Klaus. Fazla ısrar ederse bu öpücüğe güvenmez ve verdiği karardan şüphe ederdi. Onu bekletmek daha akıllıca bir hareketti. Klaus’u biraz düşünsün, özlesin, arzu etsin ve onu o geri zekâlı Armand’la karşılaştırsındı; hem de o şapşal kurt, ağzını her açtığında.

Klaus, Vivianne’i kazandığında her şeyiyle kazanacaktı.

Aşağı uzanıp kızın direnç göstermeyen elini dudaklarına götürdü, evvelce kendisinden esirgediği nispeten resmi öpücüğü tamamladı. Vivianne’in teninin hafifçe ürperdiğini hissetti. Elini bırakırken kendi kendine gülümseyip, “Beş dakikam doldu sanırım,” diye mırıldandı. “Bu gece sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Ama şunu bilin ki Vivianne Lescheres, bana izin verdiğiniz takdirde dünyayı ayaklarınızın altına seririm.”

Döndü ve Vivianne cevap verme fırsatı bulamadan orayı terk etti. İçinden aniden fırçayı yeniden eline almak gelmişti, son tuvalde neyin eksik olduğunu artık biliyordu.

SEKİZ

Elijah en olası yerlerin şehrin etrafı olabileceğini düşünüyordu. Cadılar ile kurt adamlar şehir merkezini sürekli gözlüyorlardı. Yeni meskenlerin olduğu mahalleler de fazlasıyla düzenli ve göz önündeydi. Bir el değiştirme işleminin fark edilmemesi mümkün değildi. Ancak şehrin nehre karışarak yok olduğu kenar mahalleler ile el değmemiş orman, hâlen yarı vahşi bir cennet niteliğindeydi ve bir vampir için kusursuz bir yuvaydı.

Klaus kara sevdasına gömülüp Rebekah Fransız askerleriyle gününü gün ederken, Elijah gece at sırtında dolaşıyordu. Mikaelsonlardan birinin esas gayelerini gözetmesi gerekiyordu ve bu görev, her zamanki gibi Elijah'ya düşmüştü.

Evlerin ve dükkânların yerlerini tarlalara ve derme çatma çiftliklere bıraktığı topraklarda at sürüp etrafı inceliyor ve hiç renk vermeden satılık araziler hakkında sorular soruyordu. Henüz bir başarı elde edememişti. Hatta ahali arasından kuş-

kulanan birkaç kişi tarafından kovalanmıştı. Fakat şansının bir kere yaver gitmesi yeterliydi. Üstelik daha bakacağı sürüyle arazi vardı.

Gökyüzünde, batan güneşin izleri dursa da Elijah'nın gece boyunca at sürmeyi planladığı arazinin birkaç yerinde benek benek mum ışıkları parlıyordu. Kamburu çıkmış kır saçlı bir adam Elijah'nın arazinin sınırı olduğunu tahmin ettiği yere yığılmış varillerin üzerine büyükçe bir bez parçası sermek için uğraşıyordu. Ufukta yağmur yüklü bulutlar vardı. Adamı uzaktan bir süre izleyen Elijah atını ona doğru sürdü.

Yeterince yaklaşıncı, "Yardım ister misiniz?" diye seslendi.

"Olduğun yerde kalsan iyi edersin," dedi adam ters ters. Elijah, adamın buruşuk ve yorgun yüzüne rağmen mavi gözlerinin ne kadar keskin ve dikkatli olduğunu fark etti. Arkasındaki ev mütevazıydı ama iyi durumdaydı. Üstelik adam evini üç taraftan saran ormanın arazisine girmesine engel olmuştu. Bu adam kuş tüyü yatakta, tombiş torunlarıyla yaşlanacak türden biri değildi.

Elijah atından inip ellerini iki yana açtı. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim," dedi tatlı tatlı. "Buralarda, ailemle birlikte yerleşebileceğim bir yer arıyorum ve sizin de bu saatte çalıştığınızı fark ettim, o kadar. Yardıma ihtiyacınız var sanki."

"Hem de nasıl?" dedi adam, Elijah'nın geniş omuzlarını tartarak. "Baştan anlaşıırken bunları mahzene taşıtmalıydım ama yağmur yağdığında üzerlerini kolayca örterim diye düşünmüştüm," dedi çarpık bir sırıtışla. "Yanılmışım."

"Sizin için taşıyabilirim," diye önerdi Elijah, kaybedecek

bir şeyi yoktu nasılsa. Arazi sahipleri arasında arkadaş edinmenin bir zararı olmazdı. Üstelik adamın boyundan büyük bir iş karşısında şikâyet etmemesi çok hoşuna gitmişti.

“İki kişi lazım,” dedi adam varillere bakarak. Elijah onun, varilin bir ucundan tutamayacağı için o iki kişiden biri olmadığını anlatmak istediğini fark etti. Bunun bir önemi yoktu, Elijah sıradan bir insandan güçlüydü sonuçta ama yaşlı adamın yaralanan onuru yüzünden içi sızlamıştı.

Varillerin yanına gidip en yakındakini kolayca kaldırdı. “Doğru,” diye onayladı. “O yüzden, bana yolu gösterip mahzen kapısını açarsanız minnettar olurum. Gerektiğinden uzun taşımak zorunda kalmak istemem.”

Adam hem şaşırmış hem sevinmişti. Küçük arazisini uçarcasına adımladı. Bir zamanlar devasa bir meşe ağacı olan kütüğe yöneldi. Kütüğün yanındaki demir halkayı çekince altındaki delik ortaya çıktı. Mahzen ağacın köklerinin altına oyulmuştu. Elijah geniş fiçıyı göğsüyle dengeleyip toprak basamağı ayağıyla dikkatle yoklayarak indi. Sonraki dört tur da aynı şekilde tereyağından kıl çeker gibi tamamlandı ve adam kapağı arkalarından kapatıp ellerini pantolonuna sildi.

Sağ elini uzatarak duygu yüklü bir sesle, “Ben Hugo Rey,” diye homurdandı. Elijah en son ne zaman bir insanın kendisiyle tokalaşmak istediğini hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı.

Bu jesti samimiyetle kabul edip adını söyledi, gerçek adını verdiğini fark edince de şaşırdı. “Hazır buradayken, sizin için başka bir şey yapabilir miyim?” diye sordu kibarca, aslında Hugo’nun kendisini içeri davet etmesini umuyordu.

“İçeride benimle bir içkiye ne dersin, evlat,” dedi adam. “Sırtımdan çok ağır bir yük kaldırdın. Karşılığında en azından misafirperverlik gösterebilirim. Onca yükü taşıdıktan sonra susamışsındır.”

Normalde, kendisine içecek bir şeyler teklif edilmesi Elijah’ın iştahını kabartırdı ama Hugo’ya zarar vermeyi aklının köşesinden bile geçiremezdi. “Zevkle,” diyerek daveti kabul etti ve ikisi birlikte arazinin ortasındaki eve yöneldiler.

Hava kararmıştı. Yağmur da yağdı yağacak gibiydi. Hugo mumları yakmaya girişti, ahşap mutfak masasının üzerindeki ıvır zıvırı topladı. Alet edevatı, rakamlarla ve kusursuz çizimlerle dolu kâğıtları Elijah ne olduklarını anlayamadan ortadan kaldırdı. Elijah da dikkatini Hugo’nun masada boşalan yere bıraktığı toprak kupalara çevirdi.

İçlerindeki likör sertti ama iş görürdü —çavdar viskisinden birkaç tık kötü, kaçak içkiden birkaç kademe iyiydi. Elijah ihtiyatlı bir iki yudum alırken, Hugo tek dikişte kupanın yarısını içiverdi. Mum ışığında Elijah’ın başta tahmin ettiğinden bile yaşlı görünüyordu. Burada hâlâ tek başına yaşıyor olması, eviyle ve araziyle ilgilenmesi ve bu ileri yaşında bedensel işlerin altından kalkabilmesi takdire şayandı.

“İnsanı genç tutuyor,” dedi Hugo, yarı dolu kupasını açıklama babında kaldırarak. Elijah’ın düşüncelerini okumuştusanki.

Kendi babalarıyla hiç bu kadar kolay anlaşmışlar mıydı? Bu adam, Mikael’dan yüzlerce yaş genç ama Elijah’ın insan

olduğu zamanlardaki Mikael'dan çok daha yaşlıydı. Yine de onda Elijah'ya bir babayı hatırlatan bir şey vardı. Bir baba, büyüyen ve dünyada kendine bir yol belirleyen oğluna nasıl davranırsa öyle davranıyordu. Fıçıları taşımak bir Köken Vampir için çok zor değildi belki ama Hugo minnettarlığın ötesinde bir şeyler hissediyordu sanki: Elijah yaşlı adamın onunla gurur duyduğunu hissetmişti.

İçkisinden bir yudum daha alırken, “Uzun zamandır mı burada yaşıyorsunuz?” diye sordu kibarca.

“En az yirmi sene oldu,” diye cevap verdi Hugo, hafif çakırkeyif. “Şehir eskiden bu kadar yakın değildi,” dedi hoşnutsuz bir edayla.

“Ben de yalnızlığımın düşkünümüdür,” dedi Elijah. “Buralarda kendime bir arazi arıyorum, işin aslı. Kardeşlerim, şehirdeki gece hayatını seviyorlar ama bana kalırsa başımızı sokabileceğimiz sessiz bir yer olursa daha rahat ederiz.”

Hugo belli belirsiz gülümsedi. “Bir gün baba olacağıma inandım hep,” deyince Elijah şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Hiçbir zaman aile kurabileceğim bir hayatım olmadı,” diye devam etti Hugo, “ama insan bir yandan da gelecek için planlar yapmayı asla bırakamıyor galiba.”

Elijah, Mikael buna nasıl bir karşılık verirdi acaba diye düşündü. Kendi çocuklarının kurmak istediği gelecekte yerlerinin olmadığı açıktı. Mikael'ın aklında başka tür bir miras düşüncesi mi vardı acaba, yoksa ölümsüzler bir müddet sonra bu tür şeyleri düşünmeyi bırakıyorlar mıydı? Elijah sürekli geleceği düşünürdü ama büyük ihtimalle Hugo'nun kastettiğinden

farklı bir şekilde. Elîjah geleceđi dūřundūđunda kendisi her daim hâlâ orada olurdu. “Aile bir nimettir,” dedi dalgın dalgın, “ama nimet çok farklı biçimlerde ortaya çıkabilir.”

Hugo başıyla onaylayıp içkisini tazeledi. Şişeyi misafirine ikram edercesine kaldırdı. Kupası hâlâ neredeyse ağzına kadar dolu olan Elîjah kibarca şişeyi alıp en fazla birkaç damla daha ilave etti. Tecrübelerine göre, ikramı kabul etmek, en azından kabul ediyormuş gibi yapmak gerekiyordu.

“Şanslı bir insan olduğumu söyleyebilirim sanırım,” diye cevap verdi Hugo, düşünceli düşünceli. Kupasındaki içkiyi döndürüp kupanın içine uzun uzun baktıktan sonra koca bir yudum daha aldı. “Yeteneklerimi işimde kullandım, bütün hayatım boyunca itibar kazanmaya ve itibarımı korumaya çalıştım. Bu arazi parçasını, büyük ihtimalle sen doğmadan önce alıp elimde tuttum.”

Son noktayı düzeltmeyi aklının köşesinden bile geçirmeyen Elîjah başını sallamakla yetindi. Yaşlı adamın beyninin içindeki çarklar dönmeye başlamıştı ve Elîjah sabrederse adamın daha başka şeyler anlatacağından emindi. Kısa bir sessizliğin ardından haklı olduğu ortaya çıktı.

“Bir erkeğin evim diyebileceği bir yeri olmalı.” Hugo’nun sesi kısık ve neredeyse bir homurtu gibi güçlü çıkıyordu. “Böyle sürüklenip durmak doğaya aykırı, bir ailesi olsun ya da olmasın.”

Yine *doğaya aykırı* lafı. *Lanetli*.

“İşte buna içilir,” diye karşılık verdi Elîjah ve dediği gibi de yaptı. “Konusu açılmışken, komşularınızdan arazisini sat-

mayı düşünen var mı, biliyor musunuz? Bu meseleyi resmi kanallar yoluyla hallederken bazı sorunlar yaşadık, o yüzden tapuyu bekletmeden, formalitelerle uğraşmadan üzerimize geçirebilecek kişiye güzel bir fiyat verebiliriz.”

Hugo'nun buruşuk yüzü bilmiş bir gülümsemeyle kırıştı. “Yüksek makamlarla aranız pek iyi değil ha, evlat? Yerel siyasette kazanan olmaz, en azından uzun süreliğine. Neden buralara kaçtım sanıyorsun? Zamanıma ve emeğime değer vermeyen insanlarla muhatap olmak zorunda değilim. İşlerine gelirse.”

“Sizden öğreneceğim çok şey var,” dedi Elijah.

Hugo sandalyesini itip aniden ayağa kalktığında Elijah onun yalpaladığını fark etti. Bunu beklemiyordu. Hugo kupasındaki içkiyi neredeyse bitirmiş olsa da Elijah onun zaten her zaman bu kadar içtiği izlenimine kapılmıştı. Yatmadan önce bol miktarda içmeye alışkın olmalıydı ama gemi güvertesinde yürür gibi yürüyordu odada.

Mozaik süslemeli, ahşap bir kutuyla döndü ve kutuyu tek kelime etmeden masanın ortasına koydu. Uzun bir iç çekişin ardından kutuyu açıp içinden sararıp yıpranmış birtakım kâğıtlar çıkarttı. Elijah boş gözlerle kâğıtlara baktı. Alıp incelese mi bilemiyordu.

“Bir evim var ve ona çok da ihtiyacım yok. Sizin de bir eve ihtiyacınız var ve eviniz yok.” Hugo'nun boğuk sesinde duygu yoktu ama birden utanıvermiş gibi mavi gözlerini, Elijah'nın gözlerinden kaçırmaya başlamıştı. “Komşularıma sormaya devam edebilirsiniz ama isterseniz, ölümümden sonra bu ev

sizindir.” Ceplerinden birinden mürekkepli bir kalem çıkarttı. Elijah kalemi ilgiyle inceledi. Metal bir gövdenin içerisine düzgünce saklanmış, mürekkep haznesi olan bu tür kalemler ender bulunuyordu –bu mütevazı küçük evde bulunmasını beklemediği ilginç bir nesneyle daha karşılaşmıştı. Hugo önündeki kâğıtlara bir şeyler karaladı, ardından gösterişli bir tavırla imzaladı. Bitirdiğinde, “Uzun zamandır mirasçım olarak görebileceğim biriyle tanışmamıştım,” diye mırıldandı. “Ancak geleceği düşünmeden edemiyorum, şu anda bile. Şimdi de sen çıktın...”

Sesi alçaldı, gözleri önündeki belgelerdeydi. Elijah adamlar hamurlarının aynı olduğunu fark etti. “Onur duyarım,” dedi yaşlı adama, nazik bir ses tonuyla. “Aynı zamanda minnettar da kalırım. Sonsuza dek,” diye ekledi, bir parça kederle. Eğer Hugo evinin –anısının– ölümünden sonra da varlığını sürdürmesini istiyorsa kendine daha iyi bir mirasçı bulamazdı. “Yine de bu değerli hediye kullanmama uzun yıllar olduğunu umut ediyorum. Tekrar gelip sizi ziyaret etmeyi tercih ederim, şayet izin vererseniz sıklıkla.”

Hugo gülümsedi ve iri yapılı bir adam olmamasına rağmen sandalyesine bütün ağırlığıyla çöktü. “Bu benim de hoşuma giderdi,” dedi sakın sakın. Gözleri uzakta, Elijah’ın göremediği bir şeylere sabitlenmişti. Kırıksık yüzü mum ışığında kıpkırmızı görünüyordu. “Ancak sanırım ziyaret vakti fazlasıyla geçti. Güzel geçti, gerçi. Çok tatmin ediciydi.”

Elijah kaşlarını çatıp adamın kupasına bir kez daha göz attı. Hugo hasta mıydı? Kendi ölümü hakkında, Elijah ile pay-

laşmak istemediği bir şeyler mi biliyordu? Gözleri masanın üstünde duran belgelere kaydı. Kendine ait bir arazisi olmasını amaç haline getirmişti ama şimdi bunu kabul ettiği için pişmanlık duyuyordu. Mikaelsonlar için New Orleans'ta bir yer edinmek ne kadar zor olursa olsun, gerçek bir dost bulmak her zaman daha zordu.

“Ben de kalan zamanı en iyi şekilde kullanırım öyleyse,” deyince Hugo'nun yüzü bir gülümsemeyle kırıştı. Yarıyı boşalan şişeden ikisine de birer kupa daha doldurdu. Elijah sessizce kadeh kaldırdı.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar sohbet ettiler. Saatler geçtikçe, suskunluklar uzadı ve Elijah birkaç kez Hugo'nun uyuyakaldığını sandı. Aradaki bu boşluklarda Elijah odaya göz gezdiriyor, en küçük ayrıntıları dahi inceliyordu. Tekrar kendilerine ait bir evlerinin, böyle hususi ve anılarla dolu bir yerlerinin olmasının nasıl bir şey olacağını hayal ediyordu. Derken yaşlı adam kendiliğinden uyanıyor ve sohbetleri kaldığı yerden devam ediyordu. Hugo'nun yanakları doğal olmayacak kadar kırmızıydı ve zaman zaman, kafası karışıyordu. Yine de gecenin devam etmesini istiyor gibiydi. Elijah da bu isteğe seve seve boyun eğiyordu.

Nihayet bir kez daha sessizlik çöktü ve Elijah'nın keskin kulakları, bu sessizliğin diğerlerine göre, daha derin ve daha net olduğunu algıladı. Sağanak yağıp geçmişti. Dışarıdaki ağustos böceklerinin ve kurbağaların sesini duyabiliyordu. Uzakta, Saint Louis Nehri ağır ağır akmaya devam ediyordu. Ama evin içinde çıt çıkmıyordu.

Hugo Rey tek eliyle kupasını kavramış, sandalyesinde oturmuştu ama gözleri boş ve cansızdı. Elijah'nm dikkati başka yerdeyken göğsü inip kalkmayı da bırakmıştı. Kendi evinde, yanında arkadaşıyla, sessizce ve huzur içerisinde ölmüştü. Elijah insanların çoğunun bu kadar şanslı olmadıklarını bilse de masanın üzerindeki belgeleri toplayıp atının yanına dönerken göğsünde acı verici bir pişmanlık hissetti.

DOKUZ

Saldırı güneş batarken başladı. İlk nehir kenarındaki nöbetçilerin bağırtıları geldi, ardından Rebekah batıdaki ormandan çılgınlık yükseldiğini duydu. Batmakta olan güneş, Saint Louis Nehri'ni kızıla boyayarak askerlerin gözlerini kamaştırıyor ve savunma hatlarını bozuyordu. Saldırganlar saldırı noktasını iyi seçmişlerdi.

İnsana benziyorlardı ama Rebekah öyle olmadıklarını biliyordu: Önceki gece kamptan dışarı bir kurt adam cesedi taşınmıştı, şimdi de sürüsü öcünü almaya gelmişti. Yanından koşarak geçen askerler ona seslenip çadırında kalmasını söylediler. Eric de Felix'e bağırıp eliyle Rebekah'yı işaret etti. Karga burunlu teğmen savaş alanına koşanlar arasından dört asker seçip çadırın etrafında çember oluşturdu ve Rebekah'yı ortalarında emniyete aldı.

Rebekah buna gerek olmadığını, kendisi onları korusa daha iyi olacağını söylemek istedi ama bunun bir anlamı yok-

tu. İnsanlar gereksiz yere ölecekti ama bu dünyanın düzeni böyleydi. Aynı anda hem onların çıkarlarını hem de kendi çıkarlarını gözetmesi mümkün değildi. O yüzden sabırlı bir şekilde çadırında bekleyip etraflarını saran ölümün zalim gü-rültüsünü dinledi.

Dışarıda hava tamamen karardığında, savaşın asıl şidde-tiyle kampın batı kıyısında sürdüğü belli olmuştu ve Felix dışındaki bütün nöbetçiler çatışmaya gitmişti. Diğerlerini zafere ya da ölüme gönderirken, kendisi emirlere itaat edip geride kalmıştı.

Rebekah'nın içi içini yiyordu. Eli kolu bağlı beklemektense yapabileceği bir sürü şey vardı ama Felix dibinden ayrılmıyordu. Askerlerin dikkati başka taraftayken kampın yasak bölgelerini keşfe çıkmak için en uygun zamandı. Ölüme gönderdiği kurt adamın korkunç kaderi aklını kurcalıyordu. Eric'in neler bildiğini, daha da önemlisi, niyetinin ne olduğunu öğrenmek zorundaydı.

Rebekah, Eric'in çadırının herkese açık kısımlarında birçok kez bulunmuştu ama onun sorgu ve infaz sürecini, gül ağacından yapılmış cilalı çalışma masasında yürüteceğini sanmıyordu. Rebekah'dan sakladığı gizli bir odası mı vardı acaba? Evvelce Eric'in şahsi odasının, uyumaya ayrıldığını varsaymıştı ama artık bundan o kadar emin değildi. Gerçeği öğrenip Eric'in kendisinden başka neler sakladığını bulma zamanı gelmişti.

Kurt adamın bilerek bir şey söylemeyeceğinden emindi ama Eric çok zekiydi. Her yönüyle etkileyici bir adamdı: Akıl-

hydı, nazikti ve kısa zamandır komutanlık yapıyor olmasına rağmen askerleri tarafından sayılıyordu. Onunla vakit geçirmeyi bu kadar zevkli hale getiren özelliklerin, aynı zamanda onu kendi türüne karşı tehlikeli kılması Rebekah'yı çileden çıkartıyordu. Şartlar farklı olsaydı onun gibi bir adama kolayca âşık olabilirdi.

Eric hayattan ne istediğini ve zulme başvurmadan bunu nasıl elde edeceğini biliyordu. Bu da onu, Rebekah'nın ebedi hayatı boyunca etrafını saran erkeklerin çoğundan farklı kılıyordu. Rebekah kendine karşı dürüst olsaydı onun uğraştığı şeylerle alakalı makul şüphelerine rağmen Eric'e duyduğu hislerle baş etmekte zorlandığını kabul ederdi. İçten içe, çadırda kötü bir şeylerle karşılaşmamayı ve ona beslediği hislerin büyümesine izin verebilmeyi diliyordu. Sanki şansının bu derece yaver gitme ihtimali varmış gibi.

Çadırdan dışarı şöyle bir göz attı. Asker koğuşlarını aşır Eric'in karargâhına gitmeye hazırdı. Çadırın etrafını kolaçan eden Felix, Rebekah'yı anında gördü. Görevine sinir bozucu bir titizlikle bağlıydı ama Rebekah "koruyucusu" ile kapana kısıldığına göre, ondan yararlanmaya karar verdi.

Tek parmağıyla Felix'i yanına çağırıp zihin kontrol gücüne başvurdu. "Beni yüzbaşının çadırına götür," diye emretti, alçak ama büyümlü bir sesle. "Orada görülecek işlerim var ama kimsenin bilmemesi gerekiyor."

Felix'in bir an kararan yüz ifadesi ardından açıklanamaz bir şekilde netleşti. "Burada kalmanız gerekiyor, Madam," diye itiraz etti. "Bana böyle emir verildi."

Rebekah, Felix'in kendisine karşı çıkması –çıkabilmiş olması– karşısında, yumruk yemiş gibi oldu. Köken Vampirlerin zihin kontrol gücüne direnebilecek bir insan düşünemiyordu. Bu mümkün olamazdı. Belki de gergin olduğu içindi. Bir kez daha denedi. Güçlü bakışlarını askerin gözlerine dikip isteğini tekrarladı.

“Hemen gidiyoruz,” dedi Felix, alık alık. Sanki başta itiraz eden o değildi. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı, ardından Rebekah'nın kolunu tutup yolu gösterdi.

Birlikte başlarını eğip çadırların dibinden ayrılmadan yürüdüler. Etrafta kimse olmasa da Felix onun gizlilik emrini çok ciddiye almıştı, yakınlarda bir hareket hissettiğinde kendi bedenini onunkine siper ediyordu.

Felix, Eric'in çadırının girişine gelince durdu. Ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Yeniden zihin kontrolü uygulayan Rebekah, “Nöbet tut,” diye emretti. Felix itiraz edecekmiş gibi kıpırdandı ama Rebekah riske girmede; adamın sahip olduğu irade, kendi iradesinin ağırlığı altında ezilene dek güç uyguladı. “Ben dönene kadar kimseyi içeri alma.” Kendisi içerideyken kimsenin çadıra girmeye kalkışacağını sanmıyordu ama girecek olurlarsa da en kötü ihtimalle ayak seslerini duyardı. Felix, orada ne yaptığını söyleyemeyince herkes onun delirdiğini düşünecekti ama bu tür şeyler, kıdemli askerler arasında bile sıklıkla görülürdü. Asker arkadaşları şaşırsalar bile büyük ihtimalle şüphelenmezlerdi.

Rebekah kaygıyla, Eric'in zambak motifleriyle süslü çadır-

rının eteğini kaldırdı. Çadır boştu ama içeride onu bekleyen bir şey varmış gibi geliyordu Rebekah'ya.

Dış ofis ıpki hatırladığı gibiydi. Oda karanlıktı ama Rebekah yüksek görüş gücüyle gayet net bir şekilde görebiliyordu. Ters bir şey yoktu, Rebekah da olmasın istiyordu zaten. Eric'ten hoşlanıyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse Rebekah onun sırlarını açığa çıkartmaya çok da hevesli değildi. Açığa çıkan sırlar genelde birilerinin ölümüyle sonuçlanırdı ve ölen Rebekah olmazdı.

Derin bir nefes alıp lanet ederek iç bölmenin perdesini sertçe çekip açtı.

Ve donup kaldı.

Burası yatak odası falan değildi. Burası ibadet ya da istirahat alanı da değildi... Burası ölüme adanmış bir mabetti. Kumaş duvarlar haçlarla ve aynalarla kaplıydı, odanın üç tarafında oymalı ahşap sandıklar vardı. İçleri de kazıklarla, gümüş işlemeli objelerle, tatar yaylarıyla, hatta sarımsakla doluydu. Sandıklardan birine Rebekah'nın hangi amaca hizmet ettiğini çıkartamadığı aletlerin yanı sıra, tozlu kitaplar yığılmıştı. Rebekah dikkatle yaklaşıp her birini inceledi. Burası, vampir yakalamak ve öldürmek için tasarlanmış bir odaydı.

Ama hepsi hatalıydı. Bunu fark eden Rebekah rahat bir nefes aldı. Kitapların bazıları ilk bakışta saygın kitaplar gibi görünseler de çoğu peri masalından ibaretti. *Bilinen Dünyada Tanındığı Adıyla "Vampir" denen Canavarlar Hakkındaki Efsaneler ve Gerçekler*, kitabının abartılı ismini görünce az kalsın bir kahkaha atacaktı. Rebekah çadırın içinde kendine zarar

verebilecek bir şey göremedi. Canını yakan şey, hoşlanmaya başladığı adamın, onun türünün zayıflıklarını keşfetmeye adanmış bir oda kurmuş olmasıydı.

Yüzbaşı Moquet'ye güvenerek nasıl da büyük bir hata yaptığını kabul etmek zorunda kaldığında göğsüne bir ağırlık çöktü. Yüzbaşının bu amansız merakını hafife almaya devam edemezdi, kendisine karşı böyle büyük bir tehdit oluştururken hem de. Ya gözleri yüzbaşının çekiciliği yüzünden tamamen kör olduysa ne olacaktı? Belki yüzbaşı da onu kendi çıkarları için kullanmayı planlıyordu. Tıpkı Rebekah'nın onu kendi çıkarları için kullanmayı planladığı gibi.

Rebekah, Eric'in başından beri sıradan bir dul kadınla ilgilenmemiş olabileceğini kabul etmek zorunda kaldı. Onun gerçek kimliğinden şüphelenmiş de olabilirdi. Ya zayıflıklarını öğrenmek için onu yanında tutuyorduysa? Rebekah titreyen ellerle, korkunç objeleri birer birer eline alıp içlerinde telafisi imkânsız şekilde zarar verebilecek bir şeyler olup olmadığını kontrol etti.

Mikaelsonlar o güne dek hem şanslıydı hem de dikkatli. Vampir söylentileri, Eski Dünya'dan Yeni Dünya'ya yayılmamıştı henüz. Ama Eric Fransa'dan daha yeni gelmişti ve neden geldiğine dair de fazla bir şey anlatmamıştı. Dünyanın bir ucundaki bu bataklık ülkesine onu hangi rüzgâr atmıştı? Bu vahşi topraklara, Kral Luis'in şanını yaymak için mi gelmişti yoksa vampirlerin izini sürmek için mi gönderilmişti?

Gözleri tanıdık bir şeye takılan Rebekah eğilip onu eline aldı. Gümüş bir aynanın köşesine asılı bir zincirin ucunda, laci-

vert taşlı altın bir yüzük sallanıyordu. Rebekah'nın parmağındaki aynısıydı. Bildiği kadarıyla dünyada toplam altı adet gün ışığı yüzüğü vardı ve hepsi de değerli aile yadigârlarıydı. *Rebekah'nın ailesinin* yadigârları. Bu yüzüğün burada ne işi vardı? Bu da büyülü müydü yoksa yalnızca bir taklit miydi?

Kesin olan bir şey vardı: Eric'in doğaüstü olaylara duyduğu ilgi, Rebekah'yı inandırmaya çalıştığı kadar tesadüfi bir ilgi değildi. Eric yalnızca birtakım "doğaüstü canavarların" peşinde değildi, ne aradığını gayet iyi biliyordu. Yalan yanlış bildiği şeylere rağmen tehlikeli şekilde doğru bildiği şeyler de vardı. Lapis yüzük, hoş ama değersiz bir takı gibi dursa da bir vampirin parmağına takılmak üzere yaratılmıştı ve burada bulunma nedeni de buydu.

Rebekah onu yüzüğü nasırlı parmaklarının arasında tutup incelerken hayal etti. Onu odanın içinde dolaşıp parçaları teker teker uyumlu bir tabloya oturtmaya çalışırken canlandırabiliyordu gözünde. Düşüncelere daldığında kırışan alnını, ince beyaz gömleğinin altındaki güçlü omuzlarını... Rebekah yüzüğü avucunun içinde sıktı, kendisine çok kızmıştı.

Belli ki Eric'i hiç tanıyamamıştı. İnsanı kara kara düşündüren gücü, yoğun enerjisi... Rebekah'nın, onu usta bir katil yapan bu özelliklere kapılmaması gerekiyordu.

Eric'in sırrı buydu elbette. Rebekah kendisi için son derece tehlikeli olabilecek bir adama kapılmıştı, *doğal olarak*. Aynı hatayı tekrar tekrar yapıyordu. Ne zaman, artık akıllıca seçim yapmayı öğrendiğini düşünse yanıldığı ortaya çıkıyor-

du. Yüreği içgüdüsel olarak perişan olup acı çekmeye can atıyordu sanki.

Yüzüğü bulduğu şekilde bırakıp araştırmasına devam etti.

Çadırın diğer ucunda ayağı bir şeye takılınca az kalsın düşüyordu. Başını eğince, Eric'in şiltesi olduğunu tahmin ettiği şeyi görüp şaşırdı. Buranın aynı zamanda yatak odası olduğunu az kalsın unutuyordu. Onun bu tür bir kaosun ve kötülüğün ortasında huzur bulabilecek bir tip olduğu kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Ciddi bir adam olduğu doğrudu ama Rebekah onu kafası hastalıklı düşüncelerle dolu biri olarak hayal etmemişti.

Bir an için ayaklarının dibindeki tertemiz yastıkta, şakakları kırışmış koyu renk saçları geldi gözünün önüne. Gözlerine dikilmiş ela gözlerini hayal etti. Ortada bir tür yanlış anlaşılma olabilirdi. Eric'in vampirlere olan düşkünlüğü görüldüğü gibi değildi, her şeyin bambaşka bir açıklaması vardı belki de. İkisi yepyeni bir başlangıç yapacaklardı, Rebekah'nın yalanları ve onun bu şeyleri olmadan...

Rebekah battaniyelerin üzerine çöktü. Eric sabahları nasıl uyanıyordu acaba? Duvarları çevreleyen aynalar ve haçlar, çadırın içine süzülen ışıktaki parlıyorlardı. Sandıklardan biri o kadar yakındaydı ki Rebekah elini uzatıp içindeki garip aletlere rahatlıkla dokunabilirdi. Eric vampirlerle yatıp vampirlerle kalkıyordu. Rebekah onun kokusunu taşıyan nevresimlerin arasında yatarken Eric'in işinin vampir avlamak olduğunu kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Diğer her şey –ordu, şehir, kralın kanunları– göstermelikti.

Rebekah dizlerinin üstünde doğrulup oradan çıkmaya ve gizlice kendi çadırına dönmeye hazırlanırken gözüne ilginç bir şey ilişti. Eric'in yatağının yanında yerde bir şey vardı. Eline aldığı anda bunun süslü bir madalyon olduğunu gördü. İçindeki minyatür portre gözükecek şekilde açık bırakılmıştı.

Madalyondaki sarı saçlı kadın çok güzeldi. Rebekah kısıldığını fark ederek şaşırıldı. *Annesi ya da kız kardeşi olabilir*, dedi kendine. Bunun bir önemi de yoktu gerçi çünkü Eric onu bulup yok etmek için okyanusu aşmıştı. Portredeki kadın karısıysa hayrını görsündü.

Rebekah içeride çok uzun kaldığını fark etti. Felix'ten de dışarıdan da ses gelmiyordu. Bu keşif gezisinde üzerinde kafa yorması gereken bir sürü şey bulmuş ve kamptan ayrılıp ağabeylerine rapor vermesine yetecek deliller ele geçirmişti. Sonuçta etrafı bir vampir avcısının ordusuyla çevriliydi ve gözetlendiği neredeyse kesinken, daha fazla casusluk yapma riskini göze alamazdı.

Ancak daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Eric'in takıntısıyla alakalı kanıtlar can sıkıcıydı ama bir şey bildiğini varsayması kötü sonuçlar doğurabilirdi. Eğer inanmayı reddettiği için ağabeylerinin zarar görmesine izin verirse... Ya da çok çabuk ikna olduğu için Eric'in zarar görmesine... Rebekah ikisini de göze alamazdı. Elijah'ya ya da Klaus'a öğrendiklerinden şimdilik bahsetmeyecekti ama adamakıllı bir araştırma yapmak da boynunun borcuydu.

Rebekah battaniyeyi eliyle düzeltti, yastığı kabarttı, madalyonu bulduğu pozisyonda bırakmaya çalıştı –yanında bulduğu

şilteden bir parça uzağa koymuştu gerçi. Sessizce yürüyüp çadırdan dışarı baktığında Felix'in orada dikildiğini gördü. En azından bir şey beklediği gibi gitmişti.

"Felix," diye fısıldayınca Felix pür dikkat başını çevirdi. "Hemen çadırıma dönmemiz gerekiyor," dedi Rebekah. "İçeri girdiğim anda dışarı çıktığımızı unutacaksın. Yüzbaşının emirlerine itaat etmemiz ve çatışma sırasında beni koruman dışında hiçbir şey hatırlamayacaksın."

"Ben her zaman emirlere itaat ederim," dedi Felix nazikçe. Rebekah onun doğruyu söylediğinden emindi.

ON

*K*laus duvardan fazla uzaklaşmadan gelen giden var mı diye bahçeyi izledi. Her kıpırtı Vivianne olabilirdi ya da malikânedен çıkıp Klaus'u lime lime etmeye hazırlanan kurt adamlar. Evin içindeki ışık ve seste bir değişiklik olmamıştı ama dışarıda yaklaşık bir saattir esen rüzgâr dışında tek bir kımıltı yoktu.

Klaus sol elinde sıkı sıkı tuttuğu notu bininci kez okudu. Doğru yerdeydi ama o erken gelmiş, Vivianne ise gecikmişti. Vivianne kendisiyle bu gece, burada buluşmak istemişti; ilk kez dans ettikleri balo salonunun arkasındaki bahçede. Şu dakikada. İyi de neredeydi bu kız?

Bakışları elinde olmadan, aynı gece kanını emdiği talihsiz kızın cesedini saklamaya çalıştığı, sarmaşık kaplı duvara kaydı. Solomon Navarro bu küçük hadiseyi biraz çabuk öğrenmişti ve Vivianne de kanıtları kendi gözüyle görmüştü. Eğer

Klaus'u intikam için tuzağa düşürmeye çalışıyorduyorsa daha iyi bir yer seçemezdi... Ama Klaus öyle düşünmüyordu. Geçen gece onun yüreğine dokunduğundan emindi; onun soğuk, kuşkucu kabuğunun yumuşadığını hissetmişti. Vivianne ona inanmak istiyordu.

Gelecekti.

Çimenlerden yükselen hafif ayak seslerini duyunca bunun bir tuzak olmadığından emin oldu. Hızlı adımlarla yürüyen Vivianne'in yanakları al al olmuştu ve yüzü, Klaus'un adını koyamadığı bir hisle parlıyordu. Klaus'a uzanırken, "Geldiğine sevindim," diye fısıldayınca Klaus kendi kendine verdiği sabırlı olma sözüne rağmen gülümsemeden edemedi.

Bir kadın için böyle şeyler hissetmeyeli ne kadar olmuştu hatırlayamıyordu –Bir asır mı? Daha mı fazla?– Vivianne onu görmek istemişti ve şimdi yanındaydı... Mikael o anda, arkasında beyaz meşeden bir kazıkla dikiliyor olsaydı da Klaus mutlu bir erkek gibi ölebilirdi. Yaşamak daha iyiydi gerçi; bu inanılmaz, genç kadının göz kamaştıran ışığında, kalbini kazanma ihtimali olduğunu bilerek yaşamak...

"Nasıl uzak durabilirdim," diye mırıldanarak mutlak gerçeği dile getirdi. Vivianne'in el yazısını ilk kez görmesine rağmen gördüğü anda ona ait olduğunu hemen anlamıştı. Bu buluşmaya gelmesine, bunun bir tuzak olma ihtimali de dâhil, hiçbir şey engel olamazdı.

Bu, Klaus'un bir kadınla ilk gece yarısı randevusu değildi. Hepsinin amacı aynı olurdu. Yakınlarda cırcır böcekleri ötü-

yor, bahçe duvarına tırmanan hanımeli çiçeklerinin kokusu esintiyile onlara doğru geliyordu. Her şey mükemmeldi.

“Seni tekrar görmek zorundaydım,” dedi Vivianne. Öyle sessiz söylemişti ki Klaus başta onu yanlış duyduğunu sandı. Ardından ona öyle ciddi baktı ki Klaus yanlışlık olmadığını anladı. “Daha tanışmadan seni tanıdığımı sanıyordum Niklaus Mikaelson,” dedi kız ona, “ama her konuştuğumuzda yeni bir şey öğreniyorum sanki. Derinsin, tutkulusun ve de hiç beklemediğim kadar onurlusun. Her görüşümde sana daha çok kapılıyorum ama biz asla birlikte olamayız. Seni tanıdıkça bunu şahsen, yüz yüze söylemem gerektiğini anladım. Seni buraya, beni bırakmanı istemek için çağırdım.”

Klaus neredeyse ilk kez söyleyecek bir şey bulamadığını fark etti. O yüzden konuşmak yerine, kızı öptü. Dudaklarını kızın sıcacık dudaklarına sertçe bastırıp eliyle başının arkasından tuttu. Vivianne de öpücüğüne karşılık verdi, temkinli ama aynı zamanda meraklıydı sanki. Geri çekilip başını Klaus’un göğsüne dayadığında Klaus onun kalp atışlarını hissetti. Vivianne itiraz etmese Klaus gecenin sonuna kadar böylece kalabilirdi.

“Niklaus, ben nişanlıyım,” dedi Vivianne. Sesi, gömleğinin yakasında bir parça boğuluyordu ama Klaus keskin kulakları sayesinde onun şaşkın ve kararsız sesini duymuştu. Derken Vivianne doğruldu, ondan kalan izlerden kurtulmaya çalışıyormuşçasına yüzünü sıvazladı. “Geçen gece söylediğin şeyler, bizim için gerçek olabilseydi keşke ama ben nişanlıyım. Kendi isteğimle birtakım sözler verdim. Elime barışı sonsuza

dek garantilemek için bir fırsat geçti ve ben şu anda geri adım atacak olursam bir katliam yaşanır. Benim yüzümden her iki taraftan da yüzlerce kişi ölür. Benim zayıflığım yüzünden, kendi bencil arzularımı sevdiğim kişilerin hayatından üstün tutmam yüzünden.”

Kızın ondan bahsederken geçmiş zaman kullanması huzurunu bir parça kaçırsa da Klaus umudunu kaybetmemişti. “Bu gece hiçbir şeye karar vermemiz gerekmiyor,” diye belirtti tatlılıkla. “Henüz evlenmiş değilsin, düşünecek zaman var.”

“Bu kadarla da kalmıyor,” diye karşılık verdi Vivianne, gözlerini kaçırarak. Klaus yüreğine saplanan korku hançerini hissetti. Vivianne neden “barışı sonsuza dek garantilemekten” bahsetmişti? Bununla tam olarak ne kastediyordu? Basit bir nikâh olamazdı. Dahası vardı ve Klaus’un bunu bilmesi gerekiyordu.”

“Anlat bana,” diye diretince kızın ürperdiğini gördü.

“Benden değişmemi istiyorlar,” diye fısıldadı. “Navarroolar. Benim bir cadı olarak yetiştirildiğimi, o yüzden de eşit oranda kurt olmam gerektiğini söylüyorlar.”

Elbette öyle söyleyeceklerdi. Klaus bir anda her şeyi bütün açıklığıyla görmüştü. Vivianne’in içindeki kurt harekete geçtiği takdirde, ittifak inkâr edilemez şekilde kurt adamların lehine işleyecekti. Vivianne iki dünya arasında sıkışıp kalacak ve bu dünyalardan yalnızca birine ait bir adamla evlenecekti. “Bundan kimseye bahsetmemeni de istemişlerdir senden.”

Vivianne başıyla belli belirsiz onaylayarak cevap verdi ve omzunun üzerinden, arkasındaki malikâneye baktı. İki ailenin

de ona kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğine inanmak istese bile bu talepte bir yanlışlık olduğunun farkındaydı. Gençti ve keskin zekâsına rağmen çok da saftı. Tatlı karakterinin kendisini nasıl da kırılganlaştırdığını henüz anlamıyordu. Bu yüzden, bunu onun aleyhine kullanmaya kalkışacak herkesin boğazını kesmek de Klaus'a düşecekti.

“Anlaşma böyleydi,” diye itiraf etti, “benden bunu istemeyeceklerdi –beni zorlamayacaklardı...”

Cadılar akıllılık etmiş olsalar da bu bir işe yaramayabilirdi. Anlaşma kurt adamların umurunda değildi, onlar sadece anlaşmayı kullanarak üstünlük sağlama peşindeydiler. Klaus, “Seni bir insanı öldürüp tam bir kurt olmaya zorlamayacaklardı,” diyerek Vivianne’in yarım kalan sözünü tamamladı. Kafasında tarttığı seçeneği bütün ağırlığıyla duymasını istiyordu. Kurt tarafını aktif hale getirmek için birini bilerek ve isteyerek öldürmesi gerekcekti, böylece her dolunayda kurda dönüşecekti. “Seni seven biri senden nasıl böyle bir şey isteyebilir anlamıyorum.”

Doğaüstü bir yaratık olmak kimilerine göre zaten yeterince kötüydü, aynı bedende yaşayan iki aktif güç nasıl bir cehennem azabı olurdu kim bilir. Klaus binlerce insan öldürmüş olmasına rağmen kurt adama dönüşemezdi çünkü bu, annesi tarafından engellenmişti. Esther onun bu tarafını kilit altında tutup sonsuza dek ulaşılamaz hale getirecek bir büyü yapmış, buna da “denge” demişti. Onun büyüü doğaya saygılıydı, kibri ve hıyanetiyle onu çarpıtmadığı zamanlarda tabii. Esther’in bu ikiyüzlülüğü nedeniyle, Vivianne bu yolu seçecek olursa Klaus onun peşinden gidemeyecekti.

“Bunu kendim için istemiyorum,” diye çıkıştı Viv, çektiği acı güzel yüzünden okunuyordu. “Onlar için istiyorum. Bizim için. New Orleans için, annemle babam için, kurt adamlar ve cadılar için. Artık iki ateş arasında kalmayacak olan insanlar için. Ancak kurda dönüşürsem sürünün bir parçası olabilirim. Böylece beni dinleyip evliliğimi onaylarlar.”

Madem onaylamayacaklardı neden pazarlığını yaptılar? diye sormak istedi Klaus, *vakit yaklaştığında bunu sana karşı kullanmayı planlamadıysa tabii.* Ancak Vivianne’in gerçeği duymaya hazır olmadığını biliyordu. Bu yüzden gerçeği söylemek yerine, “Seni olduğun gibi kabul etmiyorlarsa seni hak etmiyorlar demektir,” diye homurdandı. Ardından kollarını kızın beline dolayıp onu kendine doğru çekti ve gönülsüzce yaptığı itirazlara aldırmadan onu tekrar öptü. “Bu gece benimle gel ve üzerine kapanmadan önce bu kapandan çık.”

Vivianne alnını Klaus’un omzuna dayadı, gözlerini kapatıp kendiyle mücadele etti. “Bu bitmek zorunda, senle ben,” diye itiraz etti, sesi gözyaşlarıyla sertleşmişti. “Sana şahsen söylemem gerektiğini düşündüm ama bu yüzden seni üzdüysem özür dilerim. Benim de canım tahmin edemeyeceğin kadar çok yanıyor.”

“Geri al öyleyse,” dedi Klaus. “Bunları söylediğini unuturum. Sen de aynı şekilde unutabilirsin. Henüz ortada bir şey yok. Evlenen yok, ölen yok.”

“Olan oldu,” diye itiraz etti Vivianne, geri çekilip büyük bir ciddiyetle Klaus’un gözlerinin içine baktı. “Her şeye ben doğduğum gün karar verilmiş. Öylece çekip gidemem. Nasıl

giderim? Sen birbiriyle savaşılan iki dünya arasında yaşamamın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bu sorumluluğu ben istemedim ama benim yapabileceğim şeyi yapabilecek başka kimse yok. Şu anda bunu reddedersem her şey mahvolur.”

Vivianne hem haklıydı hem de haksız: Klaus’un çift taraflı kalıtımı savaş *başlatmıştı*, Vivianne’sse kendisinininkinin savaşa son vereceğini umuyordu. “Ben zaten mahvoldum, Viv,” dedi kıza. “Seninle tanıştığım gün bittim. Benimle birlikte dünya da yıkılsa umurumda olur mu sanıyorsun? Yanımda olman için her türlü bedeli ödemeye hazırım.”

Açılan bir kapıdan bahçeye ışık ve kahkaha sesleri geldi. Klaus hemen duvara yapışıp kızı da yanına çekti. “Vivianne!” diye seslendi biri neşeyle. “Nereye kayboldun, hayatım? Kâğıt oyununda sana ihtiyacım var. Annem senin yokluğunda bizi soyup soğana çevirdi.”

Panikle irkilen Vivianne, Klaus’un kollarından sıyrıldı. “Klaus, lütfen, durumu daha da zorlaştırma,” diye yalvardı ama kendisini terk etmekte zorlanıyorsa Klaus’un kızın işini kolaylaştırmaya niyeti yoktu.

“Vivianne Lescheres,” diye başladı, sonra durup kızın sakinleşip dinlemesini bekledi. “Daha önce senin gibi bir kadınla tanışmadım ve öyle birinin olmadığını bilecek kadar da uzun yaşadım. Senin için yalvarmaya bile hazırım: Ne olur kalbimi kırmak için *acele etme*.”

Vivianne elinde olmadan gülümsedi. Başını tekrar kaldırdığında gözlerinde gözyaşlarıyla ilgisi olmayan bir parıltı vardı. “Ne dilediğine dikkat et, Klaus,” diye başladı ve ardından belli

belirsiz iç geçirdi. “Bir kere daha buluşabiliriz belki. Sana tekrar hayır diyebilmem için.”

“Sana söz veriyorum hayatım, bana diyeceğin tek şey evet olacak ve onu da defalarca söyleyeceksin. Benimle yarın gece buluşursan bunu sana seve seve ispatlayabilirim. Burası nasıl?” Klaus’un gözü dünyayı görmüyordu, onu kaybetmemek için her şeyi riske atmaya hazırды.

Biri yine, “Vivianne, neredesin?” diye seslendi. Klaus sesin sahibinin karnını seve seve deşebilirdi.

Vivianne dudağını ısırды, bütün bedeni endişeyle gerilmişti. Yine de uzanıp Klaus’u bir kez daha öptü. Kibar bir öpücükten bir saniye daha uzun sürmüştü ve Klaus bunu ihtiyaç duyduğu cevap olarak kabul etti. Yarın da gelecekti ve Vivianne bu öpücükle verdiği sözü onunla buluşarak yerine getirene kadar da gelmeye devam edecekti.

Klaus, kollarından zor kurtulan Vivianne’in gölgesinin çimenlerde koşarak uzaklaşmasını izledi.

Kapı eşiğinde bekleyen uzun ince karaltının kim olduğunu anlaması için yüzünü görmesine gerek yoktu. Vivianne’in adını anmaya layık olmadığını düşündüğü her canlıyı öldürebilseydi işe Armand’la başlardı. Sonunda da büyük ihtimalle bir katliam çıkardı... Klaus düşününce bu fikrin çok çekici geldiğini fark etti. Karşısındaki cıvı cıvı evde kaç kurt adam olduğunu merak etti. Armand ile annesi vardı anlaşılan ama seslerden ve kadeh şıkırtılarından içerinin epey kalabalık olduğu anlaşıyordu. Yine de bir gecede içerideki –aslında şehirdeki– herkesi öldürmediği takdirde, Elijah’nın gazabını üzerine çekmezdi.

Uygun bir hedefti ama gerçekleşme ihtimali düşüktü, o yüzden Klaus da öfkesini bahçe duvarından çıkarttı. Yumruğuna bir şey olmamıştı ama duvar çatlayıp parçalanmış, sıvalı taşlarda tatminkâr bir delik açılmıştı. Bu, tercih ettiği kanlı savaşın yerini tutmasa da Vivianne'den vazgeçmeyeceğine dair bir uyarıydı.

ON BİR

*M*ezarlık Elijah'nın hatırladığından daha karanlıktı. Yıldızlar ve ay, bulutların arkasındaydı ve geçen ziyaretine göre daha az mum yakılmıştı sanki. Denizden nehir ağzının çamurlu kokusunu taşıyan serin bir rüzgâr esti.

Elijah taşları bozmamaya özen göstererek mezar taşlarının arasından yayan dolandı. İçli bir uluma rüzgârla Elijah'ya kadar taşındı. Bulutlarla örtülü ayın dolunay olmasına daha birkaç hafta vardı ama sesi duyduğunda Elijah'nın kolundaki ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Mezarlıkta bir şeyler oluyordu, büyük olasılıkla bir tür büyü yapılıyordu ve belli ki yabancılar istenmiyordu.

Burada olmaya Elijah da meraklı değildi ama Ysabelle Dalliencourt'u haksız çıkartacağına söz vermişti. Elijah'nın niyeti cadıya, Hugo'nun vasiyeti ile evin tapusunu göstererek kendisini hafife aldığını ispatlamaktı. Cadının onun kabiliyetlerinden, konumunu ailesine iyilik yapmak için kullanacak

kadar etkilenmesini umuyordu. Elijah'nın ihtiyaç duyduğu yardım, toprak bahşetmekten çok daha kolaydı.

Ysabelle'i evinde bulamayınca cadı mezarlığından başka yerde olamayacağını tahmin etmişti. Yaklaşık bir saat boyunca büyülü labirentte dolanıp durduktan sonra, Elijah'nın keskin gözleri nihayet Ysabelle'i bir mum çemberinin ortasında buldu. Kızılımsı saçlarını açık bırakmış, leylak rengi bir elbise giymişti. Gözleri kapalı olsa da huzursuz görünüyordu. Hatta kızgın gibiydi.

Elijah geride durup cadının kendi kendine bir şeyler mırıldanmasını, ardından gözlerini açıp ayaklarının dibinde duran bakır kâsedeki malzemeleri karıştırmasını izledi. Ysabelle tekrar doğrulup gözlerini kapattı. Bedeninin her tarafı görünmez bir güçle zorlanıyordu âdeta. Elijah onun ne yapmaya çalıştığından emin değildi ama başarısızlığa uğradığı anı gördü. Cadının omuzlarının düşüş şekline bakılırsa, bir süredir aynı büyüü beyhude bir çabayla deneyip duruyordu. Ysabelle'in öfkesi Elijah'nın işine yarayabilirdi.

“İyi akşamlar, Ysabelle!” diye seslendi, bir mezarlığa çok uygun düşmeyen bir neşeyle. Özellikle de gece yarısı.

Ysabelle'in dönüp ona bakış şeklinden Elijah'nın büyü işe yaramadığı için şanslı olduğu anlaşılıyordu. Elijah emin adımlarla yaklaşırken kendi hanesine bir sayı daha ekledi. Ysabelle onun gücünden çekinmediğinin farkındaydı ve bundan hiç hazzetmiyordu.

“Size de iyi akşamlar, beyefendi. Bu kutsal mekânda beni neden rahatsız ettiğinizi sorabilir miyim size?”

“Bir iyilik istemek için geldim,” diyen Elijah, cadının etrafını saran mumlara yaklaştı. Durgun gece havasında neredeyse hiç kımıldamayan alevler gerçek değilmiş gibi duruyordu.

“Anlıyorum, Mösyö Mikaelson. Ama bu konuşmayı daha önce de yapmıştık sanırım,” dedi Ysabelle, istediğinden daha ilgili çıkan bir ses tonuyla.

“Elijah deyin, lütfen,” diye karşılık verdi Elijah. “O gece ev bulma konusunda yardım istemiştım. Artık bir evim var.” Göğüs cebinden, katlı sayfaları çıkartıp temkinle alevlerden uzakta tuttu.

Ysabelle’in çukura kaçmış kahverengi gözleri kocaman açıldı. “Bunun için hangi komşumu öldürmeniz gerekti babilim?”

Elijah evin eline nasıl geçtiğini anlatacaktı ama daha ağzını açmadan bu hikâyenin ancak cadının kuşkularını doğrulamaya yarayacağını fark etti. Hiç tanımadığı biri, ev arayan bir vampire arazisini vadedip aynı gece ölüyordu. Elijah o gece aralarında geçen sohbeti kelimesi kelimesine nakletseydi bile hikâye bencilce bir yalandan başka bir şeye benzemeyecekti.

Kendini savunmaya kalkıp her şeyi daha da berbat etmek-tense, “Kimseyi,” dedi kısaca. “Yaşlılık dışında bir rahatsızlık olmayan bir adamın yasal vasiyetiyle bana kaldı.”

“Yardım etmem için bana yalvarmaya geldiğinizde bu vasiyetname hakkında hiçbir şey bilmemeniz garip değil mi?” Ses tonunu ağırlaştıran yalnızca şüphe miydi yoksa incinen gururu mu? Ysabelle onun bu sorunu kendisinden yardım almaksızın, böyle çabucak çözmesine çözmesine *bozulmuştu*.

“Size söylemiştim, Madam Ysabelle,” dedi neşeyle, “asla kaybeden taraf olmadığımı size ispatlayacaktım.”

Ysabelle bunu zihninde tartarken mezar taşlarından birine az kalsın Elijah’ın dikkatinden kaçacak kadar hızlı bir bakış attı. “Söylemiştiniz,” dedi, “ama cinayet işleyerek benim bağılılığımı kazanamazsınız.”

Elijah puslu ışıktaki gözlerini kısarak mum çemberinin içindeki mezar taşlarından birini okumaya çalıştı. En az üç tanesinin DALLIENCOURT işareti taşıdığını gördü. Ysabelle atalarıyla bağlantı kurmaya çalışıyordu. Elijah bunun nedenini bilmesede atalarıyla bağlantı kurmasına yardım ettiği takdirde güvenini kazanacağından emindi. Cadıları bir parça tanıyordu sonuçta.

“Kimse öldürülmedi ki,” diye karşılık verdi ona. Konuşurken zihninde bir fikir şekilleniyordu. “İsterseniz adamın ruhuyla konuşalım, o da, eceliyle öldüğünü doğrulasın. Bu tür bir büyüü yapabildiğinizi varsayıyorum elbette.”

Ysabelle’in kaşları birleşti, ağzı gerildi. Elijah’ın haklı olduğunu itiraf etmek istemediği belliydi.

Cadı, bir sebep uydurup gururunu kurtarmaya çalışmadan evvel Elijah, “Atalarınızla ilgilendiğinizi görüyorum, Madam Ysabelle,” diye devam etti. “Peki benim atalarım hakkında neler biliyorsunuz?”

Bu soruyla hazırlıksız yakalanan cadı, cevap vermeden evvel tereddüt etti. “Ailenizden bahsedildiğini duydum,” diye itiraf etti, ihtiyatla. “Anneniz bir efsane.”

Elijah’ın içinden, *Bizler de efsaneyiz*, diye çıkışmak geldi.

Amacına hizmet eden kısım Esther'in ünü olsa da annesinin en etkileyici başarısı, vampirlerin dünyaya gelmesiydi. "Bana ölümsüzlük büyüğü yaptı ve ben de, o gün olduğu kadar canlı bir şekilde karşınızda duruyorum."

Ysabelle'in dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Bir cadının ölümünden korkması alışıldık bir durum değil," dedi.

Bu eleştirinin canını yakması Elijah'yı şaşırttı. Ysabelle hâlâ oldukça genç sayılırdı ve bir kocası ya da çocuğu yoktu. Bir annenin, ailesini korumak adına neleri göze alabileceğini nereden bilebilirdi? Esther veba salgınından kurtulmuş ama hemen ardından ailesinin etrafı kurt adamlarla sarılmıştı. Annesi, Mikaelsonları bir arada tutmak için yapması gerektiğine inandığı şeyi yapmıştı.

"Evet ama onun korkusuna bulduğu çare, ikimizin de sorununa oldukça güzel bir çözüm sunuyor," diye arayı bulmaya çalıştı Elijah.

"Benim endişelerime bir vampirin çözüm bulabileceğini hiç sanmıyorum," dedi Ysabelle. "Bozuk kanını teklif ediyorsan başka kapıya gitsen iyi olur. Burada temiz, saf büyü yapmak istiyorum; senin bu dünyada kalmanı sağlayan şeyle karıştırmadan."

"Kanım takasa ya da alışverişe açık değil zaten," diye cevap verdi Elijah, soğuk bir tavırla. Öyle olsaydı bile almaya gücünüz yetmezdi. "Bahsettiğim miras, annemin üzerinde çalıştığı ya da öğrendiği bütün büyüleri içeren bir dizi kitapta oluşuyor. Sizin deyişinizle 'Temiz, saf büyü.' Çoğunlukla yani. Büyü kitabını duymuş muydunuz? Bunu yalnızca annem

mi kullanıyordu yoksa bütün büyücüler arasında bilinen bir şey miydi, hiçbir zaman emin olamadım.”

Ysabelle’in ağzı sessiz bir hayretle açık kaldı. “Büyü kitabı –Esther’in büyü kitabı mı? Yüzyıllar önce kayboldu. Efsane-den ibaret.”

“Aile yadigârı,” diye düzeltti Elijah. “Ailesi tarafından aynen korundu. Gerçi herkesin kitabın kaybolduğunu sanmasının daha iyi olacağı sonucuna vardık, eminim nedenini tahmin edebilirsiniz.”

“Bilseydik... Esther bize neler öğretebilirdi...” Ysabelle uzun kumral bir saç tutamını dalgın dalgın parmağına doladı. Elijah cadının kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordu neredeyse. “Kitaplar yüzünden peşinize düşülmesini istemediniz, anlıyorum. Ama kitaplar sizin bir işinize yaramaz ki.”

“Kitaplar aile yadigârı,” diye tekrar etti Elijah, sesi alçalarak sert bir yankıya dönüşmüştü. Ysabelle saçlarını omzundan geriye savurup biraz tuhaf kaçan bir hareketle ellerini onu dinlediğini anlatmak istercesine önünde birleştirdi. “Sana önerdiğim şey kitaplar değil, onları kullanma fırsatı. Bu gece, burada uğraştığın şeyi gerçekleştirmene yardım edebilirler. Ölülerle konuşmanı sağlayan bir büyü var; hem atalarına hem de dün gece bu evi bana veren Hugo Rey’le bağlantı kurabilirsin. Sana anlattığım hikâyeyi doğrulamak için onunla konuşursun, sonrasında da bu büyüün karşılığında benim için başka bir büyü yaparsın.”

Elijah’nın koşullarını dinlerken Ysabelle’in yüzünde hoşnut bir ifade vardı ama son cümlesiyle birlikte Elijah onun

kararlı çenesinin haffiçe titrediğini gördü. “Ne büyü?” diye sordu. Cevabı işitmeye çekiniyordu sanki. “Teklifiniz cazip ama karşılığında ne istediğinizi bilmek zorundayım. Kardeşlerime ya da ilkelerime ihanet edemem, vadettiğiniz mükâfatlar bunu değiştiremez.” Ysabelle kararlı konuşmasına rağmen dudaklarını yalayınca Elijah kendinden emin bir tavırla gülümsedi.

“Basit bir mevzu,” diye karşılık verdi. “Kara büyü kitabında bir büyü daha var –koruma büyü– Meskenler için düşünülmüş, bir evi ve içindekileri baskından ya da saldırıdan korumak için.”

“Sizin de artık bir eviniz var tabii,” diye tamamladı Ysabelle, rahatlamış görünüyordu. Elijah korkunç bir bedel talep edeceğinden korktuğunu görebiliyordu. Cadı o heyecanla Elijah’ın evin meşru sahibi olduğunu onaylamıştı.

Aralarındaki mumlar esrarengiz bir şekilde, kendiliklerinden sönuverdiler. Ysabelle öne doğru adım atıp kendinden emin bir tavırla tokalaşmak için elini uzattı. “Gün doğarken yanında büyü kitabıyla gel. Seni bekliyor olacağım.” Elijah bir an için onu cesur, sevimli yeğeni Vivianne’e benzetti. Ama Klaus’un iyiliği için Vivianne’in prensiplerinden bu kadar çabuk vazgeçmeyeceğini umdu.

ON İKİ

*F*ransız askerler ani saldırının yarattığı şaşkınlığı üzerlerinden attıktan sonra, kısa sürede avantajlı konuma geçmişlerdi. Rebekah kurt adamların kurnaz savaştıklarının farkındaydı, yabancı ortamı tanıyor olma avantajlarını kullanarak askerlere peş peşe tuzak kuruyorlardı. Planları zekice olsa da nispeten büyük, örgütlenmiş ve daha iyi silahlanmış Fransız askerlerini yenmeye yetmemişti. Kan kırmızısı güneş yükselirken kurt adamlar kırılgan araziye karışıp gözden kayboldular.

Çınlayan metalin ve patlayan barut tozunun gürültüsü nihayet yatıştığında, Felix, Rebekah'yı koruma görevinden azat edildi. Çadırın girişinde, çatışma sonrasında askerleri komuta etmesi ve yaralıların bakımına nezaret etmesi gerektiğine dair kısa bir açıklama yaptı. Kafası hâlen Eric'in odasında yaptığı keşiflerle meşgul olan Rebekah'nın, Felix'in yeni sorumluluklarını algılaması biraz zaman aldı. Felix'in tarif ettiği şey ko-

mutanlıktı, komutan yardımcılığı değil. Eğer o sabah ordunun başında Felix varsa Eric yok demekti.

Ağabeyleri olsa isabet olmuş derlerdi. Eric'in vampirler hakkındaki bilgisi tehlikeliydi ve normalde, Rebekah da te-reddütsüz ağabeylerinin görüşüne katılırdı. Eric'in özellikle Köken Vampirler hakkında bilgi sahibi olma ve Avrupa'dan buraya, onları bulmak için gönderilmiş olma ihtimali bile vardı. Babaları, kendilerini bulmak için Yeni Dünya'ya casuslar göndermiş olabilirdi –onları kendi elleriyle öldürme şerefini büyük ihtimalle kendine saklamıştı gerçi.

Eğer Eric “isyancılarla” girdiği çatışmada şerefli bir şekilde can verdiyse, Rebekah'nın onu kendi elleriyle öldürme zahmetinden kurtulduğu için sevinmesi gerekirdi. Yine de Eric Moquet'nin ölme ihtimali ne zaman aklına gelse boğazına bir yumruk oturuyordu.

Onun güçlü elleri, gülen gözleri sürekli gözünün önündeydi. Rebekah, Eric'in kendisine zarar vermek istediğine inanmıyordu. Keşke ona odayı soracak fırsatı olsaydı. Yüreği ısrarla Eric'in buna bir açıklama getirebileceğine inanıyordu. Rebekah olası bütün açıklamaları net bir şekilde görebiliyordu ve evrenin bunları böyle elinden almış olması çok zalimceydi.

Ayrıca Eric'in Paris'te bir karısı olup olmadığını öğrenmek zorundaydı.

Rebekah bilgi toplamak için çadırından çıktı. Dışarıdaki manzara korkunçtu ve kanın ayartıcı kokusu neredeyse dayanılmaz boyutlardaydı. Çadırlar yıkılmış, çığnenmiş ve ateşe verilmişti. Hapishane yanıp kül olmuştu. Rebekah'nın

hesabına göre askerler büyük kayıp vermemişti ama onlarca yaralı vardı ve bazıları hayati tehlikeyi atlatabilmişlardı. Bu düşünce iştahını kabarttı. Karnını en son günler önce doyurmuştu –neredeyse bir hafta oluyordu. Arabacının karısının da kanını içmesi gerekirdi, biliyordu ve yaptığı bu hatadan dolayı pişmandı. Vampir dişlerinin uzamasına güç bela engel olabiliyordu.

Geçici revirde kendine hâkim olmakta daha da zorlanacaktı, farkındaydı ama cevaplara ulaşabileceği başka bir yer yoktu. Eric ölmediyse revirde demekti. Ölüm döşeğindeyse de Rebekah'nın başka şansı olmayabilirdi.

Revir çadırı sıcaktı, havasızdı ve içerisi leş gibi kokuyordu. Her yerde kan vardı, akla hayale gelebilecek her türlü beden sıvısıyla öyle karışmıştı ki Rebekah midesinde kabaran hissin açlık mı yoksa bulantı mı olduğundan emin olamadı. Bütün o çıplak etleri ve kanayan yaraları gördüğü anda, açlığı geçiverdi.

Rebekah ağzını parfümlü bir mendille kapatıp Eric'i aramaya koyuldu. Yüzleri ayırt etmek neredeyse imkânsızdı: Bedenler birbirlerine karışıp, kıvranan birer et ve ıstırap yığınınna dönüşmüşlerdi. Ağlıyor, çığlık atıyor, dua ediyor, gülüyorlardı ama içlerinden bir tanesi bile Rebekah'ya tanıdık gelmiyordu; hepsiyle bir şekilde karşılaşmıştı hâlbuki.

Baştabibi tanımıştı; daha ziyade bir kasabı andıran iri yarı, kısa saçlı bir adamdı. Bitkin ve asabi bir hali vardı, çenesi kederli bir kararlılıkla gerilmişti. Rebekah yardım istemek için seslendiyse de adam ya duymadı ya da duymazdan geldi.

Rebekah bir süre, onun bir hastadan diğerine dolaşmasını, asistanlarına bağırarak emirler yağdırmasını ve yorgun bakışlarını yüzlerden ziyade yaralarda dolaştırmasını izledi.

Rebekah, Eric'in askerlerden ayrı bir yerde, belki kendi odasında tutulduğunu düşünüyordu. Alçak tavanlı, uzun çadırın bazı kısımları perdeyle kapatılmıştı ama Rebekah her yaklaştıkça çalıştığında, gözleri kan çanağına dönmüş endişeli adamlar tarafından uzaklaştırıldı. Kimsenin onu teselli edecek, hatta sorularına cevap verecek vakti yoktu sanki ama onun neden orada olduğuyla da ilgilenmiyorlardı en azından.

Nihayet, Eric'i kendi özel köşesinde buldu ve ciğerlerindeki hava boşalıverdi; bu beklenmedik rahatlamayla bir anlığına güçsüz kalmıştı sanki. Eric'in hayatta olmasını bu kadar çok istediğini kendisi bile bilmiyordu.

Eric'in sıcacık, ela gözleri boşluğa dikilmiş, alnı da pis bir sargıyla sarılmıştı. Rebekah yattığı sedyeye yaklaşırken “Marion,” diye fısıldadı Eric. “*Enfin, mon ange.*”

Rebekah bu sözler üzerine irkilip geriledi. Madalyondaki kadın, Eric'in karısıydı demek ki. Eric'in dudaklarına hoşnut bir gülümseme yerleşirken, onun kendisini başka bir kadınla karıştırdığı düşüncesi, Rebekah'nın kalbine bir hançer gibi saplandı. Soğuk bir edayla, “*Je ne suis pas ta femme,*” diyen Rebekah, yataktan bir adım uzaklaştı.

Eric'in göz bebekleri döndü, sonra bakışları tekrar netleşti. “Evet,” diye onayladı, kısık ve pürüzlü bir sesle. “Benim Marion'um değilsin. Sen tamamen farklı bir meleksin.

“Şu anda yanımda sen olduğun için mutluyum.” Rebekah’nın mantıklı tarafı şüphelenmek istese de Eric kasten yalan söylemeyecek kadar güçsüz ve şaşkındı.

Ayrıca Rebekah’nın bir melek olduğunu sanmıştı. Yaman bir çelişki olsa da bir kadının aklını çelebilecek türden bir iltifatı. Aynı zamanda, Eric’in çok kötü yaralandığı ve öleceğini sandığı anlamına da geliyordu. Bu, Rebekah’nın yüreğine bir kez daha korku saldı. “Kötü mü yaralandın?” diye sordu, cevabı duymaktan korkarak.

“Bir çizik,” dedi elinden geldiğince sakın bir tavırla. “Birkaç çizik belki. Bir iki yerim şişti ve panikleyen bir attan feci bir çifte yedim.” Kendisiyle dalga geçercesine gülümsedi. “İyileşeceğim, demek istiyorum aslında. Doktorlar afyon tentür verdiler ama bir iki dakika için bile olsa, senin varlığın bana hepsinden iyi geldi.”

Rebekah bir anlık bir kararsızlığın ardından, yakınlarda bir tabure bulup yatağın yanına çekti. Eric’in elini ellerinin arasına alıp, “Bu melekten bahset bana öyleyse, Marion’dan,” diye onu konuşmaya teşvik etti. Eğer yanında oluşu Eric’in ağrılarını dindiriyorduyorsa bunu yapabilirdi. Ayrıca karısı hakkında sorular sormak, diğer sırlarını öğrenmenin en iyi yolu olabilirdi. Neden büyüyle ilgili bir sürü şey toplamıştı mesela?

Eric, Rebekah’nın bakışlarını tekrar yakalayabilmek için başını çevirirken yüzünü acıyla buruşturdu. “Saçın biraz daha koyu ama orada dikilirken, seni ona benzettim,” diye açıkladı, acı veren bir yavaşlıkla. “Beni götürmeye geldiğini sandım.”

“Fransa’ya mı?” diye sordu Rebekah, Eric’in kendisine ne

söylemeye çalıştığını tam anlayamamıştı. İnsanlar ne kadar dayanıksız, ne kadar hassas yaratıklardı böyle. Birkaç öfkeli kurt adamla karşılaştı diye, askerlere liderlik eden bu heybetli adam iki laf edemez hale gelmişti. Eric'in kırılğan biri olabileceği aklının köşesinden bile geçmezdi. Bu fikri aklından uzaklaştırmaya ve sanki Eric hastane yatağında yatmıyormuş gibi sohbet etmeye çalıştı. "Seni Fransa'da mı bekliyor?"

Eric'in dudakları acı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Beni bir yerde beklediğini sanmıyorum," dedi usulca. "Araştırdım, inceledim ve şu anda, ölümün onun için bir son olduğundan başka bir şeye inanamıyorum. At arabasına koşulu bir at ürküp yolda ona çarptı. Hiç yaşanmaması gereken anlamsız ve rastgele bir kaza. Ama işte o kısacık zaman diliminde yok oluverdi. Öyle hayat dolu birinin böyle aniden sönüp gitmesi imkânsız gibi geliyordu. Dünyanın onu benden böyle bir anda kopartabileceğine asla inanmazdım."

Rahatlayan Rebekah, "Ölmüş," diye iç geçirdi. Portredeki kadın ölüydü. Bu Rebekah'nın aklındaki ihtimalden çok daha iyiydi. "Araştırdım mı dedin? Araştırma yaptın öyle mi... ölüm üzerine?"

Eric öksürünce Rebekah doktoru çağırmak için yerinden fırlayacak oldu ama öksürük çabucak yatışınca yerine oturdu. "Kara büyüü inceledim," diye homurdandı. "Ölümü ve onu alt ettiğini iddia eden kişileri. Dünya üzerinde sonsuza dek yaşayan, ölümün dokunamadığı insanların gerçekten var olup olmadığını." Nefesini toparlamak için durdu, sonra devam etti. "Avrupa'da, hayatlarını ve servetlerini bu tür hikâyelerin

gerçek olup olmadığını öğrenmeye adanmış zengin ve nüfuzlu insanlar var ve bu kişiler bende potansiyel gördüler. Bu adamlardan biri beni bu tür hikâyeleri araştırmam için buraya gönderdi. Ölümün sonunun Yeni Dünya’da olduğunu düşünüyor ve ben de şahsen ölümün bir sonunun olabileceğine inanmak isteyen biriyim.”

Ölümün sonu. Rebekah bu muydu? Onun sonsuz hayatını sürdürebilmesi için kaç bin kişi ölmüştü? Yine de Rebekah bir şeyin netleşmesine sevinmişti: Çadırdaki o süprüntüler Eric’in şahsi takıntısı değildi. Yalnızca göreviydi. Sohbet ediyormuş gibi bir tonda konuşmaya çalışarak, “Bundan başka bir şey söyledi mi sana?” diye sordu. Eric’i buraya gönderenin babası olmadığını umuyordu. “‘Ölümün sonunu’ arıyor olsam, nereden başlayacağımı bilemezdim açıkçası,” diye onu konuşmaya teşvik etti.

Eric tekrar gülümsedi, dudaklarının kenarı her gördüğünde Rebekah’nın içinde de gülümseme arzusu uyandıran şekilde kıvrılmıştı. “Çok mütevazısın,” dedi. “Senin aklına koyduğun her şeyi bulabileceğine eminim. Ben yalnızca bu konuya ilgi duyan bir dulum... İşverenimin bana bu derece inanmasının büyük bir şans olduğunu düşünüyorum. Senin gibi cesur ve ısrarcı birini seçse çok daha iyi ederdi.”

Bu iltifat karşısında Rebekah gayriihtiyari gülümsedi ama zihni vızır vızır çalışıyordu. Buydu demek. Eric sonsuz yaşama ilgi duyuyordu ve bu da onu neredeyse masumane bir şekilde, Rebekah’nın can düşmanı yapıyordu. Bütün bunlar, Rebekah’nın da umduğu gibi bir yanlış anlamadan ibaretti. Bir anlamda.

Yine de Elijah bundan derhal haberdar edilmek isterdi. Hem Rebekah'nın ailesine karşı sorumlulukları vardı ve bu sorumlulukların kökü Eric'e beslediği hislerden çok daha derinlerdeydi. Rebekah'ya gülümsemesi, güçlü elleriyle ellerini kavraması, ona hayran hayran bakması... Bunlar güvenliklerinin yanında solda sıfır kalıyordu. Mikael buradaki askerlerle işbirliği yapıyorsa Rebekah ağabeylerini uyarmak zorundaydı. Neticesinde tatsız kararlar alacak olsalar da. Eric masum olsa da.

Eric birden, "Yüzüğün çok güzelmiş," deyince irkilen Rebekah onun hâlâ dikkatle eline baktığını fark etti. "Bu tarz taşlara kolonilerde ender rastlanır, değil mi?"

Taşa, Eric'in tahmin edemeyeceği kadar ender rastlanıyordu ve o ender rastlanan taşlardan bir tanesi de kendi çadırındaydı. Rebekah, aynısının kendi parmağında oluşuna bir açıklama getiremezdi.

Rebekah elini oynatıp taşın etrafındaki metal işlemeyi saklamayı başardı. Eric taşı bir yerden tanıdığını sanmıştı belki de. Kendisindekiyle bir bağlantı kuramamış olabilirdi. Sonuçta, başından yara almış ve bol miktarda afyon tentürü solumuştur. Net düşünecek durumda değildi.

Rebekah elini yavaşça Eric'in elinden çekip kucağında kavuşturdu. "Değersiz bir şey," diye cevap verdi. "Genç kızken annem hediye etmişti. Cammış galiba. Ne olduğunu söylemedi."

Eric dilinin ucunu alt dudağında gezdirdi, Rebekah'yı yanında tutmanın bir yolunu arıyordu sanki. Rebekah da birinin ona sarılmasını, dokunmasını, onu görmesini istediğini fark etti. Eric'in dudaklarının bırakacağı tadı ve hissi merak edi-

yordu. Ancak çektiği acı ya da ilaçlar, Eric'in her zamanki keskin zekâsını körelttiği için aralarındaki suskunluk uzadıkça uzadı. Etraflarındaki yaralı askerlerin iniltileri artık dayanılmaz hale gelmişti.

“Yorgunsundur,” diyen Rebekah telaşla ayağa fırladı, Eric'in güçlü vücudunu örten nevresimi eliyle düzeltti. “İyi misin diye bakmaya gelmiştim ama böyle uzun uzun sohbet edip seni yormamam gerekirdi.”

“Seninle sohbet ederken asla yorulmam,” diye itiraz etti Eric ve parmakları, sanki Rebekah'nın ellerini arıyormuşçasına çarşafa yapıştı. “Yine gel. Senin arkadaşlığın beni herhangi bir doktordan daha hızlı iyileştirir.”

Bitmek tükenmek bilmeyen sorularına ve şüphelerine rağmen, Rebekah'nın yüzüne hızlı ve samimi bir tebessüm yayıldı. Gerçek olduğundan emin olduğu bir tek şey vardı o da Eric'in yanında kendini mutlu ve huzurlu hissettiğiydi. Eric'in de aynı şeyleri hissettiğinden emindi. Rebekah'nın hayatı boyunca özlem duyduğu, mutlu, sevgi dolu ve normal hayat o anda karşısında, leş gibi kokan bir revirde, ölüm döşegindeki insanların arasında bir sedyede yatıyordu. Yine de Eric, Rebekah'yı öldürmek üzere babası tarafından da gönderilmiş olabilirdi. Bu, zalim kaderden beklemeyeceği bir şey değildi.

Her seferinde yanlış zamanda yanlış adamı seçiyordu. Âşık oluyor ve o hatasını düzeltene kadar iş işten geçiyordu. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmeden, “Yine gelirim,” dedi. Ayağa kalkıp eteğini silkelerken Eric'in, el hareketlerini izlediğini görmezden gelmeye çalıştı. “Dinlen artık.”

Yanından geçtiği adamların iniltilerine aldırmamaya çalışarak kararlı adımlarla çadırdan çıktı. Ölüm döşeklerinde yatarlarken, onların başucunda bekleyecek bir melek değildi. Rebekah ölümün ta kendisiydi ve yapacak işleri vardı.

ON ÜÇ

*K*laus sendeleyip kapıya tutunurken otel odasının merdivenlerine küfürler savurdu. Hem de avaz avaz. Ağzına içki sürmemesine rağmen sarhoş gibiydi. Son birkaç günde Vivianne'den birkaç saat koparmayı başarmıştı ve birlikte geçirdikleri zaman her türlü içkiden daha sarhoş ediciydi.

Vivianne ne bu nişan maskaralığını iptal etmeyi kabul etmiş ne de kendisini kurt kıza dönüştürecek törenden vazgeçme sözü vermişti. Ama Navarroların bahçesindeki ilk gizli buluşmalarından bu yana Klaus'tan vazgeçmek istemediği de belli olmuştu. Klaus'u her gördüğünde ıslıl ıslıl parlıyordu âdeta. Kan bile onun o kusursuz yüzü kadar tatmin etmiyordu Klaus'u.

Gelgelelim otel odasının loş ışığında onu bekleyen farklı bir yüzdü, Vivianne'in keskin yüz hatlarının yerini yumuşak yüz hatları almıştı. Klaus'un dudakları bir hırlamayla kıvrıldı. O şartlar altında, "Kardeşim," diyerek elinden geldiğince

kibar karşıladı Rebekah'yı. "Burasının benim odam olduğuna yemin edebilirim."

"Ben de aradaki farkı anlayamayacak kadar sarhoş olduğuna yemin edebilirim," diye cevabı yapıştıran Rebekah, Klaus'un püsküllü yatak takımına rahatça yerleşti. Gözleri elindeki kâğıt parçasındaydı.

Klaus kâğıdı daha iyi görebilmek için yanına yaklaşırken, "Hangi otelde kaldığımızı hatırlamış olmana bile şaşırdım," dedi imalı imalı. Kâğıt parçası tanıdık geliyordu ama emin olmak zordu. Kapıyı kasten kapatmamıştı. Rebekah'nın istediği anda çıkıp gitmekte serbest olduğunu anlamasını istiyordu. Mümkünse daha da erken. "Hâlâ Fransız ordusuna katılmadın mı?"

Rebekah başını kaldırıp ona baktı, gözlerindeki öfke karanlıkta bile belli oluyordu. "Asıl *sen* kiminle işbirliği yaptın?" diye parladı. Sorusunun cevabı oradaymış gibi elindeki kâğıdı sallıyordu. "Artık ailemizle birlikte hareket etmediğin açık."

Klaus mumlardan birini yaktı, canlanana dek elini minik alevin etrafına siper etti. Karışık desenli bir halının üzerine yerleştirilmiş ağır ceviz mobilyaların bulunduğu oda altın sarısı ve yeşil tonlarıyla ısındı. Artan ışık Rebekah'nın öfkesini gözler önüne sermişti ama Klaus hâlen daha elindeki kâğıdın diğer tarafında ne yazdığını göremiyordu. Bir parça sinir olsa da zayıflığını kabul etmeye niyeti yoktu.

Mumu masaya yerleştirdikten sonra soğuk bir tavırla, "Senden en son ne zaman haber aldığımızı düşünecek olursan kiminle ne yaptığımı soracak durumda değilsin,"

dedi Rebekah'ya. "Bize söz verdiğin insan ordusu nerede, Rebekah? Onları bizimle işbirliği yapmaya ikna ettin mi? Vaktini yakışıklı subaylarla fingirdeşerek mi harcadın yoksa?"

Rebekah yataktan fırlayıp Klaus'un yanağına okkalı bir tokat attı. "Kafayı mı yedin sen?" diye bağırdı. Klaus yakınlardaki odalardan gelen homurtuları duyabiliyordu. Rebekah umursamaz bir tavırla kâğıt parçasını suratına tutup o saatte kesinlikle abes kaçan bir ses tonuyla, "Bu nedir?" diye sordu. Güneş henüz doğmamış, otel müşterilerinin çoğu henüz kalkmamıştı. Elijah kendilerine bir ev ayarladığında rahat rahat kavga edebileceklerdi en azından.

Klaus kâğıda dikkatlice bakınca içinde, bir yağmur damlasını yutan okyanus misali, kız kardeşini boğabilecek bir öfkenin kabardığını hissetti. Kâğıdın üzerindeki uzun, eğik el yazısını anında tanıdı. Rebekah'nın okumuş olabileceği bütün o mahrem ve *kutsal* şeyler büyük bir hızla geçtiler zihninden. Buna hakkı yoktu. Kısık ve tehditkâr bir tonla, "O bana ait," dedi kardeşine. "Şu bitmek bilmeyen hayatında bir kez olsun mantıklı davran ve elindekini bırakıp git buradan."

"Mantıklı mı!" diye bağırdı Rebekah, mektubu yatağın üzerine fırlatarak; Vivianne'in duyguları ve sözcükleri paçavradan ibaretti sanki. Kendisini ilk buluşmalarına çağırmak için yazdığı not, Klaus'un sahip olduğu en değerli hazineydi ama Rebekah onu bir kenara fırlatıvermişti. "Mantıktan bahsedene bak! Bu çocukla girdiğin ihtiraslı ilişki, kurduğun komplonun bir parçası yani? Kendi türüne ihanet ettiğin falan yok, öyle

mi? *O lanet kurt adamla evlenmesi için kulağına tatlı sözler de fısıldıyorsundur!”*

“Benim gönül işlerim seni alakadar etmez,” dedi Klaus. “Cadılarla kurt adamlar arasındaki bu kahrolasica ittifak, Elijah ile senin sandığımız gibi bir şey değil. Müdahale ettiğim için bana teşekkür borçlusunuz. Aptalca iyimserliğin yüzünden gözlerin kör olmasaydı teşekkür ederdin zaten.”

“Benim ‘iyimserliğim’ senin söylediğin ya da yaptığın şeyler için geçerli değil,” dedi Rebekah tükürürcesine. “Yüz-yıllardır ayaklı felaket gibi gezip duruyorsun. Dünyamızı başımıza yıkmadan evvel bir kez olsun durup düşünmenden umudu kestim artık. Durmadan aynı şeyleri yaptığını sen bile farkındasın. Hayat kolaylaşıyor, sen sıkılıyorsun. İşler tıkrındayken sen çomak sokmak için elinden geleni ardına koymuyorsun!”

Kendini artık tutamayan Klaus, “Yeter!” diye bağırdı. “Herkes bir yana Rebekah, ihtirasın engel tanımayacağını en iyi senin bilmen gerekir.”

Rebekah bir an tereddüt ettiyse de ardından öfkeyle dişlerini sıktı. Klaus’un onu kandırmaya çalıştığını sanmıştı. Klaus bunu fark edince, böyle düşünmesine izin vermenin daha iyi olduğuna karar verdi. Aptal değil de pisliğin teki olduğunu düşünmesini tercih ederdi. Hislerine yenik düşmüş, onların esiri olmuştu.

“Tek istediğin bela çıkartmak,” dedi Rebekah küçümseyen bir tavırla. “Bizim senin pisliğini temizlemek için debelenmemizi izlemek istiyorsun. Oysa başından beri yaptığımız kusursuz plana uyardık, olur biterdi.”

“Plan demişken,” dedi Klaus, “orduyla ilgili raporunu vermedin hâlâ. Ama kulağıma çok ilginç haberler geldi: Sevgili kız kardeşimizin planlarımızı uygulamakla meşgul olması gereken yere kurt adamlar saldırmış. Ben de biraz sorup sordurdum doğal olarak. Kız kardeşimin her akşam aynı yakışıklı yüzbaşıyla yemek yediğini duyduğumda, hissettiğim şaşkınlığı tahmin edersin herhalde. Ardından da, sadık bir ordu fahişesi gibi, onu revirde ziyaret etmişsin. Söylesene Rebekah, planının hangi kısmı yürümedi? Pozisyonunu aldın. Komutanın güvenini kazandın. Hamleni yapıp askerlerin kontrolünü ele geçirmek için ne bekliyorsun?”

Rebekah’nın biçimli ağzı gülünç bir ifadeyle açılınca Klaus gülmemek için kendini zor tuttu. “Sen beni mi gözetledin?” diye sordu Rebekah. “Gençlik aşkını bırakıp beni mi gözetledin? Senin yüzünden kim olduğum belli olabilirdi!”

“Kim olduğun zaten belli,” dedi Klaus, acımasızca. “Rollünü oynadığın şeye dönüştün –Yüzbaşı Moquet’nin ilgisine muhtaç, sefil genç kadın.”

Rebekah dudağını ısırınca Klaus onun bam teline dokunduğunu anladı. Rebekah bu cesur asker çocuğa *cidden* âşık olmuştu, başlamadan bitmeye mahkûm bu gönül işlerine “aşk” denirse tabii. İşin iç yüzünü öğrenen Klaus, kardeşinin can sıkıcı ilişkilerine karşı sabrını iyiden iyiye kaybetmişti. Rebekah’nın fırtınalar koparmasına aldırmadan, onun aklını başına getirmek her zamanki gibi Klaus’a düşecekti. Kaderine kafa tutup her seferinde yenilgiye uğramaktan bıkmamış mıydı?

“Durum sandığından karışık,” diye mırıldanan Rebekah, bal rengi saçlarını geriye savurup ses tonunu yükseltti. “Ordunun doğaüstü yaratıkların varlığından haberi var. Üstelik bu şehirde olduğumuzdan kuşkulaniyorlar. Yavaş hareket etmek zorunda kaldım, soruşturma yapmam ve sırrımızın açığa çıkmadığından emin olmam gerekti. İhtiyatlı davranmanın ne demek olduğunu anlayacağını sanmıyorum ama durum böyle.”

İşin en ilginç ve anlaşılmaz yanı da Rebekah’nın kendi ağzından çıkanlara gerçekten inanıyor olmasıydı. Az önce, vampirlerin varlığından haberdar olan bir grup silahlı adamın arasında yaşadığını itiraf etmişti şapşal. Üstelik öyle dikkatsiz öyle şaşkındı ki ciddi ciddi ihtiyatlı davrandığını zannediyordu!

Askerler arasında vampirlerin varlığından haberdar olan birileri varsa onları öldürmek için bundan daha iyi bir sebep olamazdı. Beklemek, soruşturmak ve âşık olmak son derece saçmaydı... Gelgelelim, Rebekah tam da bu yolu seçmişti. Tipik Rebekah’ydı işte ve bunun ihtiyatlı davranmakla uzaktan yakından *alakası yoktu*.

Sesini mümkün olduğunca kontrol altında tutmaya çalışarak, “Rebekah,” dedi. Her kelimesini inanarak söylediğini ve bunun bir öfke patlaması olmadığını anlamasını istiyordu. “Elijah ailemizin bir arada kalmasının hayati önem taşıdığına inanıyor ve ben de bu fikrin iyi tarafları olduğunu düşünüyorum. Ancak varlığımızı tehlikeye atmaya devam edecek olursan, üzerinde adın yazılı gümüş bir hançer var elimde,” diyerek üzerine yürüdü. Rebekah irkilip gerileyince dizlerinin

arkası püsküllü yatak örtüsüne değdi. “İster orduyu ele geçir, ister bu tehdidi ortadan kaldır ya da ikisini birden yap umurunda değil. Ama eline yüzüne bulaştırayım deme sakın. Sana güvenemeyeceğimi anladığım anda Kol ve Finn’in yanında, tabuttaki yerini alırsın.”

“Sen bir canavarsın,” dedi Rebekah, tıslarcasına. Yüzü, sıcak mum ışığında bile bembeyaz görünüyordu. “Beni tehdit edersin ha! Hem de sağda solda o şeyle birlikte fık atarken!”

“O cadıyla,” diye düzeltti Klaus, ifadesiz bir sesle. “Yarı kurt kız olan bir cadıyla. Senin yüzbaşının ne gibi avantajları var? Yerimizi babanıza haber verme ihtimalinden bahsetmiyorum bile.”

Rebekah neşesiz bir kakhaha atıp, “*Babamız,*” diye düzeltti, buz gibi bir sesle. “Hepimizden aynı şekilde nefret ediyor.”

“Benden her zaman nefret etti,” diye mırıldandı Klaus, kız kardeşinin eli bu kadar hızlı kendi lehine çevirebilmesi onu sinirlendirmişti. Rebekah’nın kafasının böyle hızlı çalışması, onu her zaman değerli bir müttefik yapıyordu ama Klaus’un onun zekâsının hedefi olmaktan hoşlandığı söylenemezdi.

Bu, Rebekah’nın yolunu tamamen şaşırmadığının, bu felaketi hâlâ önleyebileceğinin bir göstergesiydi belki de. Hançer korkusu, sorumluluklarını hatırlamasına yardım edebilirdi.

Klaus’un yüz ifadesinin yumuşadığını görmüş gibi, daha sakın bir tavırla, “Niyetim seninle kavga etmek değil,” dedi Rebekah. “İkimiz de neticede aynı şeyi istiyoruz, değil mi? Aşk?”

Bu sefer biraz fazla ileri gitmişti. Klaus onun küçük kız

duygusallığını, kendisinin Vivianne Lescheres'e karşı hissettiği sıra dışı duygularla karşılaştırmasına izin veremezdi.

"Yanılıyorsun," dedi, buz gibi bir tavırla. "Ben, senin güvenliğimizi duygularının üstünde tutmanı istiyorum. Sen se benden, sonradan görme bir kurt adamın hak etmediği bir kadınla evlenmesine izin vermemi istiyorsun. Onun mutluluğunu gözümü kırpmadan senin mutluluğundan üstün tutarım. Kendi mutluluğum için de aynı şeyin geçerli olduğunu zaten biliyorsun. O yüzden, kendine gel ve bir Mikaelson gibi davranmaya başla. Yoksa pişman olursun. Sonsuza dek."

Rebekah'nın yumuşayan yüz ifadesi, göz açıp kapayıncaya kadar tehlikeli bir ifadeye dönüşünce Klaus onun karşısında geri adım atmadığına sevindi. Rebekah aynı anda hem sevimli hem de yılan gibi tehlikeli olabiliyordu. O yüzden Klaus ne kadar temkinli olsa azdı. "Yapmam gerekeni yapacağım," dedi Rebekah ters ters ve Klaus onun tam olarak ne yapacağını söylemediğini fark etti. "Davranışlarımdan endişe etmene gerek yok ama zorbalıklarına da tehditlerine de tahammülüm olmadığını bilesin. Benim gönül maceralarımı yargılamadan önce kendininkilere bak, Niklaus."

Rebekah iki eliyle kabarık eteğini toplayıp yerleri süpürerek odadan çıkmaya hazırlanırken Elijah'nın aniden kapıda belirmesiyle olduğu yerde kaldı. Klaus keyifle sırttı, dramatik çıkışının böyle gülünç şekilde kesilmesini fazlasıyla hak etmişti.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Elijah, kaşlarını çatarak.

Göğsüne bir kitap bastırmıştı ve Klaus'un keskin gözlerine kalırsa etrafta dolaştırılacak bir kitap değildi bu. Klaus başıyla

kitabı işaret ederek, “Ben de sana aynı soruyu sorabilir miyim, sevgili kardeşim,” dedi, tatlı tatlı.

Elijah başını eğip kitaba bakarak kaşlarını çattı. Klaus onun kardeşlerinin ne haltlar karıştırdığını öğrenmeye can attığını ama kendisinin neler yaptığını açıklamaya çok da hevesli olmadığını görebiliyordu. “Şehirdeki güvenliğimizi uzun vadede garanti altına alacak bir planım var,” diye cevap verdi üstü kapalı şekilde.

“Benim de,” dedi Klaus. Günün ilk ışıkları, Elijah’nın elindeki kitabın köşesini yakaladı. Annelerinin büyü kitabının bir cildi idi bu. Klaus, Elijah’nın başının da en az onlarınki kadar belada olduğunu anlayınca böyle düzenbaz bir üçlü oldukları için kendileriyle neredeyse gurur duydu.

“Önümüzdeki birkaç gece kim ne yapacak göreceğiz,” dedi Rebekah onları itip çıkarak ama Klaus’un sözcükleri, Elijah’nın kulakları kadar kız kardeşinin sırtını da hedef alıyordu: “Sen bizim için küçük bir baraka bulmaya her zamankinden daha çok yaklaşmış olabilirsin, kardeşim. Rebekah da bize hâlâ bir ordu toplayabilir. Ama ben bizim için bir imparatorluk kuruyorum.”

ON DÖRT

Elijah, kardeşleri, önüne geçemeyeceği kadar büyük bir belaya bulaşmadan harekete geçmesi gerektiğinin farkındaydı. Bu sabah tanık olduğu sahneye tam bir anlam verememişti ama ikisinin de bir şeyler karıştırdığı belliydi. Elijah onların bekçisi değildi, yine bir faciaya meyletmesinler diye başlarını beklemeye niyeti yoktu. Zaman ve deneyim bunun kesinlikle imkânsız olduğunu ispatlamıştı zaten. Elinden gelen tek şey, onlar kendi hedeflerine çok yaklaşmadan kendi hedefine varmaktı.

Bunun için de Ysabelle'e ihtiyacı vardı ve kaybedecek bir saniyesi bile yoktu. Atını, cadının evine doğru mahmuzlarken güneş pırıl pırıl parlayan nehrin üzerinde yeni yeni yükseliyordu. Atın yeri döven toynakları Elijah'nın bir sonraki adımlarını gösteriyordu âdeta. Son sürat giderlerken Elijah yapacaklarını içinden tekrar etti.

Ysabelle annelerinin büyü kitabını eline aldıktan sonra, Hugo'nun hayaletiyle konuşmak için çabucak bir büyü yapabilirdi. Kitapta bir de koruma büyüğü vardı, üstelik güçlü de bir büyüydü. Ysabelle, Hugo'nun evinin gerçekten ona ait olduğunu gördükten sonra Elijah onu atının terkisine atıp arazisine götürür, o da evi bir kaleye çevirebilirdi. İçinden bir ses ona, kardeşlerinden birinin ya da her ikisinin çok geçmeden sağlam bir kaleye ihtiyaç duyacağını söylüyordu.

Ysabelle'in kapısı o daha vurmadan açıldı. Cadı onu bekliyordu. Kızıl sarı saçları düzgün bir örgüyle toplanmış, krem rengi elbisesi zarif köprücük kemiklerini ve göğüslerini ön plana çıkartmıştı.

Elijah'nın rüzgârda dağılmış saçlarını ve kıyafetlerini kasıtlı bir dikkatle inceleyerek, “Her zamankinden daha fazla acelen var sanki?” dedi tatlı tatlı.

“Bu sabah acil bir durum baş gösterdi de,” diye onayladı Elijah. Cadıyı sürükleyerek evden çıkartabilmeyi nasıl da istiyordu. Ama Ysabelle eşikten kendi iradesiyle geçmediği sürece, kimse ona parmağının ucuyla bile dokunamazdı. O yüzden Elijah'nm elinden, kibarlığını korumaktan başka bir şey gelmiyordu. “Büyüyü okuyup sana gerekenleri toparlamak zaman aldı,” dedi.

Ysabelle dudaklarını büzerek, “Yalvaran halin daha çok hoşuma gidiyordu,” diye karşılık verdi. “Ama ne yapalım, gereken her şey yanındaysa başlayabiliriz.” Cadı, evden dışarı çıkıp kapıyı arkasından imalı imalı kapattı. Çıkarları ne kadar

benzeşse de Elijah cadının evine asla davet edilmeyeceğinin farkındaydı. Ysabelle'e başka şeyleri kanıtlayamasa da en azından yalancı olmadığını kanıtlayabilirdi.

Elijah büyü kitabının ilgili sayfasını açıp evin önündeki bodur ağaçlardan birinin çatallı gövdesine dikkatle yerleştirdi. Sanki daha önce birlikte çalışmışlar gibi, Ysabelle büyü için gerekli hazırlıkları çabucak yapıverdi. Eliza'nın tahminlerinin aksine, bu basit bir iş değildi ve Ysabelle'in böyle bir gücü kullanmak konusunda deneyimsiz olduğu aşikârdı. Avrupa'nın güçlü cadılarını özleyeceği kırk yıl düşünse aklına gelmezdi ama özlüyordu işte.

Öğlene doğru hazırlıkları bitirmişlerdi. Ysabelle evin ön bahçesine çizdikleri dairenin ortasındaki yerini aldı. Oradaki varlığıyla büyüü bozmak istemeyen Elijah geri çekildi. Ysabelle gözlerini kapatıp ellerini dizlerine koyarak Elijah'ya bir yıl geçmiş gibi gelen bir süre boyunca sessizce oturdu. Ysabelle dairenin içindeki güçleri kontrol altına almak için cebelleşirken, Elijah güneşin tam tepeye yerleştiğine yemin edebilirdi. Bulutlar güneşi örttü, çimenler karardı –alacakaranlık vakti gibi oldu. Kuşlar ötmeyi kesti ve her şey bir anda durdu.

Derken Hugo birdenbire ikisinin ortasında beliriverdi.

Elijah şaşkınlıkla geriledi, ardından hayaletin yüzünü iyice görebilmek için bir adım yaklaştı. Gözlerine inanamıyordu, büyü işe yaramıştı. Arkadaşı, dairenin ortasındaki demir kâsede duruyordu.

Ysabelle, Elijah'nın güçlkle duyduğu bir sesle, "Hoş gel-

din, ruh,” diye mırıldandı. “İstirahatini bozduğum için özür dilerim ama öğrenmem gereken hakikatler senin himayende. Bana yardım eder misin?”

Cevap vermeden evvel, Hugo’nun zekâ dolu mavi gözleri Elijah’yı buldu. Elijah’nın hatırladığından çok daha genç görünüyordu, yetmişinden çok otuzuna yakındı. Çok mantıklı, diye düşündü Elijah, insanların öldükleri halleriyle sonsuza dek yaşamaya zorlanması doğru değildi... Söz konusu kişi vampir olmadığı sürece. “Cadı,” dedi Hugo kibarca, ebedi istirahatinden zorla kopartılan biri ne kadar kibar olabilirse tabii. “Benden ne istiyorsun?”

Ysabelle’in gözleri hızla Elijah’a doğru kaydı, sonra Hugo’ya döndüler. “Bu... Elijah elinde senin eski evinin tapusuyla bana geldi,” diye izah etti Ysabelle. Elijah’yı tanıtırken kullanabileceği kelimedenden kaçınmıştı. “Arazinin etrafına koruma büyüğü yapmamı istiyor ama evi ele geçirme şekline dair kuşkularım var...” Hugo hemen cevap vermeyince, “Bir katilin işlediği suçtan menfaat elde etmesine izin veremem,” diye açıkladı.

“Cinayet filan yok,” diye karşılık verdi Hugo ve Elijah karşısında duran genç adamda, tanıdığı yaşlı adamın yansımalarını görünce afalladı. “Ölümümün yakın olduğunu biliyordum ve hayatımın bir anlamı olsun istedim. Bu çocuk arazime geldiğinde,”–Hugo’nun kelime seçimine şaşırması gibi tek kaşını kaldıran Elijah’yı gösterdi– “elime bir fırsat geçtiğini gördüm.”

“Tam da o gece öleceğini biliyor muydun?” Ysabelle’in

yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Pek de ikna olmamış gibi, bir Hugo'ya bir Elijah'ya bakıyordu.

Hugo cevap olarak içtenlikle gülümsedi. Sadece kendisinin anladığı bir esprinin tadını çıkartıyordu âdeta. “Kesinlikle,” diye onayladı. “İnsan, olayların kontrolünü eline –ya da ica-bında *kupasına*– alınca ne zaman neyle karşılaşacağını biliyor.”

Elijah başının döndüğünü hissetti ve ardından, Hugo'nun ne yaptığını anladı. “İçkine ilaç mı kattın?” diye sordu şaşkın şaşkın.

“İşim bitmişti,” dedi Hugo omuz silkerek. Ayaklarının dibindeki çimenlerde güneş ışıkları parlıyordu ama Elijah'ya göre, Hugo bambaşka bir ışıktaydı gibiydi. “Uzun yıllar Navarrolarla didiştim. Sayende onları son bir kez kızdırma şansım olduğunu fark ettim.” Elijah'ya tatlı tatlı gülümsedi. “Ayrıca gayet huzurlu bir veda şekliymiş –yıllar içerisinde karşıma çıkan ölme fırsatlarından çok daha huzurlu.”

“Navarrolarla aranda ne sorun vardı?” diye sordu Ysabelle, merakla. Asıl sorusu cevaplanmıştı ama Elijah, Hugo'yla biraz daha sohbet etme fırsatı bulduğuna seviniyordu. Kendisine iyilik yapan adamı hiç tanımadığı netlik kazanıyordu.

“Doğaüstü güçlere sahip olmayan biri olarak onları fena kızdırdım,” dedi hayalet. “Bir zamanlar sırlarını benimle paylaşırlardı, kurduğum barut ve yay ticaret yolu hoşlarına gitmişti. Ben silah kaçakçısıydım. Ama işleri büyütmem gerekiyordu. Silah tüccarları açısından savaşın iyi tarafı, her zaman en az iki tarafın olmasıdır.”

“Hugo Rey,” dedi Ysabelle kaşlarını çatarak. “Bu isim tanıdık gelmeye başladı.”

“Tanıdık gelmesi lazım zaten,” diye onayladı Hugo, cadı onu nihayet tanıdığı için halinden hoşnut görünüyordu. “Sizinkilerle gizliden gizliye ticaret yaptım –yüksek talep sayesinde, kurtboğan bile getirttim. Navarrolar öğrendiğinde buna çok da memnun olmadılar açıkçası.” Hugo bir an daldı, sonra omuz silkti. “En güvenilir silah kaynakları bendim, o yüzden yaşamama izin vermek zorunda kaldılar ama çok şey biliyordum. Bıçak sırtında yaşamaktan farksızdı. Ayrıca güzel şehrim barışın geldiğini duyunca benim devrimin kapandığını anladım. Uzun süre güvende kalamayacağım belliydi.”

Hugo mavi gözlerinde yanıp sönen bir ışıkla, Eliaj’ya tekrar gülümsedi. “Onlara her fırsatta beni hatırlat evlat. Kim olduğunu bilmiyorum ama Navarroların seni tanıdıklarından adım gibi eminim, burada kalacağımı öğrendiklerinde sevinmeyeceklerinden de.”

İğneleyici bir tonla, “Yalnız da değiller,” diye hatırlattı Ysabelle ikisine birden. Eliaj onu duymazdan geldi. Cadının bu konuda yapabileceği bir şey yoktu artık –Eliaj pazarlıkta üzerine düşeni yapmıştı ve sıra Ysabelle’deydi.

“Demek öyle?” dedi Hugo. “İyi ki mahzeni doldurmuşum o zaman. Başın derde girecek olursa oraya bir göz at.” Eliaj’ya göz kırptı, o da elinde olmadan sırtarak karşılık verdi. Ysabelle’in dik bakışları bile neşelerini bozamazdı.

Eliaj çok yakında iki kardeşini barikatın gerisine çekip kafalarını birbirine vura vura akıllarını başlarına getirebilecekti.

“Her halükârda, bence sorun yok,” dedi Ysabelle sonunda. “Bu çevrenin geçirdiği değişim çok da hoşuma gitmedi ama evin adil şekilde Elijah’ın eline geçtiğini inkâr edemem. Söyleyeceğin başka bir şey yoksa ebedi istirahatine dönmene izin verebiliriz artık.”

“İstirahati hak ettim,” diye homurdandı Hugo ama Elijah hayaletin göz kırptığını gördüğüne yemin edebilirdi. “Evime iyi bak,” diye ekledi Hugo. “Ufak yatak odasının kapısı yağmurda tutukluk yapıyor. Arkadaki kütüklerden biri de çürümeye başlamıştı yanılmıyorsam.”

Elijah, “Teşekkür ederim, Hugo Rey,” diye minnettarlığını dile getirdi. Eklemek istediği bir sürü şey vardı ama hiçbirisi bir şey değiştirmeyecekti. “Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin.”

ON BEŞ

Rebekah ordu karargâhının soluk renkli çadırlarının arasından sessiz adımlarla geçerken, ağlasın mı yoksa birilerini mi öldürsün bilemiyordu. Klaus'un ihtimal verdiğiinden daha güçlü bir iradeye sahip olduğu için ikisini de yapması mümkün değildi. Bu sorunu diplomatik bir şekilde ele almak zorundaydı, aksi takdirde ailesinin ihtiyaç duyduğu niteliklere sahip biri olamazdı. Klaus hançeri saplayıp işini bitirse de olurdu.

O yüzden de Rebekah temel dürtülerine teslim olup toplu bir katliama girişmektense yeniden görevine odaklanmaya karar verdi. Dün gece birden fazla sokak arasında karnını doyurmuş, gücüne yeniden kavuşup dikkatini toplamıştı. Başta planladığı şekilde orduyu kendilerine destek vermeye ikna etmek riskliydi, her şeyi bırakıp gitmesiyse imkânsız.

Eric vampirlerden haberdardı. Ayrıca Rebekah'nın varlığını da çok çabuk kabullenmişti –onun hakkında daha derin

bir araştırma yapmış olmalıydı. Eric'in masum sorularını ve rahat yorumlarını tekrar tekrar düşündü. Hakkında araştırma yapıp zayıflıklarını bulmaya çalışırken Rebekah'yı yanında tutmaya karar vermişti belki de. Kurt adama kazık saplaması da Rebekah'nın kararlılığını sınamak için yapılmış olabilirdi. Ancak Rebekah ailesini korumak adına artık Eric'i yolundan bir parça saptırmaya karar vermişti.

Askerler kurt adamların verdiği hasarı onarmak için hâlâ gece gündüz çalışıyorlardı. Rebekah'nın hiç ayrılmaması gereken çadırına gizlice döndüğünü fark eden olmamıştı sanki.

Birinin çadırın dışında hafifçe öksürdüğünü duyduğunda daha soyunup dökünmemişti bile. Üst üste yığılı halıları aşip dışarıda kimin beklediğini görmek için çadırın eteğini kaldırdı.

Eric onu görünce yanındaki korumaya beklemesini işaret edip yanına geldi. Son gördüğünden çok daha temiz, küçük ve beyaz bir sargı, başını çevreliyordu. Artık tehlikeyi atlattığından, savaşta aldığı yaradan kalan bu hatıra ona daha güçlü bir hava vermişti. Rebekah istemeden de olsa bu değişimin onun cazibesini artırdığını fark etti.

"Madam," diye selamladı Rebekah'yı, Rebekah'nın bile duyabileceği kadar hızlı atan bir kalple ne kadar kibar olunabiliyorsa. Rebekah'dan en az bir otuz santim kadar uzun olan Eric servi boyuyla eğilip genç kadının elini öptü ve "Rebekah, seni merak etmeye başlamıştım. Revire uğradıktan sonra ortadan kayboldun," dedi. Eric'in kalp atışları yatışınca Rebekah içeri girsin diye davetkâr bir tavırla geri çekildi. "Söylediğim bir şey yüzünden..."

“Biraz yalnız kalmak istedim,” deyiverdi Rebekah. Alçak, kumaş duvarların arasında birbirlerine öyle yakındılar ki çadırındaki gölgeler onları birbirine doğru itiyordu sanki. “Ortalık karışikken ayakaltında dolaşmayayım dedim.”

Eric’in ince yüzünde anlayışlı bir tebessüm belirdi. “İsyancıların saldırısı sırasında inanılmaz cesur olduğunu duydum. Yaralıları ziyaret etmen de çok fedakârca bir davranıştı. Ama savaş, tecrübeli bir asker için bile kolay bir şey değil. Kendini toplamak için zamana ihtiyaç duyman çok normal.”

Söyledikleri ne kadar saçma olursa olsun Rebekah onunla tartışacak durumda değildi. Bir günde tek başına, o ufak çatışmada ölenlerden fazla insan öldürmüştü. Bir korkak gibi paniğe kapılıp çadırına sığınmadığı kesindi. Sıkılmış gibi değil de dalgın bir ifadeyle konuşmaya çalışarak, “Olan biteni sindirmem için biraz zaman geçmesi gerekti,” dedi. “Sindirdikten sonra da kimsenin karşısına çıkacak halde değildim.”

“Kafanı dağıtmak için ihtiyacın olan şeyi biliyorum,” diye neşeyle karşılık verdi Eric. Başını çadırdan dışarı uzatıp dışarıda bekleyen iki adama işaret etti. Adamlar Eric’e katlanmış bir kumaş ve bir de sepet verdiler ama Rebekah’nın gözleri Eric’in kendisine uzattığı mine çiçeği demetinden başka bir şey görmüyordu. “Bunlar senin için,” dedi genç adam. “Seni, eski haline dönmek için kırdaki at sırtında bir geziye davet etmek istiyorum. Yemeğimiz hazır.”

Rebekah şimdi de kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Eric onu sınıyor olabilir miydi? Zehirli mine çiçeğinin Rebekah’ya ne yapacağını görmeye mi çalışıyordu? Diğer

tomurcuklara karışan mor çiçekler, mor bir kurdeleyle (mor kurdeleyi nereden bulmuştu?) birbirine bağlanmıştı. Eric buketi uzatıp Rebekah'yı dışarı davet etti. Neydi bu, yeni bir komplo mu?

Rebekah kendini toplamaya çalıştı. Eric bazı çiçeklerin onu yaktığını biliyor olabilir miydi? Bundan şüpheleniyor, hatta bunu umut ediyor olabilirdi. Ama Rebekah onu kurnazlığıyla alt edecekse en iyisi rolünü oynamaya devam etmesiydi. Çiçekler ve piknik. Neden olmasın? Eğer reddederse her şey berbat olurdu... Gerçi çiçeklere dokunursa da oyun biterdi.

Eric meraklı gözlerle onu izliyordu ama Rebekah bakışlarından heyecanlı mı yoksa kaygılı mı olduğunu anlayamıyordu. "Sana teşekkür etmek istedim," diye tereddütle devam etti Eric, Rebekah'nın duralaması onu tedirgin etmişti sanki. "Hasta yatağında beni ziyaret ettiğin için. Senin için zor olduğundan eminim ama beni çok duygulandırdın." Gülümsemesi öyle çekiciydi ki... Gülünce dişlerinin ortaya çıkması, ela gözlerindeki içten mutluluk... Adam her şeye rağmen Rebekah'nın başını döndürüyordu.

Rebekah kendini derhal toplamazsa bu kamptan bir katliamla ayrılmak zorunda kalacaktı. "Buradan uzakta bir gün geçirme fikrine bayıldım," dedi. Günü Eric'le geçirme fikrinin çekiciliğini düşünmemeye çalıştı. Sonuçta, amacı şüpheyandırmaktan kaçınmaktı. Eric ile birlikte olmayı, yalnızca ona böyle gülümsediğini görmeyi, ona dokunmayı istemesi... Bu yalnızca, girdiği rolü daha da inandırıcı hale getirmek için değil miydi?

“Çok güzeller,” dedi gülümseyerek. “İyi de ordu komutanı çiçek toplayacak vakti nereden buldu?”

Eric mahcup olmuş gibi yapma inceliğini gösterdi. “Şansıma, çok çeşitli yeteneklere sahip yardımcılarım var,” diye izah etti. Adamlarından birisi onun yerine zehirli bitkileri mi seçmişti yoksa Eric bitkileri seçerken o, karargâhı mı idare etmişti? Rebekah hangisini kastettiğinden emin olamadı.

“Ne kadar düşünceli bir davranış.” Rebekah o anda bulunduğu bir çözümle, dikkatle öne eğilip Eric’in hâlâ elinde tuttuğu buketi kokluyormuş gibi yaptı. Üniformasının sert kumaşı üzerinden Eric’in kolunu okşarken çiçeklere değil de, yalnızca kendisine dokunduğunu fark etmeyeceğini umuyordu. Onun yerinde olsaydı, Eric’in parmaklarının okşayışından başka bir şey fark etmeyeceğini biliyordu. “Dönene kadar çiçekleri vazoya koyabilir misin, benim için? Atla giderken onları taşıyamam.”

Rebekah, Eric’in nefes alışverişlerinin hızlandığını duyabiliyordu. “Elbette,” diyen Eric kendini toparlayıp buketi Rebekah’nın gösterdiği boş toprak vazoya nazikçe yerleştirdi. “Dönene kadar güzelce dursunlar.”

Su olmayınca çiçekler sıcaktan solacaktı. Bu arada Rebekah da Eric’in ağzından mümkün olduğunca çok bilgi almaya çalışacaktı. Bunu yapmaktan zevk alırsa da yapacak bir şeyi yoktu açıkçası. Gerekirse Eric’i öldürürdü ama o vakte kadar hissettikleri kendisinden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

Eric at binmesine yardım ederken Rebekah günışığı yüzüğünü çevirmeyi akıl etti. Eric’in gitmeyi önerdiği yer atla yaklaşık bir saat uzaktaydı. Güneşli açıklıklardan geçip

nehre bakan bir düzlüğe ulaştılar. Eric atını durdurduğunda Rebekah hiç tahmin etmediği kadar rahatlamış ve canlanmıştı. Rebekah'nın gerçek niyeti –hatta Eric'in gerçek niyeti– ne olursa olsun, Eric Moquet ile kırdı bir gün geçirmeye ihtiyacı vardı demek ki.

Eric gösterişli bir hareketle battaniyeyi yere serip piknik sepetini üzerine koydu. Şehirde geçirdiği gecenin ardından karnı tıka basa dolu olan Rebekah, öğlen yemeğinden kibarca atıştırdı.

Şarap ve küçük bir şişe de apsent vardı. Eric rahat rahat içiyordu. O kadar rahattı ki Rebekah zehirli buketle onu tuzağa düşürmeye çalışıp çalışmadığını merak etmeye başladı. Eric bir canavarla baş başa kaldığından şüphelense bu kadar tedbirsiz davranır mıydı?

Sürahidin kadehine şarap doldururken, “Son birkaç gündür işlerimle ilgilenememek beni çok rahatsız etti,” diye itiraf etti Eric, kayıtsız bir tavırla. “Kendi komutamda neler olup bittiğini bilmemeye katlanamıyorum açıkçası.”

“Bu duyguyu bilirim,” diyen Rebekah, esen rüzgârla yüzünü serinletmek için başını geriye yatırdı. “Bir keresinde uzun süre hasta yattım. Uyanıp hayatın bensiz devam ettiğini gördüğümde deli olmuştum.”

Gözlerini Rebekah'nın yüzüne dikip, “Hayal bile edemiyorum,” diye karşılık verdi Eric. “Sen yokken dünya dönmeyi bırakmıştır bence.”

Rebekah yanakları kolay kızaran biri değildi ama bu kez kıpkırmızı olmuştu. Telaşını gizlemek için birden ayağa

fırladı. “Biraz yürüyelim mi?” diye sordu. “Güneş yüzünden şarap çarptı galiba.” Rebekah kadehine neredeyse hiç dokunmamıştı ama Eric kibarlığından ayağa kalkıp eliyle kıyafetlerini düzeltti.

Rebekah’nın kolunu alarak, “Size eşlik etmek benim için zevktir,” diye cevap verdi, resmi bir edayla. Rebekah bakışlarını onun dudaklarından zorla ayırdı. Dudakları bir şekilde hem yumuşak hem sertti. Onları kendi boynuna değerken hayal edebiliyordu, kalça kemiklerinin yukarısındaki oyukta... Her yerinde.

Kayalıkların kenarında yürürlerken Rebekah gözlerini pırıl pırıl akan nehirden ayırmadı. Dakika başı karar değiştiriyordu sanki: Eric ona tuzak mı kuruyordu yoksa kur mu yapıyordu? Yüzlerce yıl yaşadktan sonra bunu ayırt edebilmesi gerekirdi. Kendisini yatağa atmak isteyen erkekle, öldürmek isteyen erkek arasındaki farkı ayırt edemiyor oluşu çok saçmaydı. Yine de bütün kanıtlar bir yönü gösterirken içgüdüleri diğer yönü gösteriyordu işte.

Sohbeti tekrar kendi stratejisine çevirerek, “Bize saldıranların kim olduklarını öğrenebildin mi?” diye sordu.

Eric eliyle geçiştirircesine bir hareket yaptı. “İsyancılar.” Omuz silkti. “İyi örgütlenmişlerdi ama daha büyük çaplı bir gruba dâhil olduklarına dair bir delil yoktu. Başboş topraklarda resmi hükümet kurulduğunda birilerinin hoşnutsuz olması kaçınılmazdır. Bunu bekliyordum zaten ama artık daha güvenli, huzur dolu bir New Orleans’a bir adım daha yaklaştık.”

Rebekah bunun doğru olmasını diledi. Klaus bütün bölgeyi

büyük çaplı yeni bir savaşa sokmak üzereydi ve bu savaşta gafil avlanan ordu olacaktı. Rebekah Fransız askerlerini kendi ailesi ve diğer klanlar arasında kalıp yok yere can verecek olan, adsız cesetler güruhu olarak hayal etmişti. Artık liderlerinin kendi gözünde bambaşka bir yerde olduğunu kabul etmek zorundaydı. “Burası barışa hasret bir şehir,” diye cevap verdi Rebekah, ifadesiz bir tonla.

Eric, gözlerini Rebekah’ninkilerden kaçırarak, “Evet ve ben de diğer vatandaşları, senin başına gelen kaderden korumak istiyorum,” diye karşılık verdi.

Rebekah onun bu garip tavrının dul olmasından mı yoksa kimliğinden şüphelenmesinden mi kaynaklandığından emin değildi. “Çok soylu bir tavır,” dedi Eric’e, bu her halükârda doğrudu.

Sık ağaçlarla kaplı ormanı haber veren tek tük ağaçlar çıktı önlerine. Ağaçların arasından süzülen ışık koyu yeşil çimleri aydınlatıyor, kuşlar cıvı cıvı ötüyordu. Rebekah hayatın tüm bereketiyle çevrelerini sardığını, hatta onları kucakladığını hissedebiliyordu.

Eric o kadar yakın yürüyordu ki Rebekah onun teninin sıcaklığını hissediyordu. Birdenbire Rebekah’yı belinden kavrayıp durdurdu. Ona saldırmaya mı kalkışacaktı? Hayır... Eric dönüp karşısına geçti. “Beni bağışlarsın umarım,” diye mırıldandı ve bir adım daha yaklaşıp Rebekah’yı iyice kendine doğru çekerek öptü.

Başta hafifti, tereddütlü ama ardından dudakları yeni bir telaşla Rebekah’nın dudaklarını buldu. Sırtı bir meşe ağacı-

nın gövdesine dayanan Rebekah da karşılık vererek ona iyice sokuldu. Eric'e asla yeterince yakın olamayacağını biliyordu.

Dakikalar, saatler ya da günler sonra Eric bir adım geri çekilip Rebekah'yı omuzlarından tutarak durdu. Dudakları tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrılırken, "Tanıştığımız geceden beri bunu yapmak istiyorum," dedi Rebekah'ya. "Aceleci davranmaktan korktum yalnızca. Sonra seni revirde yanımda görünce gitmene izin veremeyeceğimi anladım."

"Yapmana sevindim," diye fısıldadı Rebekah, dudaklarını şimdiden özlemişti. Yaptığı şeyin yanlışlığı –Eric'in tehlikeli olma ihtimali, ona güvenmekle hata etmesi, bundan ne kadar zevk aldığını öğrense Klaus'un kalbine kazık saplayacak olması– bunu daha da çekici hale getiriyordu. Ağabeyiyle tahmin ettiklerinden çok daha fazla ortak noktaları vardı belki de. "Aceleci davranmış olmadın."

Eric, "Acın çok taze biliyorum," deyince Rebekah üzgün-hırçın arası bir ifade yakalamaya çalıştı. "Ancak aynı zamanda hayatın korkunç ve inanılmaz derecede kısa olduğunu da biliyorum. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim... Şeyden beri..."

"Marion öldüğünden beri," diye onun yerine bitirdi Rebekah. Eric'le aynı acıyı paylaşıyormuş gibi yapmasaydı keşke. Yalan söyleyerek onun acısını küçümsemediğini hissediyordu.

"O zamandan beri," diye onayladı Eric. Kendi ağzıyla söylemek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı sanki. "Bu dünyada ikimiz de yalnızız, Rebekah ve sevdiklerimizin her an elimiz-

den alınabileceğini bilerek yaşıyoruz. Kaybedecek vakit yok.” Rebekah onun daha söyleyecekleri olduğunu görebiliyordu ama Eric tereddüt etti. Ağzında hâlâ dudaklarının tadı vardı ve Rebekah bu tatla neredeyse sarhoş olmuştu.

Eric’in söyleyeceği herhangi bir şeyden çekinmediğini fark ederek, “Vakit kaybetmeyelim öyleyse,” dedi. Vampir konusunu açabilir hatta Rebekah’ya vampir olup olmadığını bile sorabilirdi. O anda Eric ne söylerse söylesin Rebekah kabul edebilirdi.

“Kaybedecek vakit yok,” diye tekrarladı Eric, tatlı tatlı. Yüzünde bir hayranlık ifadesiyle, başparmağını Rebekah’nın dudaklarının kenarında dolaştırdı. “Kalan yıllarımı ya da saniyelerimi seninle geçirmek istiyorum. O yüzden de senden kırım olmanı istediğimde bunu anlayacağını ve deli olduğumu düşünmeyeceğini umut ediyorum.”

ON ALTI

Vivianne ağlamıştı. Yüzünü silmesine ve kalan izleri ustaca gizlemesine rağmen, Klaus onun dudak çevresindeki gerginliği ve gözlerinin altındaki belli belirsiz şişkinliği görebiliyordu. Yüzünü okşamak için uzanırken ellerini çenesinin ince çizgisinde gezdirdi.

“Her neye üzüldüysen, üzülmeye artık,” dedi, tatlı tatlı. “Söylemen yeterli, biliyorsun. Seni anında bu sıkıntıdan kurtarabilirim. İstemiyorsan bu ikili hayata devam etmek zorunda değilsin.”

Vivianne bahçenin uzak köşesindeki görkemli konağa şöyle bir baktı. Bütün pencereler bu saatte her zamanki gibi karanlıktı. Yine de, evin içindeki cadılar, Klaus’la her gece buluşarak ihanet ettiği ailesi, Vivianne’in hiç aklından çıkmıyordu.

“Armand’la kavga ettik,” diye itiraf edip kendini alışkanlığın verdiği rahatlıkla Klaus’un kollarına bıraktı.

“Düğünü iptal etmeye yetecek kadar kötü müydü?” diye sordu Klaus, iyimser bir tavırla. Yüzünü kızın leylak kokulu saçlarına sürttü.

Vivianne sitemli bir edayla onu iтеріmiş gibi yaptıysa da ciddi değildi. Klaus da yerinden kıınıldamadı zaten. “Başından beri tam kurt olup olmayacağımın bana kaldığını ve ailesinin her halükârda verdiğiim karara saygı duyacağını söylüyordu.”

“Yüzü kızarmadan yalan söylüyor,” dedi Klaus onu iyice kendine doğru çekerek. “Onun istediğı kararı verirsен kararı-na saygı duyacağını söylemek istedi herhalde.”

Vivianne dudağını ısırip başını kaldırdı. Klaus yüz ifadesinden, onun yeniden ağlamaya başlamakla gülmek arasında tereddüt ettiğini görebiliyordu. Armand’ın onun bu yönlerine şahit olmadığına emindi –Vivianne onun yanında kimsenin yanında olamadığı kadar kendisi olabiliyordu. Eninde sonunda, bunun olumlu yanlarını görecek ve yalnızca Klaus’un olmayı kabul edecekti ama bunu kurt adamların safına katılmaya zorlanmadan evvel yapabilecek miydi acaba? Klaus umutluydu ama Vivianne’in keçi gibi inatçı olduğu da bir gerçektir.

“Düşündüğüm gibi,” diye mırıldandı Klaus ve Vivianne tek kelime etmeden bu tahmini doğrulamış oldu. “Bu şekilde iyi bir eş olmayacağı açık. Evliliklerde karşı tarafın verdiği sözü tutması beklenir, bildiğim kadarıyla.”

“Evliliğın ne gerektirdiğini sen nereden bileceksin?” diye parladı Vivianne. “Kaç asırdır bekârım demiştin?”

Klaus anlayışla gülümsedi. Birlikte geçirdikleri gecelerde Vivianne’in, onu ne kadar kendinden uzaklaştırırsa o ka-

dar yanında istediğini öğrenmişti Şaşılacak şekilde çekici bir alışkanlıktı. “Seninle tanışana kadar, bir tanem,” dedi. “Seni kollarıma aldığım andan itibaren bekârlık günlerim sona erdi, en azından kalben.”

“Şu sıkıcı dans,” diye mırıldanan Vivianne hemen ardından ona bir öpücük daha verdi ve Klaus, kız geri çekilene dek onun yumuşak ve kıvrak dudaklarından başka bir şey düşünemedi.

Alçak ve kısık bir sesle, “O sıkıcı parti gecesi, hayatımın en güzel gecesiydi,” dedi. “O geceden sonraki geceleri saymazsak.” Duygularını saklayacak hali kalmamıştı. Zaten saklamak da istemiyordu. “Vivianne Lescheres, sana âşık olduğumun farkındasın değil mi?”

Vivianne başını kaldırıp ona gülümsediğinde yüzünde ilk kez kederden bir iz yoktu. “Biliyorum,” dedi yalnızca. Klaus bir an afalladı, ondan kendininkine benzer bir karşılık beklemişti. Ama tipik Viv hareketiydi işte... Kafasında her şeyin bir zamanı vardı. Klaus onun neler hissettiğini biliyordu ve duygularını dile getirmesi için ona zaman tanıyabilirdi. “Her şeyimle seninim, sevgilim,” dedi Klaus, içtenlikle. “Ağzından çıkan her söz karşısında boynum kıldan ince, seni o kurtların arasında yalnız bırakmamı isteme yeter. Bunu yapamam.”

“Seninle yalnız kalmak istiyorum,” diye fısıldadı Vivianne, parmakları tatlı tatlı Klaus’ın göğsünden yukarı tırmanırken. “Beni buradan götür –hemen. Bu gece dünya üzerinde yalnız ikimiz kalalım istiyorum.”

Klaus onun ne kastettiğini soracak kadar duraksamadı –hatta cevap vermekle bile vakit kaybetmedi. Onun yerine duvarın

üzerine çıktı, sonra dönüp Vivianne'ın kollarını yakalayıp onu yanına çekti. Birbirlerine sıkıca sarılıp duvarın öbür tarafına atladılar ve el ele, parke taşlı sokaklarda Mikaelsonların kaldığı otele doğru koştular.

Diğer iki Köken Vampir bir yerlerde, bir haltlar karıştırmakla meşgul olduklarından Klaus geçen geceki gibi rahatsız edilmeyeceklerinden emindi. Ama kapıyı kilitleyip arkasına döndüğünde Vivianne, üzgün gözlerinden süzülen yaşlarla Klaus'un şövalede kalan son tablosuna bakıyordu.

Birkaç gün önce üzerinde çalışmaya başladığı tablo Klaus'un çoğu eserine göre aydınlıktı. Kullandığı maviler daha sıcak, mavileri kesen yeşiller daha canlıydı. Kıyı çizgisini belirleyen ağaçlar kıpır kıpır, engin okyanus ise davetkârdı. Vivianne orada öylece dikilip kendisinin Klaus'un hayat sevinci olduğunu kanıtlayan resme bakarak ağladı.

Klaus, "Sen aklıma geldiğinde bununla oyalanıyorum," deyince Vivianne kederli bir ifadeyle gülümsedi.

"Ben de seni sürekli içki içip âlem yapıyorsun sanıyordum," dedi sesinde belli belirsiz bir gerginlikle. "Duyulursa şöhretine gölge düşer."

Klaus kıkır kıkır güldü. "Onu da denedim, bir tanem," dedi tatlı tatlı. Vivianne'ın varlığı başını döndürüyordu. Ondan saklayacağı bir şey kalmamıştı. Vivianne seçimini yapmıştı ve Klaus gerçek kişiliğine bürünebilirdi. "Bir işe yaramadı. Senin tek panzehirin yine sensin. Sonra yine sen." Klaus aralarındaki mesafeyi yıldırım hızıyla kapatıp kızın gözyaşlarını usulca öptü. Bütün hayatı boyunca kendisinden bekleneni red-

dedip bilinmeyeni seçmek Vivianne açısından çok ürkütücü olsa da Klaus onun bu seçiminden dolayı bir an bile pişmanlık duymayacağına dair yemin etti. Dudakları onun dudaklarını buldu. Vivianne gülümserken gözlerindeki ifade ciddi kaldı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Üzgün değilim aslında. Burada, senin yanında olduğum için çok mutluyum. Bu gece olmak isteyeceğim başka bir yer de yok. Yalnızca unutmak zor... Her şeyi. Diğer her şeyi.”

“Diğer şeylerin bir önemi yok,” dedi Klaus. Konuşurlarken becerikli parmaklarıyla Vivianne’in beyaz ipek elbisesinin bağlarını çözüyordu. “Bu gece buradayız, sen ve ben. Sabahleyin...”

“Hiçbir şey,” diye araya girdi Vivianne kararlı bir edayla. “Sabahleyin hiçbir şey olmayacak. Bu gece benimle ol yeter.” Sabahleyin *bir sürü* şey olacaktı ama Vivianne gelecekleri hakkında konuşmaya hazır değilse Klaus da konuşmayacaktı.

Elbise kayıp yere düştü, peşinden elbisenin altındakiler ama Vivianne yokluklarını fark etmedi bile. Kıyafetleri olmayınca daha ince ama bir şekilde daha güçlü görünüyordu. Üzerinde yalnızca korsesiyle dikilirken nefes alışverişleri düzenli ve kendinden emindi. Çıplak kolları ay ışığında parlıyordu. Klaus ondan bir kraliçe yaratmıştı.

Derken Vivianne, Klaus’u tekrar öpüp kıyafetlerinin bağcıklarını çözmeye koyuldu; Klaus da onunkileri. Kancaları, düğmeleri, bağcıkları açarken sessizce yarışıyorlar, bu arada da dudaklarını ve vücutlarını birbirinden ayırmamaya çalışıyorlardı.

Klaus'un elleri Vivianne'in kuzgun karası saçlarını yakalayıp usulca çekti, başını geriye yatırıp beyaz boynunu gözler önüne serdi. Dilini köprücük kemiğinden çenesine doğru gezdirdi. Vivianne kahkahalarla gülerken Klaus sarsıntılarını kasıklarında hissetti. "Ben senin yemeğin değilim, vampir," dedi Vivianne ve nasıl becerdiyse ayak bileklerini onunkilere dolayıp kendisi üstte kalacak şekilde, Klaus'u yatağa devirdi.

"Sen benim her şeyimsin," diye karşılık veren Klaus onu çevirip altına aldı. "Ya senin kanını içeceğim ya da sen hariç herhangi birinin, sen nasıl emredersen." Dudaklarını köprücük kemiğinde gezdirip kulağına fısıldamak için durdu: "Ama emir vermekte gecikme tatlım yoksa kendi başıma karar vermeye kalkışabilirim."

Vivianne bir kahkaha attı. "Aşkın yalnızca bana ait olduğu sürece, hangi şapşalın kanını içtiğini umursayacağımı mı sanıyorsun?"

"Evet." Klaus sırtıp dudaklarını Vivianne'in bütün vücudunda gezdirdikten sonra pürüzsüz bacaklarında durdu. Kalbinin atışını oradaki atardamarda hissetmek başını döndürüyordu. "Böyle bir bağı sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak edeceksin bence." Tenini yaralayıp herhangi bir iz bırakmadan şakacıktan ısırıp onu. Vivianne yine de soluksuz kaldı, belini yay gibi büküp Klaus'a yaklaştı. "Merak edeceksin, sonra da tadına bakmam için yalvaracaksın. Bir daha da başkasının kanını içmemi istemeyeceksin."

Vivianne bir kahkaha daha attı, kahkahası bu kez daha da neşeliydi. Parmaklarını Klaus'un saçına geçirip onu kendine

yaklaştırdı. “Böyle hayaller kurmaya devam edersen acı çekersin.”

Klaus dudaklarıyla yukarı çıkınca Vivianne tatlı tatlı inledi. “Niyetim acı çekmek değil,” dedi. Dudaklarıyla hafif hafif dokunup sataşarak çıldırıyordu onu. “Benim de,” diye fısıldadı Vivianne. Oda sıcak olmasına rağmen hassas teni diken diken olmuştu. Klaus’un bedeni onunkine duyduğu özlemle ürperdi.

Vivianne kara gözlerinde hınzır bir kıvılcımla kalçalarını tutup kendine doğru bastırdı. Klaus onun hâlâ bakire olduğunu biliyordu; niyeti nazik ve özenli davranmaktı. Oysa Vivianne her zamanki gibi oyunbaz ve korkusuzdu. Klaus onun arzularında boğulmak üzere olduğunu hissediyordu.

Şafak sökene dek Vivianne’in tek bir anlaşılır kelime daha edememesini sağladı.

ON YEDİ

Ev zeminle öylesine bir olmuştu ki gece semasına düşen karaltısı neredeyse seçilmiyordu. Elijah, Rebekah'nın kızıp köpüreceğini, Klaus'un da küplere bineceğini biliyordu ama en azından güvende olacaktardı. Koruma büyüsü yapıldıktan sonra her türlü fırtınaya göğüs gerebilirlerdi. Önemli olan tek şey de buydu zaten.

Ysabelle'in yüzü gergin ve bitkin görünüyordu. Elijah onun sinirli olduğunu tahmin etti. İlk büyü işe yaramıştı ve artık büyü kitabının gücünün onun için ne anlama geleceğine dair bir fikri vardı. Yine de bu büyüünün tereyağından kıl çeker gibi tamamlanması lazımdı, yoksa başladığından daha iyi bir yerde olmayacaktı. Endişesi etrafında kıvılcımlar çakıyordu âdeta. Elijah bunun onu elinden gelenin en iyisini yapmaya motive etmesini umdu.

"Arazinin etrafını çevirmemiz lazım," dediğinde, Elijah cadının sesinin belli belirsiz titrediğini duydu. "Ateşle."

Nehir ağzından topladıkları turbayı kireçli toprağa ince bir tabaka halinde yaydılar. Bir yandan düşmemeye çalışıp bir yandan da turbayı sabit bir hızla dökmek, Elijah'ın tahmin ettiğinden zor bir işti. Arazi sınırında çizdiği genişçe ve yamuk dikdörtgenin bir kenarını tamamladığında Ysabelle'in ne aşamada olduğunu takip etmeyi çoktan bırakmıştı.

Arazinin arka tarafına yakın büyükçe bir kütüğün yanından geçerken elinde olmadan gülümsedi. Yanılmıyorsa, Hugo ruh çağırma seansında o kütüğün çürüdüğünden ve yerinden sökülmesi gerekeceğinden bahsetmişti. Tadilat çalışmalarını denetleme işi kardeşlerini meşgul edebilirdi. Özellikle Rebekah'ın mobilyaların seçimi konusunda bir iki şey söyleyeceğinden emindi. Burayı rahat edecekleri bir yer haline getirmek için hepsine bir sürü görev düşüyordu.

Onları beladan uzak tutup kalelerinde güvende olmalarını sağlayacak bir yığın işleri vardı. Bu küçük arazi parçasında onlardan habersiz kuş uçmayacaktı. Davet edilmedikleri sürece ne bir cadı ne de bir kurt adam girebilirdi buraya; eve de ev sakinlerine de hiçbir silah işlemezdi. Dünya yıkılsa burası güvenli bir liman olarak kalacaktı.

Ysabelle elindeki son turbayı da döke döke yanına geldi. Sınır çizme işi bitmişti. İkisi de çizdikleri alanın içine girdi. Ysabelle bir şeyler mırıldanınca çizdikleri çizginin birleştiği noktada küçük bir alev yükseldi. Ardından yangına dönüşüp her iki yöne doğru yayılmaya başladı.

"Asıl iş şimdi başlıyor," diyen Ysabelle, Esther'in büyü kitabının yıpranmış deri kapağına itinayla dokundu. Elijah

onun büyü üzerinde çalışıp büyük bir kısmını ezberlediğini biliyordu ama bu işlere ne kadar hazırlanılsa o kadar iyiydi.

Ysabelle iksir için gereken karışımların çoğunu önceden hazırlamıştı ama bazı bileşenlerin son anda eklenmesi gerekiyordu. Büyülü sözleri tekrarlayarak kurutulmuş böceğe benzeyen şeyleri havanda dövdü, ardından ortaya çıkan tozu karışıma ilave etti. Elbisesinin cebinden küçük, değerli bir taş çıkartıp karışıma attı. Demir kâsede iksiri karıştırmaya devam ederken yorucu bir bedensel uğraşa hazırlanıyormuş gibi ağzından derin nefesler alıyordu.

“Hazır,” dediğinde Elijah bedenindeki bütün kasların gerildiğini hissetti.

Ysabelle büyük bir ciddiyetle büyü sözleri mırıldanmaya başladı, bir yandan da çizdikleri çizginin etrafında dans ederek yükselen alevlere hazırladığı iksirden damla damla döküyordu. Birkaç saniye durup sonucu gözlemledi, sonra elindeki iksiri döke döke yürümeye koyuldu. Yanından geçtiği yerlerde alevler cızırdayıp titreşirken Ysabelle ateşin bir parçasını söndürmemeye özen gösteriyordu. Binanın diğer tarafına geçince onu gözden kaybeden Elijah göremediği adımlarını sayar gibi kendi kalp atışlarını saydığını fark etti.

Asır gibi gelen bir sürenin sonunda Ysabelle sınırın diğer tarafında belirdi. Ysabelle yanına gelirken bir hata yapacak ve baştan başlamak zorunda kalacaklar diye Elijah’ın içi içini yiyordu. Kesin tökezleyip düşecekti ya da iksir erken bitecekti. O da olmasa eli yorulacak, titreyecekti... Ama Elijah’ın endişesi büyüdükçe Ysabelle’in performansı mükemmelleşiyordu.

Ysabelle tam olarak başladığı noktada bitirip mırıldanmayı da bıraktı. Ortama bir sükûnet hâkim olmuştu –ağır ve bunalıcı bir havası vardı. Sessizlik öyle yükseldi ki Elijah baskıya dayanamayıp elleriyle kulaklarını kapatmaya yeltendi...

Derken büyü kendisi infilak etti. Görünmez yıkımın gücüyle Hugo Rey'in evindeki her bir penceredeki her bir cam dışarı doğru patladı.

Elijah içgüdüsel olarak Ysabelle'e doğru atılıp bedenini uçan parçalara karşı siper etti. Keskin uçlu bir şey koluna saplanırken, onlarca küçük kesğin yanı sıra kaburga kemiğinin hemen altında büyük bir yara açılmıştı. Kendi yaraları nasılsa iyileşirdi ama cadının dirisine ihtiyacı vardı.

Ysabelle'in bir sürü soruya cevap vermesi gerekecekti.

Etraflarını saran alevler sönerken, ortamdaki en ufak sihir kıvılcımı da kaybolup gitmişti. Büyü bitmiş, hiç şüphesiz başarısız olmuştu. Vampir dişlerinin uzadığını hisseden Elijah, Ysabelle'in üzerine eğildi. "Az önce ne oldu söyle bana," diye emretti "ve suçu büyüye atayım deme."

"İşe yaraması gerekiyordu," diye cevap verdi Ysabelle, tedirgin şekilde. Ama bakışları Elijah'nın korku salan yüzüne değil de, penceresiz kalan eve dikilmişti. Her nasılsa başladıklarından daha büyük gözüktüyor, gözleri ve dişleri olmayan bir yüz gibi tepelerinde dikiliyordu.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Elijah, öfkeyle. "Bir Köken Vampiri kandırmaya yeltenip ölümüne susamadıysan tabii." Elijah kendisini kandırarak cadının eline ne geçeceğini bilmesede de ona bunun bedelini ödetmeye kararlıydı.

“Kandırmak mı?” dedi Ysabelle kaşlarını çatarak. Elijah’nın ne kadar öfkelendiğini görebiliyordu. “Hayır, tabii ki kandırmadım.” Çömelip büyü kitabını patlama sırasında düştüğü yerden kaldırdı. Dudaklarını oynatarak sayfalarını karıştırdı, talimatları kontrol edip başıyla onayladı. “Sorun büyüde değil,” diye mırıldandı ama gözleri halen sayfalarda dolaşıyor, ipucu bulmaya çalışıyordu. “Uygulanma şeklinde de bir sorun yok.” Ardından kitabı sertçe kapatıp Elijah’ya baktı. “Tek ihtimal arazi.”

“Arazi mi?” diye sordu Elijah şaşkın şaşkın. “Arazi üzerindeki hakkımla alakalı bir şüphe olamaz.”

Ysabelle uzaklara bakarken başıyla onayladı. “Mülkiyet sana düzgün şekilde geçti ve tapu da Hugo’nun elindeydi. Ama...” Ysabelle dudaklarını birbirine bastırıp diz çökerek ayaklarının dibindeki kireçli toprağa dokundu.

“Aması ne?” diye directti Elijah. Ysabelle, Elijah’nın orada olduğunu unutmuştu sanki.

Uzun parmaklarını toprağa daldırdı. Başını, toprağı dinliyormuş gibi yana yatırdı. “Bu toprak,” diye mırıldandı, uzaklardan gelen melodik bir sesle, “bir zamanlar sürü arazisiymiş. Kurt adamların arazisi.”

“Hugo’nundu,” diye itiraz etti Elijah. “Elinde tapusu vardı.” Bu arazi hiçbir zaman Hugo’nun olmadıysa Elijah’ya da geçemezdi. Elijah bu ihtimali düşünmek dahi istemiyordu. Yeni evinin Navarrolara ait olduğunu kabul etmektense bütün sürüyü katlederdi.

Ysabelle’in eli bileğine kadar toprağa gömülmüştü. Elijah

onun bu kadar derine inebilmek için gereken gücü nasıl bulduğunu merak etti. “Arazi *yasal açıdan* onunmuş. Şimdi de senin,” diye onayladı Ysabelle dalgın dalgın. “Orası kesin. Ama büyü ile yasalar her zaman uyuşmayabiliyor. Büyü senin mülkiyet hakkını tanımıyor çünkü *doğa* yasaları gereğince, burası hâlen sürünün malı. Hugo Rey adı da bu yüzden tanıdık gelmişti sanırım. Onun doğuştan kurt adam olduğunu... Ama değişim geçirmeyi reddettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Navarrolar onu sürüden attıklarında bu araziyi vermiş olabilirler ama büyü açısından, arazi hâlâ kurt adamlara ait.”

Elijah itiraz edecek oldu ama bir anlamı yoktu. Büyü başarısız olmuştu ve Ysabelle’in doğaüstü arazi mülkiyetinin incelikleri üzerinde kontrol sahibi olmadığı belliydi. Elijah’nın iyileşirken kaşınan yaraları kızgınlığını artırıyordu.

“Yapılanı da yapılmayanı da değiştiremeyiz,” diye devam etti Ysabelle. “Sorunu anladım ve hangi bileşenin eksik olduğunu görebiliyorum. Ele geçirmesi kolay olmayacak ama koruma büyüsünün sizin açınızdan işe yaramasını sağlayacaktır.”

Merakı uyanan Elijah başını kaldırıp, “Öt bakalım!” diye parladı. Olanlar cadının suçu sayılmasa da az önce Elijah’ı hayal kırıklığına uğrattığını unutmamalıydı. Bir parça korku iyi bir teşvik aracıydı ve öfkeli bir vampirin korkunç görüldüğü su götürmez bir gerçektir.

Ysabelle sinirli sinirli dudaklarını yaladı ama konuştuğunda sesi titremiyordu. “Sürü üyelerinden birinin kanı lazım,” diye izah etti. “Navarro kurt adamlarından.” Elijah sorunla-

rının daha da büyüyeceğini hiç tahmin etmemişti ama büyümüşlerdi işte. Bu işin altından nasıl kalkacaktı?

Ysabelle elini kuru topraktan çıkartıp elbisesine silerken bir sessizlik oldu. Toprak, krem rengi kumaşın üzerinde kan lekesi gibi göze çarpan koyu bir iz bırakmıştı. “Bir damla yetmez ama öldürecek kadar da çok olmayacak. Gerçi kanını almanın tek yolu kurt adamı öldürmektir büyük ihtimalle. Bu da koruma büyüsünü uygulamadan evvel büyük bir tehlikeye atılman demek.”

Elijah kaşlarını çatı. Hedefine çok yaklaşmıştı ve bu engeli aşmanın bir yolu olmalıydı. Uygun fırsat için gözünü açık tartsa bu son engelin, aşılması en kolay engel olmaması için bir sebep yoktu. Kurt adamlar avlanıyordu sonuçta ve ormanda sürekli kazalar yaşanıyordu. Bir gün sonra dolunay olacaktı. Yani tereddüt edecek vakit yoktu. “Ben hallederim,” deyince Ysabelle’in gerilen omuzlarının gevşediğini gördü. “Kanı yarın akşam bulurum. İki gün içerisinde güneş doğarken büyüyü yeniden yapmaya hazırlan ve beni burada bekle.”

Kurt adam kanını aldıktan sonra büyünün hemen yapılması gerekecekti.

ON SEKİZ

Eric, Rebekah'nın sandalyesini kibarca çekerken, "Acele etmene hiç gerek yok," dedi. "Sen istediğin zaman konuşuruz. İstemezsen... konuşmayız."

Eric'in beklenmedik evlenme teklifinden bu yana aynı şeyi farklı sözcüklerle tekrar edip durmasından, Rebekah henüz bir cevap vermemiş olmasının onu deli ettiğini anlıyordu. Ama "hayır" dediğinde yüzünün alacağı şekli görmeye can attığı da söylenemezdi.

Dudaklarının sıcaklığı hâlâ dudaklarında, evlenme teklif ederkenki tutkulu sesi hâlâ kulaklarındaydı. Rebekah onu duygularının karşılıklı olduğuna inandırmıştı. Öyleydi de. Bu da Rebekah'nın ona söylemek zorunda olduğu şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Özenle hazırlanmış sofraya otururken, "Teşekkür ederim," demekle yetindi. "Bu teklifin beni ne kadar onurlandırdığını biliyorsun. Yine de düşüneyim diye zaman verdiğin için min-

nettarım.” Kırdı yaptıkları at gezisinin üzerinden topu topu bir gün geçtiğine inanmak zordu. Rebekah’nın cevabını geciktirdiği her saniye, başlı başına bir gün gibiydi.

Eric’in aşkı Rebekah’nın yarasına tuz basıyordu. Rebekah onunla evlenmek *istiyordu*. Keşke atlarına atlayıp başka bir hayata başlayabilseler ve kendilerini yalnızca birbirlerini mutlu etmeye adayabilselerdi. Rebekah ıstırap dolu geçmişini geride bırakabilseydi keşke...

Ancak Eric, er ya da geç, Rebekah’nın yaşlanmadığını fark edecekti. Mikael da Rebekah artık umursamıyor diye onu avlamaktan vazgeçecek değildi. Eric onun sırrını keşfedip kendi eliyle Rebekah’ya kazığı saplamasa bile bunu büyük ihtimalle Klaus yapacaktı. Evlenme teklifini sonsuza dek reddetmesini gerektiren bir sürü tehlike ve sır vardı.

Yine de Eric bunları bilmediği sürece Rebekah, en azından bir süreliğine, kendini bunun mümkün olduğuna bir parça olsun inandırabilirdi. O yüzden de Eric’e cevap veremiyordu.

En fazla on beşinde bir delikanlı, onlara gevrek bir ekmek somunu ve makul kalitede bir sürahi şarap getirdi ve çatlak sesiyle Eric’e yemeğin az sonra hazır olacağını haber verdi.

Rebekah konuyu değiştirmek için, “Karargâh yeni gibi oldu,” dedi. “Gerçi cephanelik zarar görmüş, duyduğum kadarıyla. Cephaneye ihtiyaç varmış.”

“Evet,” diye onayladı Eric. Dalgın görünüyordu. “Yakınlarda, bu tür cephane sıkıntılarında kullandığımız bir tedarikçi vardı ama adamı bulamıyoruz. Nehrin yukarısına birkaç yere haber gönderdim. Diğer karakollardan bazılarında cephane

fazlası vardır diye umuyorum. Fransa'nın barut ve top göndermesini beklememiz gerekirse buradaki konumumuzu korumakta zorlanabiliriz.”

“O kadar büyük bir tehlike var mı?” diye sordu Rebekah, merakla. Sebep olduğu kurt adam saldırısının haricinde, askerlerin tek eğlencesi devriye gezerken rastladıkları haydutlardı. Topa o kadar da gerek olduğunu sanmıyordu.

“Şu ana dek, iyi silahlandığımız için burada barışı koruyabildik,” diye izah etti Eric. “Bunun değiştiği duyulacak olursa bölgedeki isyancı gruplar ve suçlular bundan cesaret alacaklardır.”

Eric çok güçlü olmak istiyordu, Rebekah bu taktiği takdir etti. Sonuçta, ağabeyleriyle kendisi de bu politikayı uyguluyorlardı. Kendi efsanelerini aşırı şiddet kullanarak yaratmışlardı ve her an bu dersi pekiştirmeye hazırdılar. Buraya ilk ayak bastıklarında Elijah ile ikisi, Klaus'un yaptığı katliamı işte bu yüzden pek de engellemeye çalışmamışlardı. Rebekah neye mal olursa olsun güç sahibi olmaya inanıyordu. Eric sırf barışı koruyabilmek adına ağır silah bulundurmak istiyorsa böyle bir adamla evlenmeyi düşünebilirdi.

Şayet biriyle evlenme ihtimali olsaydı.

Rebekah onunla evleneceğini söylemek için ağzını açtı –sonuç umurunda değildi. Eric'in karısı olmak istiyordu. Yıllar sonra, Rebekah yaşlanmadığında, Eric gittikleri her yerde neden vampir cinayetleri işlendiğini merak etmeye başladığında ve Elijah iki üç ayda bir gelip onu aralarına katılmaya zorladığında... Yani sorunları, baş gösterdiklerinde çözecekti.

Rebekah'nın düşünceleri Felix'in çadırdan içeri soktuğu kanca burnuyla bölündü, hemen ardından da ruh sıkıcı yakışıklı yüzü görüldü. "Efendim," diye fısıldadı, sanki Rebekah'ya duyurmadan yalnızca Eric'le konuşabilecek kadar yakınmış gibi. "Efendim, size ihtiyacımız var. Baton Rouge'dan mesaj geldi, cevap vermişler... Leydim," -Felix sonunda Rebekah'yı fark etmişti- "böldüğüm için kusura bakmayın ama nehir kenarındaki muhaberat karakolunda yüzbaşıya ihtiyaç var. Acilen, efendim," diye de ekledi, Eric'e hızlı bir bakış atarak.

Eric iç çekip ayağa kalktı. Teğmenin yanında fazla samimi davranmaktan kaçınarak, "Hemen dönerim, Madam," dedi, Rebekah'ya. Felix aralarında nezaketin ötesinde bir şeyler olduğunu büyük olasılıkla çoktan öğrenmiş olmasına rağmen sabırsız sabırsız başını sallamakla yetindi. Eric'in bir an önce işinin başına dönmesini istiyor gibiydi. Yine de, Eric çadırın girişine yaklaşırken duraladı. "Felix sen kal ve ben yokken Rebekah'ya eşlik et, lütfen." Son bir kez geriye baktı.

"Emredersiniz, efendim," diye cevap verdi Felix, gösterişli bir tavırla selam vererek. "Leydim."

Felix'in de eli yüzü düzgündü aslında ama Eric'in yerini hayatta tutmazdı. *Nişanlım*, diye geçirdi içinden Rebekah. Biraz garip gelse de hoşuna gitmişti.

Felix masada Rebekah'ya eşlik etmek yerine, Eric'in gül ağacı masasının çekmecelerinden birini karıştırmaya koyuldu. "Akşam yemeğinizi böldüğüm için kusura bakmayın," dedi tekrar, ilgisiz bir tavırla. Dikkatini daha çok aramaya vermişti.

“Yemeğe başlamamıştık daha,” dedi Rebekah ayağa kalkarak. “Ne arıyorsunuz?”

Felix kaşlarını çatıp çekmeceyi kapattı. “Önemli bir şey değil, Madam,” diye karşılık verdi. “Yüzbaşının dönünce elinin altında bulunmasını isteyeceği bir şey yalnızca. Bir saniye müsaade ederseniz.”

Rebekah durdurmaya fırsat bulamadan, Felix çadırın iç bölümüne daldı. Rebekah onun hayretle bir şeyler söylemesini bekledi ama böyle bir şey olmadı. Mantıklıydı aslında –Eric’in sağ kolu olarak, Felix’in baştan beri her şeyden haberi vardı mutlaka. Bu, Rebekah’yı fazlasıyla rahatsız etmişti. Burada yaşayan insanlardan kaç vampirler hakkında bir şeyler duymuştu acaba? Nerede olduklarının dünyanın dört bir köşesinde öğrenilmesine ne kadar kalmıştı?

Perdeye doğru yaklaşıp kulak kesildi, içeriden gelen seslerden Felix’in ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. “Madam!” diye aniden seslenince, Rebekah afalladı. “Sizden yardım rica edebilir miyim? Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama benimkilerden daha narin ellerin yardımına ihtiyacım var.”

Rebekah’ın gözleri şüpheyle kısıldı. Eric’in birdenbire çıkıp gitmesinin nedeni neydi ve Felix neler karıştırıyordu? Felix’in zihnini kontrol etmeye çalıştığında başta kendisine direndiğini hatırlayınca endişelendi. Birlikte Eric’in çadırına girdiklerini hatırlamıştı belki de. Rebekah’nın yalanını çıkartmaya çalışıyor olabilir miydi? Rebekah vampir dişlerinin çıktığını hissetti.

“Geliyorum,” diye cevap verdi, tatlı tatlı. Kendinden emin

bir tavırla perdenin arkasına geçti ve üzerine doğru geldiği anda Felix'in bileğine yapıştı. Rebekah kolu sertçe bükünce teğmen tahta kazığı elinden düşürdü. "Ne için çağırmıştın beni?" diye sordu Rebekah, istifini bozmadan.

Felix tekme savurup kolunu kurtarmaya çalışınca Rebekah onu serbest bıraktı. "İblis," dedi Felix, dişlerini sıkarak. Rebekah gözlerini devirdi. Açmaya çalıştığı sohbet bu değildi ama en azından bir başlangıç yapmışlardı.

"Yanlış kızla uğraşıyorsun," dese de neşeli ses tonu sıkılı dişlerinin arasından zorla çıkıyordu. Sürekli Eric'in neler bildiğini anlamaya çalışmaktan bir suç ortağı olabileceği aklına gelmemişti. "Ben o karanlık ve korkunç ormandan kurtardığınız kızım, unuttun mu yoksa?"

Felix tıslayıp Rebekah'nın üzerine atıldı. Rebekah yana çekilirken kaldırdığı ayağını sertçe Felix'in bacağına indirdi. Kırılan kemik sesi oldukça tatmin ediciydi. Yine de teğmenin saldırısının bu kadar cüretkâr olmasının bir nedeni olmak zorundaydı... Eric, Rebekah'ya tuzak kurmuş, evlenme teklif etmiş, sonra da onu pusuya mı düşürmüştü yani? Soluksuz kalan Felix, "Senin kim olduğunu biliyorum," dedi. Rebekah çılgılık atmadığı için onu takdir etti. Adam talimli bir savaşçıydı, Fransız ordusundaki askerlerin çoğundan daha güçlüydü ve savaşmadan teslim olmaya niyeti yoktu.

Ama sonuçta bir insandı ve insanlar kırılırdı. Rebekah, "Hiç sanmıyorum," deyince Felix sandıklardan birinden aldığı demir kazığı ona fırlattı. Rebekah demir parçasını havada

yakalayıp az önce kıldığı bacağa doğru gönderdi ve teğmeni bir kelebek gibi ayağından yere mıhladı.

Felix tıslar gibi, "Benden saklayamazsın," deyip kazığa asıldı. Demir kazık yere öyle bir saplanmıştı ki Felix bir yere kımlıdayamazdı. "Güzel suratını da kötülükle dolu yüreğini de. Ben Avrupa'da dünyanın en usta vampir avcısı tarafından eğitildim ve senin tepeden tırnağa kötülükle dolup taşığını görebiliyorum. Bizi buraya gönderen adam senin türünü ortadan kaldırmak istiyor ve ben de onun bu isteğini yerine getirmeye hazırım."

Felix'in sözleri üzerinden bir dalga gibi geçerken, Rebekah'nın bütün bedeni kıpırtısız kaldı. Demek ki Felix ile Eric'i peşine takan babasıydı. Usta avcı. Mikael'dan başka kim, çocuklarını öldürmek için okyanus aşırı adam gönderebilirdi zaten? Yine de görünüşe bakılırsa Felix, Rebekah'nın kim olduğundan ya da ağabeylerinin varlığından haberdar değildi. Bu da Rebekah'nın paçayı kurtarmasını sağlayacaktı.

"Patronun benim biletimi kesmek istiyor olabilir," dedi. "ama bunu kendi başına yapmanı isteseydi sana beni nasıl öldüreceğini de söylerdi."

Felix'in kahverengi gözleri boş bakmaya başlamıştı ve Rebekah tutarlı cevaplar almak için fazla vakti kalmadığının farkındaydı. "Sana karşı koyabilmem için bana senin büyülerine direnmeyi öğretti. Mükâfatım..."

Felix yine doğru söylüyordu. Mikael, Felix'e vampirlere direnmeyi öğretmişti ki bu bile başlı başına etkileyici bir beceriydi. Ancak zihin kontrolünü tekrar tekrar uyguladıktan

sonra Rebekah, Felix'i iradesine boyun eğdirebilmişti. Yine de Rebekah'nın gizlice Eric'in çadırına girdiği geceye dair, aklında belli belirsiz bir kuşku kalmış olabilirdi. Parçaları birleştirip Rebekah'nın vampir olduğunu hatırlamak biraz vakit almıştı büyük olasılıkla. İyi de bütün bunlarda Eric'in rolü neydi? Rebekah'yı bu gece kasten mi yalnız bırakmıştı? Rebekah keşke karargâhtan çıkıp gidebilse –tıpkı Avrupa'dan çıkıp gittiği gibi– ve bir daha da dönmeseydi.

Rebekah en yakındaki sandıktan gümüş bir haç çıkarttı, delinin tekinin kıl gibi incelene dek eğelediği pürüzsüz çeliği hayranlıkla inceledi. “Şimdi esas soru şu: Patronunuza bütün güzel haberleri tek seferde verip onu şaşırtmak mı istediniz? Yoksa baştan beri öğrendiklerinizi bildiren mesajlar mı gönderdiniz?”

Bakışları yeniden çarمیha odaklanan Felix cisme ihtiyatla baktı. “Yüzbaşı öğrendiğimiz her şeyi haber verdi,” dedi, küstah bir tavırla. Rebekah'ya karşı koyacak gücü kalmamıştı belki ama hâlâ merak uyandırıp ıstırap çektirebilirdi ve bunun farkındaydı. “Buraya geldiğin günün sabahında bir rapor gönderdi. Canavar arkadaşların askerlerime saldırdıktan sonra da.” Yüzünü çarpıtan acıya rağmen muzaffer bir edayla gülümsedi. “Senin türünün bir süredir burada olduğunu biliyorduk. Yakınlarda pislik yuvası kurduğunuza dair söylentiler bile gelmişti kulağımıza. Şimdi gerçeği kendi gözlerimle gördüm. Sizden biri başından beri aramızda dolaşmış.”

Bu, Rebekah'nın düşündüğünden de kötüydü. Eric'in onu en derinden avladığını, vampir düşmanı olduğunu zaten bili-

yordu. O halde, bunu duymak onu neden bu kadar üzmüştü? Felix'in, en büyük korkularını yüzüne vuran acı dolu sesi işkenceden farksızdı. "Neden şimdi?" diye sordu Rebekah. Sesinin zayıf çıkmasından hiç hoşlanmamıştı. Aşk acısı yüzünden kontrolü elinden kaçırmıştı ve Felix'i sorguya çekeceği yerde neredeyse ona yalvaracaktı. "Beni neden şimdi öldürmeye kalkıştın? Bunca zamandır buradayım sonuçta."

"Kamptan çıktığında seni takip ettim," dedi Felix. Zorla alıp verdiği nefesi hırıltıya dönüşmüştü. "Kimseye tek kelime etmeden kamptan ayrıldığında ben de peşinden şehre gittim. Seni karnını doyururken izlediğim sırada her şeyi hatırladım. Kim olduğunu, ne yaptığını gördüm. Ben New Orleans'ta barışı korumaya yemin ettim ve bu görevimi ne pahasına olursa olsun yerine getireceğim. Yüzbaşı planımın ayrıntılarından habersiz ama yapmak zorunda olduğum şeyi anlayacaktır. Sen bir canisin ve ölmeyi hak ediyorsun."

"Ama ölmeyeceğim," diye karşılık verdi Rebekah soğuk bir tavırla omuz silkerek. Felix'i alt etmek marifet değildi. Hele de şimdi korku ve ıstırap yüzünden sayıklamaya başladıktan sonra. Yine de canı yanıyordu ve bu yüzden Felix'in canını yakmak istiyordu. Bir de Eric'in, özellikle Eric'in canını yakmak istiyordu ama aynı anda birden fazla avcıyla uğraşamazdı.

"Beni öldürmekle eline hiçbir şey geçmeyecek, iblis." Felix kendi söylediklerine inanıyor olsa da deli gibi bakıyordu. "Av daha yeni başladı. Günlerin sayılı."

Rebekah, Felix'in yüzündeki dehşet ifadesinin tadını çıkar-

tarak eğildi. Bu ona kendini güçlü hissettiriyordu. “Seni öldürmekle elime bir sürü şey geçecek,” derken tırnağını Felix’in asker ceketinin yakasında dolaştırdı. “Çevirdiğin küçük dolap akşam yemeğimi böldü, Felix.” Felix’in, dişlerini net bir şekilde göreceği şekilde gülümsedi. “Şimdi de karnım acıktı.”

Felix o halde bile karşı koymaya çalıştı ama hiç umut yoktu. Boğuk bir çığlıkla öldü ve Rebekah doyuncaya kadar kanını içti. İzleri kapatmakla uğraşmadı –anlamsızdı– Eric cesedi bulacak ve bunun bir vampirin işi olduğunu anlayacaktı. Rebekah’nın, emir aldığı adamın kızı olduğunu bilmese bile bunun bir önemi yoktu. Babası zaten bütün vampirleri öldürmek istiyordu, çocuklarını yeniden bulmak işin sürprizi olacaktı. Eğer Eric vampirlerin New Orleans’ta yaşadıkları bilgisini gerçekten ulaştırdıysa Mikael büyük ihtimalle Yeni Dünya’ya doğru yola çıkmıştı.

Bunları her düşündüğünde ilk kez öğreniyormuş gibi geliyordu ona. Sindirmesi mümkün değildi çünkü sindirirse inanması gerekecekti. Pusu başarısız olsa da Rebekah her halükârda kapana kısılmıştı.

Eric onun gözünde yalnızca çekici bir erkek ya da kaçıp yeni bir hayat kurmak için bir fırsat değildi. Rebekah onu *sevmişti*. Hâlâ da seviyordu. Bu ihanete katlanması mümkün değildi ama bu düşünceler sürekli aklına geliyor, Eric’in kendisini aptal yerine koymasına izin verdiğini hatırlatıyordu. Eric ona iltifatlar etmiş, kur yapmış, evlenmek için *yalvarmış* ve bunu yalnızca ve yalnızca Mikael gelip işini bitirene kadar Rebekah’yı oyalamak için mi yapmıştı yani?

Rebekah çadırın arka tarafından sürüne sürüne çıkıp nehre doğru koşmaya başladı. Öyle hızlı koşuyordu ki insan gözünün bulanık bir şekilden başka bir şey görmesi mümkün değildi. Elijah'nın, dilinden düşürmediği o eski püskü ev için koruma büyüü yaptırmış olmasını diledi. Buna ihtiyaçları olacaktı.

ON DOKUZ

Klaus öğleden sonra geç bir saatte, hatırlayamadığı kadar uzun süredir ilk kez tam anlamıyla dinlenmiş şekilde uyandı. İçgüdüsel olarak Vivianne'e uzandı, onu tekrar kendine doğru çekmeye, bedeninin her santimine dokunmaya ihtiyacı vardı. Ama eli soğuk, buruşuk yatak çarşafı dışında bir şey bulamayınca telaşla ayağa fırladı.

Vivianne gitmişti. Elbisesi, ayakkabıları ortada yoktu; kokusu bile kaybolmaya başlamıştı. Gideli saatler olmuştu ve çok geçmeden hiç buraya gelmemiş gibi olacaktı. Vivianne'e ne olmuştu?

Klaus alelacele giyinirken yaşadıklarını tekrar tekrar düşündü. Birlikte ne yaşadılarsa bir şeylerin ters gittiği belliydi. Bir şeyi atlamıştı... Vivianne'in, görmesini istemediği bir şeyi. Vivianne kendini Klaus'a verirken aynı zamanda ondan ayrılmaya da hazırlanıyordu ve Klaus her şeyi yanlış anlamıştı.

Vivianne'in evinin çevresinde dolandı, bütün algıları en

ufak bir değişimi algılamaya açık bir hayvan gibi etrafı ko-
laçan etti. Onu göremediğinde bile odadan odaya geçtiğini
hissedebiliyordu. Evden gizlice çıktığını da hissetti. Oysa an-
nesinin ruhu bile duymamıştı. Önce Klaus'un aşkından, şim-
di de ailesinden kaçıyor. Yapmaya hazırlandığı şeyi asla
anlamayacaklarını düşünüyordu.

Yanılıyordu. Vivianne gençti, fevriydi, içtendi ve bu bile-
şim, onu kurt adamların karşısında tamamen savunmasız bı-
rakıyordu.

Bir de Klaus'a canavar diyorlardı.

Vivianne'in üzerinde uzun, siyah bir pelerin vardı; koca-
man kapüşonu yüzünü kapatıyordu ama Klaus o olduğundan
bir saniye bile şüphe etmedi. Ses çıkartmadan onu takip etti ve
gölgeli parke taşlı sokaklar yerini toprak patikalara bırakana
dek peşini bırakmadı. Vivianne kararlı adımlarla yürürken
Klaus gözlerini onun kılık değiştirmiş silüetinden ayırmıyor-
du. Onu rahatsız edecek herkesi ve her şeyi öldürebilirdi ama
onu kendinden koruması mümkün değildi.

Vivianne'i herkesten iyi tanıyordu. Bunu yapmayı ka-
fasına koyduysa onu engellemeye çalışmak boşunaydı.
Onu durdurmadığı takdirde Vivianne'i kaybetme ihtimali
vardı ama durdurmayı denerse onu kaybedeceği kesindi.
O yüzden de yalnızca izleyecek ve niyetini yanlış anladı-
ğını umacaktı.

Ama yanlış anlamamıştı. Kurt adamları görmese de koku-
larını alıyordu. Düzinelerce kurt adam. Hepsi de Vivianne'i
bekliyorlardı. Kız ilk cinayetini dar bir arka sokakta işleme-

yecekti kurtlar onun kendi saflarına katılışını bir gösteriye dönüştüreceklerdi. Vivianne'ı kutlamalarıyla ayartacaklardı ki işi yarıda bırakmasın. Sonra da iş işten geçecekti. Vivianne, Klaus'un olamadığı kurt olacak, ardından da Klaus'un en azılı düşmanlarıyla aynı safa geçecekti.

Hepsi ormanın yakınlarında bir yerde yarım daire oluşturmuşlar, ellerinde meşaleleri ve kurban edecekleri insanla onu bekliyorlardı. Derme çatma adak taşını görünce Klaus'un midesi bulandı. Bu işleme bir çeşit meşruluk havası vermeye çalışmışlardı. Baygın bir adam taşın üzerine yatırılmıştı, belden yukarısı çıplaktı ve elleri arkasından bağlanmıştı. Vivianne bu manzara karşısında nasıl oluyordu da dehşete düşmüyordu? Kızın kendi türüyle birlikte olduğuna inanması, Klaus'un midesini bulandırdı.

Vivianne pelerininin kapüşonunu geriye atınca Klaus bir anlığına gözlerini kapattı. Önceki gece bu güzeller güzeli yüzde gördüğü her duyguyu hatırlıyordu. Ama şimdi kızın kan kırmızısı dudaklarında gülümsemeden eser yoktu. Batan güneşin altın sarısı ışıklarında bile solgun ve ciddi görünüyordu. Armand onu karşılamak için öne adım attıysa da büyük ihtimalle yüz ifadesini görünce yarı yolda durdu. Vivianne'ın teselliye ihtiyacı yoktu. O buraya can almaya gelmişti.

Soloman Navarro kendi oğlunu tekrar yarım daireye çekip, "Hepiniz hoş geldiniz!" diye uludu. "Sen de hoş geldin Vivianne. Burada aramıza katılmanı ve ailelerimizin birleşmesini kutlamak için toplandık. İş düğünle resmiyete

dökülecek olsa da her şeyin burada, iki dünya arasındaki bu köprüyle başladığını biliyoruz.”

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdi Vivianne. “Bir kız olarak kurt mirasım üzerinde çok da düşünmemiştim. Kendimi burada bulmayı da kesinlikle beklemiyordum. Yine de kim olduğumu inkâr edemem –cadı ve kurt adam klanları arasındaki ortak noktayım. Bu gece bu şehri bir bütün haline getirebilmek adına, benliğimin iki yarısını tümüyle kucaklayacağım.”

Klaus'un içinden onu omuzlarından sarsıp aklını başına getirmek geçti ama aynı anda kurt adamlardan gürültülü bir alkış koptu. Enerjileri çok yüksekti, ortamdaki gerilim de öyle. O ana dek, Vivianne doğru konuşmuştu ama daha kimseyi öldürmemişti. Güzel sözlerini bir cinayetle desteklemediği sürece gerçek parti başlamayacaktı.

“Kim bu?” diye sordu, ahşap sunaktaki adamı göstererek.

“Bir suçlu,” dedi Armand Navarro. “Bu ölümden çok daha kötüsünü hak ediyor.”

Vivianne çenesini kaldırıp, “Bırakın da bunun kararını ben vereyim,” dedi Armand’a. Klaus elinde olmadan gülümsedi –Klaus’un yatağından yeni çıkmışken Armand’a kibar davranıyordu demek. “Suçu neydi?”

Sürüden dışı bir kurt çıktı. Uzun sarı saçları sıkı bir at kuyruğuyla toplanmış, genç bir kızdı. “Bana saldırdı,” diye cevap verdi. “Söylediğine göre, ilk kurbanı değilmişim. Benden önce başka kadınlara da saldırmış.”

Solomon kurt adam sırasını geçip elini Vivianne’in omzu-

na koydu. “İnsanlığa karşı sayısız suç işledi,” dedi, “ama sürü üyesine karşı işlediği suç yüzünden ölüyor. Zamanla usullerimize alışırsın. Bu usuller bizler kadar seni de koruyacak.”

Vivianne, Sol’un gözlerinin içine bakarak düşündü. Ve nihayet pelerininin kopçasını açıp ayaklarının dibindeki karanlığa düşmesine izin verdi. Armand ona bir hançer uzattı. Titrek meşale ışığında, Klaus hançerin üzerindeki garip oymaları seçti. Vivianne hançeri alıp ağırlığını ölçercesine kabzasıyla oynadı. “İşlediği bütün suçlar yüzünden ölecek,” diye karşı çıktı.

Sol onaylarcasına başını sallayınca Vivianne usulca sunağa doğru ilerledi. Boylu boyunca yatan adamı inceliyor gibiydi ama Klaus emin olamadı. Bunun Vivianne için kurt adamlara hissettirmek istemediği kadar zor olmasını umuyordu. Kızın arkasını dönüp kaçmasını diledi. Peşine düştüklerinde Klaus onları bekliyor olacaktı. Klaus’un varlığını hissetse yeterdi.

Ama Vivianne hançeri kaldırdı.

Ulumaya başlayan kurt adamlar Vivianne ile adamın etrafını sardılar. Tereddüt etme şansı yoktu, o yüzden hançer hızla indi ve adamın gırtlığını ancak Klaus’un elinden çıkabilecek bir ustalıklarla ikiye böldü.

Adamın kanı fışkırıp ciğerlerindeki hava köpükler saçarak çıkarken başka hiçbir şey olmadı. Klaus ağzı açık izledi. O bir salise, bütün hayatından daha uzun sürmüştü. Vivianne’in kaçacağından *o kadar* emindi ki. O, bir değil birçok ömür boyunca onunla birlikte olmayı hayal etmişti ama Vivianne bir anda bu hayali bir kenara fırlatmıştı. *Klaus’u* bir kenara fırlat-

mişti. Vivianne'i tanıdığını sanıyordu ama yanılmıştı. Hem de çok yanılmıştı.

Kurt adamların tepkisi kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Hepsi çıldırmıştı sanki. Tek tek yükselen sesler uluların arasında boğuldu. Vivianne bir şey söylediyse bile duyulmadı. Klaus'un gözünde Vivianne ölmüştü artık, sürünün herhangi bir üyesinden bir farkı yoktu. Yüreğini bir hançerle söküp çıkartsaydı canını ancak bu kadar acıtabilirdi.

Derken sürü değişmeye, kıpırdanmaya ve acıyla çılgılık atmaya başladı. Güneş batmış, dolunay New Orleans semasında yükselmeye başlamıştı. Vivianne dolunayı bir kurt olarak karşılayacaktı.

Etrafindakiler teker teker kurda dönüşürken Vivianne parçalanan insan bedeniyle yerde kıvranıyordu. Dönüşümün yarattığı acı ne kadar büyük olursa olsun sonrasında hissedeceklerinin yanında bir hiçti. Genç bir vampir gibi, duygularını bastırma lüksü de yoktu. Kurt kıza dönüşmek kolaylaştıktan sonra uzun süre bu vaziyette yaşamak zorunda kalacaktı.

Çok daha kötüsünü hak etmişti.

Midesi bulan Klaus giderek vahşileşen sahneye sırtını döndü. Kutlamalar sabaha dek devam edecekti ama onun kalması için bir sebep yoktu. Vivianne'i yeni ailesine bırakıp kederini hafifletmenin başka bir yolunu bulacaktı.

YİRMİ

Nasıl oluyordu da dolunay gecesinde bir tane bile kurt adam bulamıyordu? Elijah, Hugo'nun evinin yakınındaki ormanda en azından bir tane dolaşacağından emindi. Bir tanesiyle karşılaşma umuduyla yürüye yürüye ormana daldı ama ciddi ciddi iz sürmeye başladığında, tek bir kurt bulamadan şafağın sökme ihtimali olduğunu fark etti. Bu şartlarda koruma büyüsüne bile ihtiyaç kalmamış olabilirdi –Navarro'lar toptan şehri terk etmişlerdi belki de.

Hatasını ancak üstlerine basmasına ramak kaldığında fark etti.

Sık ormanın iki kanadı arasındaki kavisli düzlükte yüzlerce kurt adam belirdi. Dövüşüyor, çiftleşiyor ve keskin dişleriyle, çığ av etine saldırıyorlardı. Elijah, etrafı meşalelerle çevrili ahşap platformda yatan ölü adamı görünce bir çeşit kutlama yaptıklarını tahmin etti. Daha önce böylesine büyük çaplı bir dönüşüm töreni gördüğünü hatırlamıyordu. Paylaştıkları av eti de başka bir yerden geliyordu.

Elijah'nın önünde, dört kurt kutlama alanından ayrıldılar. Bunlar avlanan ekikti büyük ihtimalle. Çalılarının arkasına saklanan Elijah sonuçları üzerinde çok da düşünmeden koşmaya başladı.

İzledikleri patika geniş ve açıktı, kırık dallar ve çiğnenmiş yapraklarıyla dosdoğru ormanın derinliklerine uzanıyordu. Elijah hareketlerini anlamaya ve tahmin etmeye çalışarak, ihtiyatlı adımlarla peşlerinden gitti. En iri yarı olanı, gümüş renkli dev bir yaratık, Elijah'yı gafil avlıyordu az kalsın. Elijah hızla ağaçların arasına dalarken kurt adam duraladı, öfkeli sarı gözlerini kaldırıp ona doğru baktı. Elijah nefes bile almadan bekledi ve biraz sonra, iri kıyım gümüşü canavar ava katılmak için koşmaya başladı.

Elijah nispeten küçük iki kurttan birinin saptığı yoldan gitti. Hızlı, gergin, tetikte, kahverengi bir yaratıktı. Dikkatle avlanıyordu. Elijah da aynı dikkatle peşinden gitti. Arkadaşlarıyla arasındaki mesafe iyice açıldığında, Elijah yumuşak toprakta çömelip kurt adamın adımlarını ölçtü.

Daha fazla vakit kaybedemeyeceğinden ileri atıldı.

Hem onu ısırmasına hem de diğerlerini uyarmasına engel olmak için bir eliyle kurt adamın ağzını burnunu kapattı. Kurt sıçrayıp kıvransa da Elijah vampir dişlerini kurdun boynuna geçirdi. Kahverengi kurt adam kapalı çenesiyle bağırmaya çalışırken çuval gibi yere yığıldı. Elijah'nın ağırlığı altında kapana kısılmıştı. Elijah elindeki sıcak, yapışkan ıslaklığı hissedebiliyordu. Göğüs cebinden mendilini çekip o noktaya bastırdı.

Kurt adam bir kez daha kıvrandı ama bu kez fazla gayret etmemişti. Neden hâlâ hayatta olduğunu merak ediyordu herhalde. Elijah isteseydi onu öldürürdü ama ona kanı lazımdı, hayatı değil. Yuvarlanıp yaralı kurdun üzerinden çekildi, gazabından kaçarken ağzını son anda bırakmıştı.

Kurt adamın saldırıya karşılık vermeyeceğini umarak, “Koş!” diye bağırdı.

Ama kurt kaçmak yerine çömelip uludu... Ve ona bir kurt korusu eşlik etti. Elijah kapana kısılmıştı. Gümüş renkli iri kurt adam oradaydı, ensesindeki tüyler kabarmıştı. Av ekibinin diğer üyeleri de yanındaydı.

Başta yalnızca dört taneydiler ama Elijah artık onları sayamıyordu bile. Sarı gözler dört bir yandan dik dik bakıyor, ağaçların arasında ulumalar yankılanıyordu. Bütün sürü toplanmıştı.

Elijah’yı tanımışlardı. Köken Vampirlerden birini bir kurt adama saldırırken yakalamışlardı ve zaten kolayca bozulma ihtimali olan ateşkes kanlı bir şekilde son bulacaktı.

Elijah kahverengi kurdun üzerinden gümüş renkli dev kurda doğru atıldı. Hırlayıp birbirlerini ısırmaya çalışarak yuvarlandılar. Ardından diğer kurt adamlar harekete geçti. Sayıca çok fazlaydılar. Elijah’nın orada kalıp hepsini teker teker alt etmeye uğraşmayacak kadar akli vardı. Gümüş kurdun elinden kurtulup bir kez daha ileri atıldı. Geçerken de bir başka kurdun çenesine tekme attı.

Elijah kurt adamlardan hem daha hızlı hem de daha güçlüydü ama etrafı sarılmıştı. Yumrukla, vampir dişleriyle sal-

dırıya geçip ilerlemeye devam etti. Derken koluna saplanan keskin dişleri hissetti. Ateş gibi yakan ısırik, Elijah'nın dikka-tini dağıtınca başka bir kurt adam dişlerini baldırına geçirdi.

Elijah acıya aldırmamaya çalışarak ilerlemeye çalıştı. Sal-dırıları savuşturma şansı sıfırdı ve birbiri ardına dişleniyordu. Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda, ölü adamın uydurma sunakta boylu boyunca yattığı açıklıktan yalpalayarak çıktı.

Görüşü bulanıklaşmaya başlamış olsa da sunağın orada, başını pençelerine dayamış yatan, boyutlarından diş olduğu-nu tahmin ettiği kar beyazı bir kurt gördüğüne yemin edebilirdi. Sarı gözleriyle Elijah'ya kötü kötü baktı ama saldırmadı.

Elijah açık alandan geçerken biraz hızlandı. Kurt adamlar ava olan ilgilerini kaybetmeye başlamışlardı çünkü şafak sökmek üzereydi ve dönüşüm yaklaşmıştı. Güneş birkaç dakika içerisinde doğacaktı. Elijah'nın gücü de hızla azalıyordu. Zaman zaman birileri topuğunu dalga geçercesine dişliyordu ama kurt adamların çoğu vampirin işini bitirmeyi kurt zehrine bırakmaya hazırdı anlaşılan. Kurt zehri bedenin her zerresinde yanarken Elijah'nın aklından geçen son düşünce, *Keşke bıraksaydım da Klaus hepsini öldürseydi* oldu. Derken güneşin ilk ışıklarının Saint Louis Nehri'nden yansıdığını gördü ve kendini sulara bıraktı.

YİRMİ BİR

“Yeni” evlerinde kimse yoktu ve burası Elijah’nın tarif ettiğinden çok daha sönük bir yerdi. Rebekah’nın kıyafetleri ordu karargâhından kaçarken sırlıslam olmuştu, dolayısıyla pencerelerde cam olmadığını görmek pek de hoşuna gitmedi. Güneş henüz doğmamıştı ve rüzgâr yüzünden kıyafetleri üzerine yapışuyordu. Üstelik ağabeyleri de ortada yoktu.

Nehirde yüzmeyi de Eric ile merhum teğmeni yüzünden girdiği küçültücü durumlar listesine ekledi. Felix kendi payına cezasını çekmiş olsa da çetele giderek kabarıyordu. Rebekah saçlarındaki küf kokulu suyu sıkıp kıpır kıpır parmaklarıyla birbirine dolanan tutamlarını açmaya çalıştı.

Yaşanan felaketten kalan ipuçlarından evin korunmadığı belli oluyordu. Güvenlik açısından evin içinde olmakla, New Orleans’ın herhangi bir yerinde olmak arasında bir fark yoktu. Güvende olacağı tek yer, ailesinin yanıydı; bu da küçük çizim

odasında volta atmayı bırakıp onları bulması gerektiği anlamına geliyordu. Pelerininin çamurlu kapüşonunu başına örtüp kapıyı arkasından çarparak kapattı, ahşaptan kopan menteşelerin gıcirtısını duymazdan geldi. Zaten pencereler gitmişti –bir kapı eksik bir kapı fazla ne fark ederdi? Rebekah'nın kaygılanması gereken daha önemli şeyler vardı.

Gece dolunay çıkmıştı ve Rebekah kuzeydeki ormandan yükselen, alışılmadık kadar çok sayıda kurt adamın ulumasını duymuştu. İçten içe, ağabeylerinin büyük ihtimalle belanın tam ortasında olduklarını tahmin ediyordu. O yüzden tekrar nehre döndü. Hızla geri çekilmesi gerekirse diye elinden geldiğince nehir kıyısından gitmeyi planlıyordu. Bu şekilde, ağaçlık arazinin daha büyük bir kısmını tarayabilir ve ormanın derinliklerini son çare olarak saklayabilirdi.

Nehrin üzerinde yükselen güneş bataklığı ısıtıp ulaştığı her yerdeki canlıları uyandırıyor. Rebekah bir anda Elijah'nın burada ne gördüğünü anladı: Burası da kendileri gibi vahşi ve şaşırtıcıydı. Onları saklayıp koruyabilirdi. Burası gerçek yuvaları olabilirdi.

Derken nereden geldiği belli olmayan, garip bir ışık nehirdeki beyaz bir cisimden yansıyarak parladı. Rebekah çamurun ayakkabılarına yapışmasına aldırnamaya çalışarak oraya doğru ilerledi. Eric'le flört ederken kıyafetlerini bu tür bir ortama uygun seçmek aklına gelmemişti ama zaten suya ilk girişinde berbat olduklarına göre, ikinci girişinde daha kötü zarar göremezlerdi.

Suda yüzen şey ağaç kütüğüne benzemiyordu ve hayvan-

ların üzerinde de genelde kolalı gömlek olmazdı –lekeli ve lime lime olsa bile. Cılız bir çığlık atan Rebekah suya atladı, ağabeyinin bedenine ulaşmak için yavaş akıntıya karşı kulaç atmaya başladı.

Elijah epey hırpalanmıştı. Paramparça olan yalnızca gömleği değildi: Derisi de kanlı ve yırtık bir haritadan farksızdı. Gözlerinden biri öyle kötü morarmıştı ki Rebekah gözünü nasıl açtığını anlayamadı. Dudağındaki kanlı yarık da şişip kızarmıştı. Ama en kötüsü de boş boş bakan, açık tek gözünün görüntüsüydü. Göz, gül ve kehribar renkli gökyüzüne dikilmişti; hiçbir şey görmüyor, Rebekah'nın yanı başında olduğunu bile fark etmiyordu.

Bunu ona kurt adamlar yapmıştı. Rebekah dudağını ısırıp öfke çığlığını bastırdı. O canavarlar dolunayın altında Elijah'nın etlerini parçalamış ve onu zehirleriyle doldurmuşlardı. İyi de neden? Kurt zehri normal bir vampire karşı etkili olabilirdi ama Köken Vampiri öldüremezdi. Köken Vampirler hiçbir şekilde ölmüyordu, işin içinde ak meşe kazığı olmadığı sürece en azından. Yine de acı ve halüsinasyonlar en az ikinci kez ölmek kadar kötüydü. Elijah da suyun zehrin bir kısmını temizleyeceği umuduyla nehre atlamış olmalıydı.

Sözde ateşkes de buraya kadardı demek. Rebekah, Klaus'un ganimet olarak gelini alıp kaçmış olmasını diledi.

Elijah'yı sıkıca kucaklayıp kıyıya sürüklerken kalp atışlarının belli belirsiz sesiyle rahatladı. Kıyıya ulaştıktan sonra taşımak kolaylaştıysa da ayaklarının gömüldüğü çamur ve bileklerine dolanan otlar, var güçleriyle ona engel olmaya

çalışıyordu. Rebekah bütün dikkatini yaptığı işe verdiğiinden nehir ağzından yükselen bağırtı onu tamamen gafil avladı.

Kocaman şapkası ve koyu renk av kıyafetleri olan bir adam şaşkın şaşkın onlara bakıyordu. Sonra elini kaldırıp Rebekah'ya seslendi. Büyük ihtimalle yardım etmek istiyordu. Rebekah bu cömert teklifi seve seve kabul etti. Elijah'yı yavaşça sazların üstüne bıraktı ve tüfeğini kaldırma fırsatı bulamadan adamın üzerine atıldı. Adamın kafasına sertçe vururken boynunu kırma isteğine karşı koydu.

Adamın kalbinin durmaması gerekiyordu, o yüzden de ilk darbenin ardından derin bir nefes alıp kendini tuttu. Adamı Elijah'ya doğru sürükledi ve boynunu dişleriyle yarıp açtı. Kıvamlı kırmızı kan oluk oluk akmaya başladı. Elijah'nın içecek kadar kendine gelmesini umuyordu ama yuttuğu kadar kan da hiç yoktan iyiydi sonuçta.

Derken avcının kalbi pes etti. Elijah halen kendinde değildi ama Rebekah solgun yanaklarına bir parça renk geldiğini düşündü. Zehrin yarattığı halüsinasyonlara dalıp gitmişti büyük ihtimalle. Rebekah onun savaştığı iblislere hiç özenmiyordu –Elijah zamanı gelince Rebekah'ya dönecekti. Onu tekrar kucağına alıp var gücüyle koştu.

Eve döndüğünde Rebekah kendini inanılmaz derecede savunmasız hissetti. Camlar olmayınca her şey ya da herkes içeri girebilirdi. Binanın iki katında dolaşıp yaralı ağabeyinin sığınabileceği kadar güvenli bir yer bulmaya çalıştı ama gittiği her yerde kendini korunmasız hissetti. Birisi etrafta dolanıp Rebekah'nın odadan odaya geçişini izliyordu sanki. İkinci

kattaki yatak odalarından birinin pencere pervazı kırılmıştı. Rebekah kırılan parçayı koparttığı gibi dışarı fırlattı.

Bu öfkenin ağabeyine bir faydası yoktu. O yüzden de Rebekah tırnaklarını ıslak ve çamurlu elbisesine gömüp yeniden işe koyuldu. Bu kez evin yukarısından başlayarak aşağı inmeyi denedi. Tekrar zemin kata indiğinde Elijah usulca inledi, Rebekah da hemen yanına koşup nabzını kontrol etti. Sesi hâlâ cılız çıksa da Rebekah'nın keskin kulaklarına biraz daha düzgün gelmişti. Elijah iyileşecekti, bundan emindi. Yine de bu kadar çok zehrin onun üzerinde nasıl bir etkisi olacağını kestiremiyordu. Rahatsız edilmeden dinlenmesi lazımdı.

Rebekah tekrar birinci katı dolaştı, gösterişsiz de olsa korunaklı bir yer bulmaya çalışıyordu. Elijah'nın rahat bir şekilde uzanabileceği büyüklükte kapalı bir alan bulmak için yüklüklerin, hatta dolapların kapaklarını ardına dek açtı. Oturma odasından ancak üçüncü geçişinde kıpkırmızı yün kilimin ortasında ayak seslerinin farklı çıktığını anlayabildi. Kilimi kenara atınca altında bir kapak olduğunu gördü.

Kapağın altındaki kiler rutubetliydi, üstelik çok da küflüydü. Ama Rebekah'nın burnuna çürük ya da pis bir koku gelmemişti. Duvarların önünde sandıklar ve fiçiler diziliydi. Birkaç tanesini birbiri ardına levyeyle açtığında, bilye mermiler, top mermileri ve tuhaf kılıçlar buldu. Yeni evlerinin altında, koca bir cephanelik vardı. Buranın müdafaası, Rebekah'nın başta tahmin ettiğinden daha kolay olacaktı.

Mahzen genişti ve tavandaki delikten fazla ışık süzüldüğü söylenemezdi. Buna rağmen Rebekah duvarlardaki ahşap ka-

pıları bulmayı başardı. Kapılardan bir tanesinin önünü kapatan geniş bir bileği taşını kenara çekip yorgun menteşelerden yükselen itirazlara aldırmadan kapıyı açtı.

Kapının gerisinde dar bir tünel uzanıyordu. Rebekah kaygıdan ziyade meraktan tünele girdi. Bir başka alçak kapının arkasındaki nispeten küçük mahzende, büyük ihtimalle bir başka kapağa çıkan bir dizi eğri büğrü basamak buldu. Basamakları çıkıp tavanı var gücüyle itti. Kapak savrularak açılınca içeriye sıcacık güneş ışığı doldu. İkinci mahzen büyük ihtimalle, evden belli bir mesafe uzaktaki muazzam bir meşe ağacının gövdesinin altına oyulmuştu. Küçük alanın büyük kısmını beş geniş varil kaplıyordu. Rebekah hayal meyal, Elijah'nın ev sahibi için fiçileri içeri taşımaktan bahsettiğini hatırladı.

Gün ışığı bu küçük bölmeye açılan iki başka kapıyı daha ortaya çıkartmıştı. Rebekah evin altında tünellerden ve kapaklardan oluşan bir ağ olduğu sonucuna vardı. Dışarı çıkmak zorunda kalmayıp kimseye görünmeden arazinin her köşesine ulaşmak mümkündü. Elijah ailesi adına, büyük ihtimalle farkında olmadığı kadar, iyi iş çıkartmıştı.

Yakınlardaki ağaçlardan cılız bir ses gelince Rebekah donup kaldı. Gözüne sıra dışı bir şey ilişmedi. Medeniyetin uzağında elbette her tür ses olacaktı. Ancak Rebekah bir terslik hissediyordu ve o içgüdülerine her zaman kulak verirdi. Tekrar yer altına inip ilk yatay kapağı kapattı. Sonra da arkasındaki tüneli kapatan fiçileri yerine itti. Kusursuz olmasa da evin en korunaklı kısmı olduğu şüphesizdi.

Aşağı önce yatak malzemelerini taşıdı, sonra da Elijah'ı indirdi. Elijah bir kez daha inlediyse de sağlam gözüyle boşluğa bakmayı sürdürdü. Rebekah bu koşullarda ancak bu kadar rahat ettirebileceğine karar verip onu iyileşmeye bıraktı.

Yapılacak en iyi şey dışarı çıkıp Elijah'ya biraz daha kan bulmaktı elbette ama göremediği, bilemediği o şey yüzünden Elijah'ı yalnız bırakmaya çekiniyordu. Büyük olasılıkla aşırı gerilen sinirleri yüzünden izlendiğini düşünüyordu ama kendi ayağıyla böyle bir tuzığa düşecek olursa kendini asla bağışlamazdı.

Eve çekidüzen vererek oyalandı, tozları ve kırılan camlardan içeri dolan yaprakları süpürdü. Dalgalanan perdeleri boş pervazlara çaktı, böylece dışarıyla aralarında en azından bir çeşit engel olacaktı. Dışarısı görünmez olunca kendini bir parça daha iyi hissetmeye başladıysa da çıkan her seste, perdeden geçen her gölgede yerinden sıçırıyordu.

Aklı başında biri, bir vampire körlemesine saldırmazdı. Ne kadar aptal ya da öfkeli olursa olsun, hiç kimse bu eve yaklaşıp Rebekah'nın içeride bir yerde olduğunu bilerek kapıdan içeri dalmaya kalkışmazdı. Tek başına yapmazdı ama ya kalabalık olurlarsa? Elijah'nın üzerinde en azından bir düzine kurt adamın izi vardı. Bütün sürü dışarıda olabilirdi. Artık insan formunda olsalar bile başladıkları işi bitirmeye can atıyor olabilirdi. Belki de Eric Moquet ne yapmış etmiş, ordusuyla birlikte Rebekah'nın izini buraya kadar sürmüştü.

Mikaelsonlar, New Orleans'a bir cennet bulmak umu-

duyla gelmişlerdi. Burasının onlar için bir yuva, bir sığınak olması gerekiyordu. Oysa şehir bir kapana dönmüştü. Kimlikleri ifşa olmuştu, etrafları düşmanlarla çevriliydi ve sürekli müdafaa halindeydiler. Sığınabilecekleri bir liman bulamamışlardı.

Rebekah iki yeşil perdenin arasından gizlice dışarı baktı ama güneşin aydınlattığı çimenler bozulmamıştı. Ne kadar çabalarsa çabalasın ağaçların arasında saklanan birini göremedi. Yapılacak tek şey beklemektir.

Mobilyaların yerini değiştirdi, en geniş yatak odasını kendine ayırdı ve saçını tarayıp nehrin kalıntılarından kurtulmaya çalıştı. Elbisesini dışarıdaki yıkık dökük verandaya astı ve üzerinde ıslak pamuklu kombinezonuyla evin eski sahibinin şaşılacak şekilde içilebilir içkisinin tadına baktı. Bekledi, izledi ve içinde yükselen paranoyayla elinden geldiğince mücadele etti.

Güneş nihayet batmaya başladığında Elijah'nın durumunu kontrol etme vaktinin geldiğine karar verdi. Konuşacak ya da en azından Rebekah'yla bir içki içecek kadar iyileşmiş olabilirdi. Rebekah'ya ne olduğunu ve neyden korkmaları gerektiğini anlatabilirdi.

Rebekah'nın kendi başına gelenlerden bahsedip Elijah'nın canını sıkmaya niyeti yoktu gerçi. Eric'in gönderdiği ilk raporların Mikael'in eline ulaşmasına daha haftalar vardı. O yüzden de ağabeyine bu haberi daha iyi bir zamanda vermek için bol bol fırsat bulacağına emindi. Buradan gitmeleri gerekecekti ama nereye gittiklerinin aslında bir önemi

yoktu. Rebekah artık nereye giderlerse gitsinler belanın da peşlerinden geleceğini biliyordu.

İçkinin birazını bir mataraya doldurdu. Klaus geldiğinde –vakit ayırıp da gelirse tabii– Rebekah gidip Elijah’ın sağlığına kavuşmasını sağlayacak besili bir çiftçi kadın bulabilirdi. Ayrıca Klaus zaten sürekli takip ediliyormuş gibi hissettiğine göre, Rebekah’ya da bulaşan bu uğursuz his onu rahatsız etmeyecekti.

Rebekah zemindeki kapağı açıp aşağı atladı. Elijah’ın yattığı yerdeki battaniyeler kırırdanınca ağabeyinin uyandığını zannedip heyecanlandı. Ama gözleri karanlığa alışınca dişlerinin arasından vahşi bir tıslama çıktı. Elijah hâlâ baygındı, tek gözünün nihayet kapanması dışında tamamen aynı pozisyonda yatıyordu. Belli belirsiz nefes alıp veriyordu. Geniş alnında ter damlacıkları birikmişti. Vücudu zehirle layıkıyla savaşıyordu. Rebekah’nın gördüğü hareketin kaynağı bambaşkaydı.

Eric elinde ahşap bir kazıkla rutubetli bodrumda diz çökmüş vaziyetteydi. Rebekah bunun ak meşe kazığı olmaması için dua ettiyse de bu umuda bel bağlayamazdı. Eric, Elijah’nın üzerine eğilmiş; Elijah hayata tutunmaya çalışırken o canına kastetmeye hazırlanıyordu. Rebekah’yı görünce ağzı açık bakakaldı. Üzerine atılan Rebekah uğradığı ihaneti en ince ayrıntısına kadar bir kez daha yaşadı.

Birlikte yuvarlanarak Elijah’dan uzaklaştılar. Afallayan Eric silahı elinden düşürdü. Bedeni, Rebekah’nın bedeninin altında çelik gibi sert ve gergindi. Bir şeyler söylemeye çalış-

tı. Rebekah içten içe dinlemek istiyordu. O anda bile, Eric'i görmek, hissetmek, koklamak aklını çeliyordu. Keşke zayıf olabilseydi. Ne var ki bu hain duyguları yüzünden Eric zaten yeterince zarar vermişti.

Rebekah tek eliyle Eric'in boğazını mengene gibi sıktı, ela gözleri titreşip nihayet kapanana dek soluğunu kesti.

Aklından, kırık kalbinin bedelini ona binlerce vahşi yolla ödetmek geçiyordu ama ailesinin güvenliği zaten tehlikede olduğu için faydacı yönü galip geldi. Bir başka *korkunç* ölüm ya da Rebekah'nın kaçıışıyla aynı zamana denk düşen gizemli kayıp vakasına gerek yoktu. Eric'in cesedi, New Orleans'ın uzak bir köşesinde denizde boğulmuş vaziyette bulunacaktı. Her gün rastlanan türden, sıradan bir ölüm olacaktı ve Rebekah da intikamını mecburen alınmış kabul edecekti.

YİRMİ İKİ

Klaus, iki gün boyunca, bol miktarda kehribar rengi içkiyi kafaya diktikten sonra ufak ufak sarhoş olmaya başlamıştı. Bu insanüstü sarhoşluğu birkaç sene sürdürmesi mümkün olsaydı, belki –ama belki– ona sırtını dönen Vivianne’in görüntüsü aklından silinebilirdi. Southern Spot’taki nazik bayanlar her zamanki gibi Klaus’a dertlerini unutturmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Yanaklarından sağlık fışkıran, şehvetli bir esmer Klaus’un acısını dindirmeyi kendine özellikle görev edinmişti. Klaus’a sürekli kaliteli viskiler taşımış, onunla tatlı tatlı şakalaşmış ve sanatını icra ederken sergilediği hünerlerinin tamamından yararlanmasını sağlamıştı.

En iyi tarafı da kızın ona hiçbir şekilde Vivianne’i hatırlatmamasıydı. İkisinin birbirinden ne kadar farklı olduklarını fark edip yeniden viski sipariş ettiği an hariç.

Klaus er ya da geç bu güzel kafadan çıkıp gerçek haya-

ta dönmesi gerektiğini biliyordu ama acelesi yoktu. Burayı seviyor ve bu şehrin onu asla yüzüstü bırakmayacağına inanıyordu. Kardeşleri muhtemelen bir yerlerde kurtarılmayı bekliyordu –iş beladan uzak durmaya gelince son derece beceriksizdiler– ama bu haliyle bir işlerine yaramazdı. Alametifarıkası olan kabadayı hallerine dönmeden evvel birkaç gün daha iyileşmesi gerekiyordu.

Esmer güzeli içkisini tazeledi ve Klaus kıkır kıkır gülen kızı belinden yakaladığı gibi kucağına oturttu. Ateşli ateşli, “Seni çok özledim,” deyince kız, kocaman göğüslerini Klaus’un ağzına yaklaştırdı. Klaus önce viskinin, sonra da kızın tadına baktı. *Bir hafta daha iyi olur*, dedi içinden. Dünya onsuz bir hafta idare edebilirdi.

Vivianne Lescheres’in edebildiği belliydi.

Birlikte geçirdikleri gece, kızın kendisine veda ettiği Klaus’un aklının ucundan bile geçmemişti. Anlaması gerekirdi belki de ama her ipucunun aynı zamanda başka bir açıklaması daha vardı. Daha iyi bir açıklaması –Klaus’un dünyaya bakış açısına daha uygun bir açıklaması. Böylece aşikâr olanı görmezden gelebilmişti. Kızın keçi gibi inatçı olmasının lehine olduğu kadar aleyhine de işleyebileceğini görmek istemişti.

Esmerin kalkık burnunun üzerinde şirin mi şirin çilleri vardı. Klaus bütün zihinsel enerjisini onları saymaya adadı. İhtiyacı olan her şey elinin altındaydı ve Vivianne cehennemin dibine gitse umurunda değildi. Klaus’un kıymetini bilememişti zaten. O bütün hayatını baştan aşağı değiştirmeye, yeni ve

daha iyi bir adam olmaya hazırdı. Bu, Vivianne'e yetmiyorsa zaten ona layık değil demekti.

Kapıyı örten perdenin zilleri neşeyle çingirdayınca fahişelerden birkaç tanesi tiz çığlıklarla koşturdular. Klaus'un kızı sesin geldiği tarafa dönüp bakmadı bile. Klaus ona cömert bir ödeme yapmayı unutacak kadar sarhoş olmamayı aklının bir köşesine yazdı.

"Başka nerede olacaktın ki zaten?" dedi biri kibirle. Klaus kaşlarını çatarak dikkatini toplamaya çalıştı. Ses tanıdıktı ve koyu renk deri çizmeler giyen bir adama aitti. Çizmelerinden yukarı çıkıp yeğinin altın düğmelerini takip etti. Ve karşısına uzun bir boyun ile kocaman âdemelmasının yanında zonklayan bir nabız çıktı. Bakışları Armand Navarro'nun ukala suratında sabitlenince Klaus sandığından daha sarhoş olduğu ihtimalini kabul etmek zorunda kaldı.

"İyi numara," dedi. "Kerhanenin kapısından girerken yakalanıp beni arıyormuş gibi yapıyorsun."

Cevaben gülümseyen Armand suratına bir yumruğu cidden hak ediyordu ama Klaus'un elleri doluydu ve başı da hafiften dönüyordu. O sırada herhangi bir kavgayı kazanması ancak kavgadan uzak durmasıyla mümkündü. Hiç kıpırdamadan otурса belki Armand'ın canı sıkılır ve onu bu neşeli esmerle baş başa bırakırdı. Böylece herkes mutlu olurdu.

"Ayağa kalk ve erkek gibi karşıma çık," dedi Armand. "Siz haşeratlardan birinin eninde sonunda haddini aşacağını biliyordum. Bunun hesabını verdiğinden bizzat emin olmak istedim." Kavgadan kaçınmak mümkün olmayacaktı galiba.

Klaus, Vivianne'le ilişkisi duyulduğunda şehri kurt adamlardan temizlemeyi göze almıştı zaten ama bunu o olmadan yapmak zorunda kalmak epey sıkıcı geliyordu.

Fahişenin suratındaki gülümseme kaybolunca Klaus onun güzel yuvarlak kalçasını okşadı. "Sen odamıza çık bakalım," derken ayılmış gibiydi. "Nasıl sevdiğimi hatırlıyorsundur herhalde."

Kız başıyla onaylayıp ayağa kalktı ve Armand'ın uzağından geçip gitti. O giderken Klaus bir süre onun biçimli kalçalarını keyifle izledi, sonra da dikkatini önündeki sinir bozucu kurt adama çevirdi. Armand'ın soluğu hızlanmış, göz bebekleri büyümüştü. Yay gibi gergindi ve kavga etmeye can atıyordu. Klaus'un aklına bunun için bir tek sebep geliyordu.

Klaus büyüklük edip, "Kavga etmek *zorunda* değiliz," dedi. Armand'ı döve döve öldürmekte bir sakınca görmüyordu ama onu bu seferlik affetmeye hazırды. Sonuçta, Armand'ın nişanlısıyla muhteşem bir gece geçirmişti ve bu şekilde ona yeterince zarar vermiş sayılırdı. Armand arkasını dönüp gitmeye razıysa Klaus buna izin verebilirdi.

"Ayağa kalk," diye homurdandı Armand, gözdağı verircesine. "İstesene de istemesene de ağabeyinin işlediği suçun hesabını vereceksin. O yüzden kaderine bir erkek gibi razı ol."

Klaus'un kafasındaki alkole boğulmuş çarklar bu yeni bilgiyi ağır ağır işlediler. Olayın Vivianne'le alakası olmama ihtimali vardı demek ki. Armand aralarında neler geçtiğini hâlâ bilmiyor olabilir miydi? Vivianne sırlarını kimseye söylememiş olabilirdi. Klaus'a hâlâ değer veriyordu belki de...

Ayağa kalkarken, “Sevgili ağabeyim sana ne yaptı?” diye sordu. Yalpalamadığını görmek hoşuna gitmişti.

Armand’ın gözlerindeki pis sarı ışıltı, sırtışını gölgeliyordu. “Ormanda bize saldırdı,” diye karşılık verdi, sesinde hem gaddar hem de muzaffer bir tınıyla. “Dolunay sırasında, tek başına. Geri zekâlı, Saint Louis Nehri’nde öldü. Şimdi sen de ona katılacaksın.”

Aferin ona, diye geçirdi içinden Klaus. Elijah, New Orleans’taki kurt adamların topuyla kapışmıştı. Klaus, Elijah’nın büyük ihtimalle dönüşüm kutlamalarını böldüğünü ve artık hangi sebeptense, kurtlarla dövüşmeye karar verdiğini tahmin ediyordu. Armand kibirli kibirli Elijah’nın öldüğünü söylese de Klaus onunla aynı görüşte değildi. Kurt adam zehri tek başına bir Köken Vampiri öldürmeye yetmezdi. Klaus, kaz kafalı ağabeyiyle gurur duyuyordu.

Bir an bile tereddüt etmeden yumruğunu kaldırıp Armand’ın burnunun ortasına geçirdi. Sımsıcak kanı fişkıran Armand bir an afallar gibi oldu, sonra sarıya dönen gözlerle saldırıya geçti. Klaus, Southern Spot’ta tekrar hoş karşılanmak istiyorsa viski ve esmer güzelinden çok daha fazlası için ödeme yapmak zorunda kalacaktı. Tepesi daha beter attı.

Dizini Armand’m karnına geçirip onu soluksuz bıraktı ve fırsattan istifade kahve sehpasının kırılan bacaklarından birini kapıp Armand’ın kafasına indirdi. Armand aldığı darbeyle bir anlığına afallayınca Klaus onu duvara fırlattı. Armand çarptığında duvardan bir çatırtı geldi.

Bütün ağırlığıyla yere serilen kurt adam inanılmaz bir za-

rafetle yuvarlanıp ayağa kalktı. Tekrar yere düştüğünde Klaus yarı çömelmiş vaziyetteydi. İkisi bir süre böyle boğuşularsa da üstünlük sağlayan olmadı.

Elijah kurt adamlara en güçlü oldukları anda saldırmıştı. Sarhoş ya da değil, Klaus üzerini üzerine mutlaka yapacaktı. Armand bunun henüz farkına varamamış olabilirdi ama Vivianne adına da hesap vermesi gerekecekti.

Klaus, Armand'ın bacaklarından birini kendi bacağıyla kısıtı-
rıp büktü ve onu sırtüstü yere devirirken, kendisi de çıkıp göğsü-
ne oturdu. Yumruklarıyla saldırıya geçip Armand'a birbiri ardına
vurmaya başladı. Klaus'un zihninde Elijah yaralıydı, Vivianne
dönüşüm geçiriyordu. Armand'ın yüzü kan revan içinde kalmıştı.
Derken gözleri normal mavi rengine dönüp çukura kaçtılar.

Klaus onun yattığı yerden kalkmayacağından emin olmak
için bir süre onu izledi, sonra yalpalayarak ayağa kalktı. "Ba-
yanlar," dedi kibarca, korkuyla duvara yapışıp kalan birkaç
fahişeye hitaben. "Bu kaba adamın yarattığı rahatsızlık için
sizlerden özür dilerim. Bugün olduğu gibi, her zaman onuru-
nuzu savunmaya hazırım." Gömleğini düzeltmeye yeltenince
Armand'ın kanıyla sıırsıklam ıslandığını fark etti.

Elini cebine soktu ve en yakındaki kızın elini yakaladı-
ğı gibi içine bir avuç altın sikke bıraktı. Bunu yapamayacak
kadar afallamış olma ihtimaline karşı da kızın parmaklarını
paraların üzerine kapattı. Yanağına uzun bir öpücük kondurur-
ken eski haline döndüğünü hissetti. Viski içmek, yarım düzine
kadınla takılmak ve bir kurt adamı bayıltana kadar dövme-
k: Niklaus Mikaelson'ın ilacı buydu işte.

Kerhaneden yaylana yaylana çıkıp adımlarını Elijah'nın aldığı eve çevirdi. Bu tuhaf hikâyeyi bir de ağabeyinin ağzından dinlemek için sabırsızlanıyordu. Armand'ın ima ettiğinin yarısı kadar eğlenceliyse Köken Vampirlerin bir araya gelip arayı kapatma vakti gelmiş demekti.

YİRMİ ÜÇ

Elijah gerçeikle hayali birbirinden ayırt etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Rebekah o kadar uzun zamandır ortada yoktu ki artık en başta yanında olduğundan bile şüphe ediyordu. Esther birkaç kez mahzene girip çıkmıştı. Bu büyük ihtimalle gerçek değildi ama elinde ahşap kazık olan lacivert üniformalı adam da aynı derecede ihtimal dışıydı.

Kol ve Finn kesinlikle tabutlarından çıkıp ziyaretine gelmiş olamazlardı. Ölümlü –ve de uzun zamandır ölü olan– iki kardeşi de yatağının baş ucunda nöbet tutmamışlardı. Ancak bu Niklaus'un da orada olmayabileceği anlamına geliyordu. Elijah kurt adam zehri yüzünden, gerçek olmadıklarını bildiği çılgın düşler ve halüsinasyonlar görüp durmuştu. Ne anlama geldiklerini tam kavrayamamıştı gerçi. Bir anlamları olduğu yanılgısı da halüsinasyonların bir parçasıydı belki de.

Rebekah'nın lacivert üniformalı adamı tavandan çeke çeke çıkartmasının üzerinden saatler ya da aylar geçmiş ama karde-

şı henüz dönmemişti. O halde bunun da gerçek olmama ihtimali vardı. İyi de onu buraya Rebekah taşımadıysa Elijah bu karanlık mahzene, yumuşak battaniyelerden yapılmış yatağın üzerine nasıl gelmişti?

Nehrin üzerinde doğan güneş ve nehir ağzında kanlar içerisinde yatan bir adamla alakalı bir şeyler vardı zihninde ama sonra kurtlardan kaçıp garip bir kuş gibi buraya yuva yapıyordu. Saldırıya uğradığından beri başına gelenlere anlam veremese de saatler geçtikçe şaşkınlığı azalıyordu. Zihni berraklaşıyordu demek ki.

Her yanı ağrıyordu. Yaraları iyileşirken kaşınıyor, Elijah her kıpırdanışında bedenindeki hassas bir noktayı keşfediyordu. Ama iyileştiği kesindi. Esther'in büyüğü amacına bir kez daha hizmet etmişti.

Gözlerini açıp kırıştırdı, mahzenin karanlığı ile kapalı gözlerinin ardındaki karanlığı ayırt etmeye çalıştı. Tavandaki kapağın kenarlarından sızan ışık belli belirsiz bir çizgi şeklinde seçiliyordu. Elijah bütün dikkatini o ışığa verdi, ta ki ışığın dışında bir şey göremez oluncaya dek.

Tavandaki kapak aniden açıldığında içeri dolan aydınlık, gözlerini neredeyse kör ediyordu.

Aşağıya doğru, "Ağabey!" diye neşeli bir ses gelince Elijah yeniden halüsinasyon görüp görmediğini merak etti. Klaus'un başının çevresinde güneş ışıklarından bir hale, üstünde başında ise kan vardı. Elijah'nın aklının başına geldiğini gösteren bir işarete benzemiyordu pek.

"Kardeşim," diye karşılık verdi, ihtiyatla. Tek dirseği üze-

rinde temkinli bir şekilde doğrulurken bunun beklediği kadar canını yakmadığını fark edip rahatladı. “Beni buraya sen mi getirdin?”

Klaus mahzene atlayıp Elijah’ı inceledi. “İyi gördüm seni,” diye yorum yaptı, isteksiz bir hayranlıkla. “Dolunayda Navarro sürüsüyle dalaşmışsın diye duydum. Duyduklarım doğruysa hallerini görmek istemezdim.”

Elijah doğrulup iç geçirdi. “Doğru,” diye karşılık verdi. “İçlerinden birkaç tanesi beni kolay kolay unutmayacaktır.”

Klaus kıyafetlerinin kan içinde olduğunun kesinlikle farkında değilmiş gibi battaniyelerin yanında şefkatle çömeldi. Kan Klaus’un kendi kanı olamazdı ama bu Elijah’nın bulanık zihninde rahatsız edici bir şeyi canlandırmıştı. Bu fiyaskonun sebebi bir başkasının kanıydı. Deli gibi aranmaya başladı. Bir şey eksikti.

Klaus, “Bütün parçaların yerli yerinde mi?” diyerek sırtınca Elijah ona ters ters baktı.

Kan. İhtiyacı olan şey buydu –kurt adam kanı. Üstelik aldığı bütün yaralara ve morluklara rağmen başarmıştı. Peki, mendili nereye kaybolmuştu? Kıyafetlerini bir kez daha yokladı, paçavraya dönen kısımları karıştırdı ama kanlı kumaş ortada yoktu. Koruma büyüstünün işe yaraması için ihtiyacı olan tek şey oydu ve onu da kaybetmişti.

Elijah gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kendini toplaması ve yeni bir plan yapması gerekiyordu –bu işler böyleydi. Önüne engeller çıkıyor, ardından çözüm geliyordu ve sonra başka engeller çıkıyordu. Sıradaki plan, Elijah uğradığı başarısızlığın büyüklüğünü kavrayana dek beklemek zorundaydı.

Klaus'a cevap vermek yerine, "Neredeydin?" diye sordu. "Senin kanın mı bu?"

Klaus mutlu mesut sırıttı. "Tek damlası bile benim değil, hafızam beni yanıltmıyorsa. Mankafa Armand çok güzel geçen akşamımı bölmeye karar vermiş. Senin öldüğün izlenimine kapılmış, aynısını bana da yapabileceğine inanmış nedense. Sonu kendisi için kanlı bitti."

Şaşırp kalan Elijah ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Yaralarını hissetmeseydi hâlâ düş gördüğüne yemin edebilirdi. Ancak uzanıp da Klaus'un sıırsıklam gömleğine yapıştığında gördüğünün gerçek olduğuna ikna oldu. Birden, suratında kardeşininkine benzer bir sırıtış belirdi. "İyi iş çıkarttın," dedi, mavi yeşil gözleri şaşkınlıkla büyüyen Klaus'a. "Şimdi bana gömleğini ver."

Ysabelle taze turba çizgisinden uzaklaşıp alevler Mikaelsonların arazisinin çevresinde hızla yayılırken bir şeyler mırıldandı.

"Güzel numaraymış," diye yorum yaptı Klaus, uysal uysal.

Elijah kaburgasına dirseğiyle vurdu. Ysabelle'e, "Dikkatini topla!" derken kardeşine ters ters baktı.

Cadı, "Nasıl yapılacağını biliyorum," diyerek yatıştırdı onu. İksiri ustalıkla karıştırdı, bu kez Klaus'un gömleğinden çıkarttığı kanı da ilave etmişti. Büyüyü bir kez daha prova ettikten sonra sıvıyı dökerek arazinin etrafını dolaşmaya koyuldu.

"Bu böyle hayatta bitmez," diye homurdanan Klaus, bir

çimen öbeğine tekme savurdu. “İlk seferinde de böyle yavaş mıydı?”

“Ne kadar sürdüğü çok da umurumda değil,” dedi Elijah. Ysabelle evin diğer ucunda tekrar ortaya çıkarken nefes almaya bile çekiniyordu. Cadı gözlerini ateşin üzerine döktüğü iksirden ayırmadı. Ateşin sonuna gelip de demir kâsenin içindekileri bitirince belli belirsiz gülümsedi. Bu kez patlama olmadı ama dünya dalgalanır gibi oldu ve basınç arttı. Ev vahşi ve ısrarcı sessizliği emmiş, duvarlar da hepsini tek lokmada yutuvermişti sanki.

Ysabelle başarmıştı. Ailesi nihayet güvendeydi.

Elijah’nın eşyalarını otelden getirecek birilerini ayarlaması gerekecekti. Kol ve Finn’in tabutlarını mahzende, yanında gördüğünü hayal etmişti ama bu bir yanılsamaydı. Rebekah’nın kardeşlerini de buraya getirmemiş olması garipti aslında. Rebekah da kendi hayal gücünün bir ürünü değildiyse tabii. Hafızasının bu parçası hâlen bulanıktı. Olayları düzgün şekilde sıralamaya çalışınca zehir yüzünden tekrar ateşi çıkıyordu sanki.

Parlak güneşte gözlerini kırıştırıp neyin değiştiğini anlamaya çalıştı. Ev aynı gözüküyordu. Gerçi bu bile son denemelerine kıyasla bir başarı sayılırdı.

Klaus eve yaklaştı, alçak verandaya tırmanıp büyüünün gerçekten işe yaradığına dair bir işaret aradı. Ysabelle sönmüş turba çizgisinin üzerinden atlayıp öbür tarafa yürüdü. Korsajından çıkardığı bir şey tembel öğleden sonra güneşinde parıldadı. Derken elindekini dosdoğru Klaus’un sırtına fırlattı.

Elijah kılını bile kıpırdatmadan bekledi. Ysabelle ikinci kez başarısız olduysa onları öldürse de olurdu. Ancak hançer geri sekti ve sanki fırlatılmamış da düşürülmüş gibi çimlerin arasına indi. Ysabelle'in yüzü bir zafer ifadesiyle aydınlandı. Elijah omzuna vurarak onu takdir etti.

"Teşekkür ederim," dedi Ysabelle'e ama aklı başka yerdeydi. Bir silahın ucu... Bunu daha önce de görmüştü, yakınlarda. Halüsinasyonları yararak ilerlerken, elinde kazığıyla, lacivert ceketli bir adamın hatırasını ayırt etti.

Adam elinde silahıyla, geçitlerden birinden gizlice girmişti. Sanki bir şey söylemişti. Rebekah'yla alakalı bir şey. Rebekah'yı *almakla* alakalı. Derken Rebekah ortaya çıkmış, adama saldırmış ve sürükleye sürükleye mahzenden dışarı çıkartmıştı.

İyi de neden hâlâ dönmemişti? Elijah artık onu nehirden Rebekah'nın kurtardığından emindi. Ama bunun üzerinden en azından bir iki gün geçmişti. O adam kimdi ve Rebekah neden cesetten kurtulup geri dönmemişti?

YİRMİ DÖRT

Rebekah gözlerini okyanusa dikmiş, birbiriyle yarışıp çarpışan dalgaları seyrediyordu. Burada sonsuza dek kalabilirdi. Sonunda tamamen huzurluydu.

Eric, küçük terasta yanına geldi, sıcak elini sahiplenici bir tavırla omzuna koydu. Rebekah başını kaldırıp ona gülümse-di. İlk tanıştıklarında hissettiği güvenlik duygusunu hatırlamıştı. Eric bekliyordu ve büyük ihtimalle de bütün hayatının Rebekah'nın yapacağı seçime bağlı olduğunu hissediyordu. Buna rağmen huzursuz bir hali yoktu, denize bakan bu küçük kulübede Rebekah ile birlikte olmaktan mutlu görünüyordu.

Rebekah, Eric'i suda boğma planını uygulamaya kararlıydı ama sonra korku ve merak ağır basmıştı. Eric'in babasına gönderdiği mesajların ayrıntılarını öğrenmek istiyordu. Eric'in kendisini kandırmak için neden bu kadar uğraştığını anlamaya da ihtiyacı vardı. Eric ona âşıkmiş gibi yapmadan da karargâha sığınmasına izin verebilirdi. Evlenme teklif et-

mesine zaten hiç gerek yoktu, öyleyse neden teklif etmişti? Bu karmaşık oyuna ne gerek vardı?

Deniz kıyısına vardığında sabırsızlıkla kendine gelmesini beklemişti. Böylece onu öldürebilecekti. Sonra Eric aldığı ilk nefeste, Rebekah'nın kurtulduğuna çok sevindiğini söylemişti.

Eric'in o halde bile numara yapmayı sürdürmesi biraz fazlaydı. Ama dudaklarının yumuşaklığında, gözlerindeki güven dolu ifadeye yakaladığı bir şey, Rebekah'yı durdurmuştu.

"O canavarın elinden nasıl kurtuldun?" diye sordu Eric, soluk soluğa. Ardından şaşkın şaşkın etrafına bakındı. "Burası da neresi ve buraya nasıl geldik?"

"Canavar mı?" dedi Rebekah. "Onu öldürmeye çalışan sendin."

Eric başıyla onayladı, sonra yüzünü ekşitip kendi boğazını sıvazladı. "Felix'i öldürmüş," dedi, yüzünü buruşturarak. "Döndüğümde Felix öldürülmüştü. Sen de ortada yoktun. O yaratığın işine burnumuzu soktuğumuz için bizi cezalandırdığını biliyordum. Onun türünün buraya yerleştiğini duymuştuk. O yüzden kaybolduğunu görünce seni bu tarafta aradım. Seni nehirden çıkarttığı yerdeki izleri gördüm. Elbisenin bir parçası da sazlıklara takılmıştı. Böylece senin de orada olduğunu anladım. İzini eve kadar takip ettim. Ağaçların arasından gözetledim ve sonunda seni gördüm."

Rebekah onun kekeleyerek anlattıklarına bir anlam veremeye çalışıyordu. Evlerini bulmuş, ardından Rebekah'nın evin altındaki tünelleri keşfe çıktığında kullandığı yatay kapaktan

çıktığını görmüştü. Sonrasında da Elijah'nın esiri olduğuna karar verip aynı kapıdan geçerek onu kurtarmaya kalkışmıştı.

Bu açıklamanın tutarlı bir yanı olmasa da Rebekah hâlâ Eric'e inanmak istediğini fark etmişti. Eric'in onu büyük bir zevkle seyredişinden, onun kendisini başından beri çaresiz bir kurban gibi gördüğüne inanabilirdi.

Ama Felix ölmeden önce aksini söylemişti.

Rebekah aralarındaki bu yalanlara artık dayanamıyordu. Numara yapmak bir işine yaramazdı. Gerçeği anlamanın tek yolu, kim olduğunu açıklamaktı. Orada, güpegündüz, Eric'in gözleri önünde.

"Mahzendeki adam bir vampirdi," dedi, açık açık. Ardından dikkatini toplayıp vampir dişlerini gözler önüne serdi. "Benim ağabeyim. Ben de vampirim. O yüzden de ona zarar vermene müsaade edemezdim."

Eric kumların üzerinde yattığı yerde, Rebekah'nın söylediklerini dikkatle tarttı. Başından beri bunları biliyor olsa bile Rebekah onun bu kadar soğukkanlı olabileceğini düşünmemişti. "Kaçırılmadın öyleyse," dedi nihayet. "Sen... Felix'i sen öldürdün." Öfkelenmiş ya da şaşırmış gibi değildi –buna memnun olmuştu sanki.

"Felix beni öldürmeye çalıştı," dedi Rebekah. "Seni, Elijah'nın tepesinde yakaladığım kazığın aynısıyla bana tuzak kurdu. Bize saldıran sizsiniz. Felix bizi bulmanız için sizi birilerinin tuttuğunu ve benim... Senin patronuna rapor gönderdiğini anlattı."

Eric iç çekip gözlerini kapattı. "Bizi tutan adam yalnızca

bilgi toplamamızı istedi, cinayet işlememizi değil. Beni eğitiminim ve elimdeki kaynaklar için seçti ki bunlar Felix'te yoktu –onda olan tek şey bitmek bilmeyen canavar avlama arzusu. Patronumuz bu şekilde size ulaşacağımı umuyordu. Ama ben onu kandırdım. Felix'e de yalan söyledim. Vampirleri başka kimsenin bulmasını istemiyordum –niyetim hepsini kendime saklamaktı.”

“Rapor filan göndermedin,” diye araya girdi Rebekah. “Ya da yanlış bilgi verdin. Eğitimi yoksa Felix kendi başına mektup yazamaz, senin yazdıklarını da okuyamazdı. O halde, bizim burada olduğumuzu senden başka kimse bilmiyor. İyi de neden?” Çok saçmaydı ama Eric'in böyle bir hikâye uydurarak kazanacağı bir şey yoktu. Rebekah'nın sırrını bilen başka kimse yoksa Eric'i öldürerek kendini koruyabilirdi.

Felix, Rebekah'nın peşine düşeceklerini söylemişti. Eric de aynı hikâyeyi anlatabilir, bir şekilde pazarlık kapısı açmaya çalışabilirdi. Hayatta kalma ihtimali zayıf olsa da Rebekah'nın sırrının kendisiyle birlikte öleceğini söylemesinden daha akılcıydı. Ne kadar saçma görünürse görünsün Rebekah, Eric'in anlattığı hikâyeye inanmak istediğini fark etti. Onun da kendisi gibi gerçeği söylemeye hazır olduğunu hissediyordu.

Eric'in ela gözleri tekrar açılıp Rebekah'nın yüzündeki ufacık ayrıntıların üzerinde dolaştı. “Ağabeyin demek,” diye tekrarladı. “Bilmiyordum.”

“Ölü gibi yatıyordu!” diye parladı Rebekah. En çok da kendi şaşkınlığına kızıyordu. “Beni o halde nasıl kaçırabilir? Tehlikeli bir hali mi vardı?”

“Yaraları, Felix’le dövüştüklerinin kanıtıydı.” Eric öksürüp tekrar boğazını ovuşturdu. Sonra dirsekleri üzerinde doğrulmaya çalıştı. Rebekah sert bir el hareketiyle, ona olduğu yerde kalmasını söyledi. “Ayrıca yaralı bir vampirin gücünün, korkmuş bir dulu kaçırmaya yeteceğini düşündüm.”

Rebekah elinde olmadan bir kahkaha attı. “Bütün tahminlerin yanlış çıktı.” Elijah’nın bedenindeki o korkunç yaraların bir insanla dövüşürken açılmış olma ihtimali cidden çok saçmaydı. Rebekah, Felix’le arasında geçen küçük mücadeleden çizik bile almadan çıkmıştı.

Eric gülümseyince Rebekah şaşırdı. “Sıra dışı biri olduğunu biliyordum,” diye mırıldandı. “Yine de, seni nasıl hafife almış olduğumu görünce utandım açıkçası. Aynı şekilde, teğmenimin benden önce gerçeği açığa çıkartmış olmasından da utandım, orada olup seni koruyamamaktan da.”

Rebekah’nın sıra dışı olduğuna şüphe yoktu da az önce açıkladıkları karşısında, bu biraz garip bir tepkiydi. Özellikle de bir insan için. “Beklediğim kadar tedirgin olmadın,” diye hatırlatıp vurgulamak için bir kez daha vampir dişlerini gösterdi.

“Yaşamama izin vereceğine inanıyorum, bir anlamda,” diye kabul etti. Rebekah kaşlarını çattıysa da gözleri, onun yırtılan gömleğinden çıkan ince göğsüne kaydı. Güçlü ellerine ve nasıl da becerikli göründüklerine...

“İşverenine yerimizi bildirmediysen, ne yaptın peki?”

“Yıllardır bir vampirle karşılaşmak istiyordum ama niyetim vampir öldürmek değildi,” diye karşılık verdi Eric.

“Anlamıyorum, yüzbaşı. Öldürmeyip ne yapacaktın?”

Gözünün önüne göğsüne tahta kazık saplanmış kurt adamın görüntüsü gelince ürperdi. “Bizi avlamadığını söyleme sakın. Her av ölümle son bulur ayrıca.”

“*Benim* ölümümle...” dedi Eric, telaşla ve doğrulup oturdu. Bu sefer, Rebekah oturmasına izin verdi.

“Marion birdenbire ve anlamsız biçimde öldüğünden beri, kendi ölümümden başka bir şey düşünemez oldum. Hayatımın bir anda bitebileceğini bilmek beni ölesiye korkutuyordu. Mezarının başında durup öyle kolay kolay yanına gitmeyeceğime yemin ettim. Saçma bir hastalığın, bir yaranın ya da kazanın beni bu dünyadan kopartmasına izin vermeye niyetim yoktu. Sizin türünüz hakkında yazılanları keşfettiğimde, ölüm ve yaşamın anahtarını elinizde tuttuğunuzu anladım. Bu anahtarlara ihtiyacım var, Rebekah. Yıllardır sizi bulmaya çalışmamın nedeni, beni de kendiniz gibi yapmanız için yalvarmak. Beni öldür, öldür ki ölümsüz olayım.”

Rebekah irkildi, yüreğinde umut ve korku arasında bir savaş vardı. Eric’in ölüm takıntısının hastalıklı olduğunu, karısının olmadığı bir dünyada yaşamaktan nefret ettiğini sanmıştı. Ölüm Eric’in düşmanıydı ama bunun nedeni yaşamayı çok sevmesiydi. Ona inanmayı öyle istiyordu ki neredeyse fiziksel anlamda canı yanıyordu. “Ağabeyimi öldürmek istemediğini söyle de tam olsun,” dedi tıslarcasına. Sesi tahmininden sert çıkmıştı. “Bir vampiri seni dönüştürmesi için tehdit mi ediyordun yoksa?”

“Seni kaçırdığını sandım!” diye bağırdı Eric ama hemen yüzünü ekşitip sesini tekrar alçalttı. “O tünelden çıktığını gör-

düm, kaçamayacak kadar korkmuştun. Güneş batıp da vampir uyanmadan evvel harekete geçmem gerektiğini biliyordum.

“Senin ve seni kaçıran adamın izine rastlamayınca peşinden içeri girmeye karar verdim,” diye devam etti. “Aptalca bir hareketti ama onu orada yataarken bulunca riske girdiğime değdiğini düşündüm.” Kaşlarını çatınca alnındaki çizgiler derinleşti. Elini kaldırıp sert parmaklarından birini Rebekah’ın yanaklarının üzerinde dolaştırdı. Rebekah bir an ne diyeceğini bilemedi. “Sana kötü davrandığı için onu öldürmeyi planladım, itiraf ediyorum. Hayatıma, hatta ölümsüzlük şansına bile mal olsa, onu öldürmeye niyetliydim. Seni kaybetseydim bütün bunların bir anlamı kalır mıydı?”

Rebekah elini kaldırıp onun elinin üzerine koyunca Eric parmaklarını onunkilere doladı. “Seninle tanıştığımdan beri, yalnızca ölümsüzlük istemiyorum. Onu seninle paylaşmak istiyorum,” diye bitirdi.

Rebekah teninde ani bir sıcaklık hissetti. Eğilip onu tutkuyula öptü ve Eric parmaklarını onun uzun saçlarına dolayıp kendine yaklaştırdı. O anda, Rebekah sonsuza dek böyle kalmak istediğini anladı.

Terk edilmiş bir kulübe bulup zamanın nasıl geçtiğini unuttular. Her şeyden konuştular –birbirlerini, bu kez aralarında sır bırakmadan tanıdılar.

Eric ona Mikael’in planlarını ve nerede olduğuna dair bildiklerini anlattı ama doğal olarak fazla bir şey bilmiyordu. Bir

kez, Paris'in dışında bir handa buluşmuşlardı ve bu buluşmadan sonra, Mikael işlerini hep adamları vasıtasıyla halletmişti. Karşılığında, Rebekah da Eric'e babasının geçmişinden bahsetti. En üzücü kısımlarda ağlarken, Eric ona sarıldı. Rebekah insan olarak geçirdiği kısa hayattan bahsedince Eric de çok sevdiği karısıyla paylaştığı kısa zamanı anlattı.

Hepsinden önemlisi de seviştiler. Mecburen durduklarında bile, bedenleri sürekli temas halindeydi. Birbirlerine dokunmadan yapamıyorlardı: saçlar, omuzlar, dudaklar, sırt, ayak bilekleri, her şey... Rebekah'nın parmakları, Eric'in girdiği savaşlardan kalan yara izlerini takip ederken Eric'in nasırlı elleri, onun teninin kusursuz yumuşaklığını keşfe çıkıyordu. Birbirlerine sıkıca sarılıp çarpıştılar, sarmaş dolaş olup kucaklaştılar. Rebekah onun kanıyla karnını doyurdu ve Eric daha çok içmesi için yalvardı.

Rebekah yapamazdı, yani henüz. Dokuz sene önce New Orleans cadılarına bir söz vermişti ve ağabeylerinin yaptığı pazarlık onu da bağlıyordu. Şehir sınırları içinde kaldığı sürece, yeni vampir yapamazdı. Aksi takdirde şehirden sürülürlerdi.

Elijah ve Klaus bu itaatsizliği yüzünden onu asla bağışlamazlardı. Onları terk ederse de bağışlamazlardı gerçi. Rebekah saatlerce bu iki seçeneği tarttı çünkü aklına gelen tek diğer seçenek Eric'in isteğini reddetmektir ki bunu yapmayacaktı. Onca zaman sonra kendine bir eş bulmuştu ve onu kaybetmemeye kesinlikle kararlıydı.

Eric elini omzundan köprücük kemiğine kaydırıp Rebekah'nın boynuna bir öpücük kondurdu. Eric bir insan ola-

rak çok dayanıklıydı. Rebekah onun nasıl bir vampir olacağını hayal bile edemiyordu. Uzanıp onu kendine doğru çekti. Her zaman onun yakınında olacaktı, kararını vermişti. “Birlikte gideceğiz,” dedi Rebekah, tatlı tatlı. “Onları, artık ailemin sen olduğuna ikna edeceğim ve buradan birlikte gideceğiz.”

YİRMİ BEŞ

*K*laus huzursuzluğun pençesinde kıvranıyordu. Taşra hayatının ona göre olmadığını anlamak yalnızca bir gecesini almıştı. Çok sıkıcıydı. Nehirden gelen sesler de sinirini bozuyordu. Yetmiş kilometre civarındaki bütün kurt adamlar peşlerindeyken, yeni ve güçlü bir büyüyle korunan bu evin onlar için en güvenli yer olduğu kesindi. Yine de rahat batıyor ve battıkça, Klaus da volta atıyor, söyleniyor ve şafak sökene kadar ağabeyini canından bezdiriyordu. Sonunda Elijah onu evin arkasındaki çürük ağaç gövdesiyle ilgilensin diye dışarı gönderdi.

Kütüğün topraktan sökülmesi gerekiyordu ama yaptıkları inceleme sonunda köklerinin, arazinin çeşitli yerlerindeki oyuklardan bir tanesini çevrelediği ortaya çıktı. Bu oyuklar stratejik değere sahipti ve iki kardeş anında görüş birliğine vardılar. Eğer başka yol varsa tünellerden birini kaybetmek istemiyorlardı. Klaus kökleri inceleyip asıl desteği nereye ver-

diklerini anlamaya çalıştı. Ölmüş, çürümüş ağaç sonsuza dek dayanmayacaktı ama itinalı çalıştıkları takdirde yerine yenisini yerleştirebileceklerdi.

Evin olduğu yönden tiz bir ses gelince Klaus doğruldu. Mekanik bir sestti ama ne sesi olduğunu bilemiyordu.

“Seni burada bulacağımı biliyordum,” dedi biri. Klaus dönüp kaldı. Elbette... Koruma büyüü. Birisi arazilerine ayak basmış ve büyü de Klaus’u uyarmaya çalışmıştı. Algılamakta geç kalınca, yaptığı hatanın bedeli karşısında durmuş, endişeli, kara gözleriyle onu izliyordu. “İyi misin diye bakmaya geldim.”

Vivianne hatırladığından daha kırılgan görünüyordu, sanki hayatı önem taşıyan bir şeyler bedeninden akıp gitmişti. Üzerinde günün bu sıcaklığında bunaltması gereken fildişi, ağır bir pelerin olmasına rağmen yeterince ısınamıyormuş gibi pelerine sıkıca sarınmıştı.

Klaus birden ona hiç acımadığını fark etti.

“Baktın işte,” dedi ters ters. Yatay kapağı vurarak kapattı ve arkasını döndüğü gibi, eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Vivianne bileklerine gelen çimenleri aşarak peşinden gitti ama Klaus’un yavaşlamaya niyeti yoktu. “Armand’ı da gördüm!” diye seslendi Vivianne arkasından. “Onu dövmüşsün, öyle söyledi. Ağabeyin de önceki gece ormandaydı ve bize saldırdı. Bunların hepsi bizim yüzümüzden mi? Klaus, bunlar... Benim yüzümden mi?”

Klaus verandanın güvenli gölgesine ulaşınca Vivianne’in, kahkahayla gülen yüzündeki acı ifadeyi görebilmesi için dön-

dü. “Sen mi?” diye bağırdı. “*Senin* bu hırgürle ne alakan olabilir, Viv? *Sen* bunca kavga gürültüye sebep olacak ne yapmış olabilirsin?”

Vivianne dolgun kırmızı dudağını ısırды; güneş ışığının altında, ağaçların gölgesinde olduğundan çok daha solgun görünüyordu. “Armand bir şey söylemedi,” dedi, “seninle kavga etmiş olması dışında. Sanırım biliyor, bakışlarından belli. Bizim... benim ne yaptığımı.”

Klaus umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Biliyorsa bile, benden öğrenmedi. Bütün gece seviştiğim kız tarafından güneş doğarken terk edildim diye böbürlenecek bir adam değilim.”

Vivianne tokat yemiş gibi baktı. “En iyi o şekilde veda edebileceğimi düşündüm,” diye fısıldadı. “Değişmem gerektiğini sanıyordum ve son geceyi kendim gibi geçirmek istedim. Bunun benim için ne anlama geldiğini göremiyor musun?”

“‘Sanıyordun’ demek,” dedi Klaus, yavaşça. “İçindeki kurdu harekete geçirmen gerektiğini sanıyordun.” Fikrini şimdiden değiştirmiş miydi? Vivianne fikrini bu kadar kolay değiştirebiliyorsa, son dolunay kaderin bir cilvesinden başka bir şey değildi. Birkaç gün sonra bu düşünceyi de tamamen unutup gidecekti. Klaus’u unuttuğu gibi.

Vivianne’in kara gözleri umutla parladı. Aralarındaki mesafeyi kapatmak için acele ederek, “Başından beri haklıydın,” dedi heyecanla. “Bu işe hiç kalkışmamam gerekirdi. Benim için en iyisinin hangisi olduğunu bir tek sen önemsedin ve ben sana güvenmemekle büyük aptallık ettim.”

Klaus ilgiyle izleyip kızın Ysabelle’in engeline çarpacağı

anı bekledi. Vivianne sağ ayağını kaldırıp verandaya çıkmaya yeltendiği anda, geriye doğru sendeledi, neredeyse düşüyordu. Ağzı şaşkınlıktan bir karış açık vaziyette Klaus'a baktı, "Teyzen buradaydı," dedi Klaus. "İstenmeyen misafirlere karşı kendimizi korumamız için bize yardım etti."

Vivianne ilgiyle görünmez engeli itti, nereye kadar uzandığını görebilmek için yana doğru birkaç adım attı. Afallamış bir ifadeyle, "Beni içeri davet etmen gerekiyor," dedi.

Klaus kızın dediğini anlamazdan gelip, "Gerekmiyor," dedi, ters ters. "Sürüden arkadaşların gelip seni sürükleye sürükleye eve götürene kadar orada oturabilirsin. Sen beni nerede bulacağını tahmin ettiysen, onlar da ederler herhalde."

Vivianne'in yüzünden pişmanlık akıyordu. Elijah evlerini alelacele hazır hale getirmişti çünkü Navarrolar, Mikaelsonların nerede olduğunu öğrenmişti. Derken suçluluk, öfkeye döndü ve Vivianne kapüşonunu geriye attı. "Senin için niye endişelendim ki zaten!" diye parladı. "Her zamanki gibisin işte."

Klaus pis pis sırttı. "Tek bir kurt adamın *bunu* değiştirebileceğini düşündüysen, tatlım, beni hafife aldın demektir."

Vivianne ona dik dik baktı. Ne kadar sinirli de olsa bakışlarında bir kurnazlık vardı. Klaus, onun duygularını tekrar kontrol altına aldığını görebiliyordu ve kızgın olmasına rağmen, bunun için ona saygı duydu. Kız aptal olabilirdi ama olağanüstü bir aptaldı.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Vivianne, soğuk bir edayla. "Beni sevdiğini söylediğinde, sana inandım. Benimle birlikte olmaktan başka bir şey istemediğini söylediğinde de.

Beni her yönümle,” –Klaus’un araya girmesini önlemek için elini kaldırdı– “beni her yönümle tanımak istediğini söylediğinde de. Anlaşılan palavracılığını hafife almışım.”

Sinirleri tepesinde olmasaydı Klaus bir kahkaha atardı. “Bunu sen istedin,” dedi, bağırırçasına. “Yatağımdan sinsice kaçıp can düşmanım olan o iğrenç yaratığa dönüşmeyi tercih ettin. Gerçeği çarpıtıp seni istememişim gibi göstermeye çalışma, oysa...”

“Hâlâ istiyorsun demek ki!” diye bağırdı Vivianne. Büyülü engelin izin verdiği noktaya kadar ilerledi. “Kızgınsın, elbette kızgın olacaksın. Ama söylediğin her şeyde samimiydin ve beni hâlâ istiyorsun, şu anda bile.”

Klaus Mikaelson genelde böyle afallamazdı ama Vivianne’in bu çıkışı karşısında ne diyeceğini bilemedi. Cüretkâr bir hareketti –kızın yerinde kendisi olsaydı bu kadar cesur davranamazdı– Yine de doğrudu. Klaus onu unutmak için içmeyi, düzüşmeyi ve kavga etmeyi denemişti ama karşısına geçtiği anda her şey başa dönmüştü.

Klaus, onu hâlâ seviyor ve deli gibi istiyordu. “Buraya neden geldin?” diye sordu, kendi sorularına cevap almadan kızınkilere cevap veremeyeceğinin farkındaydı. “İyi olup olmadığımı merak ettiğine inanmıyorum. Bu tür numaralara girmeyecek kadar iyi tanıyoruz birbirimizi.”

Vivianne başıyla onaylayıp tekrar dudağını ısırdı. O dudağın tadı damağında kalmıştı ve onu tekrar dişlerinin arasına almak için her şeyini verirdi.

“Geçen gece korkunç bir hata yaptım,” dedi, heyecandan

kısılan sesiyle. “Bunu, olup bittiği anda anladım. Bir parçam kilit altındayken yaşayamam sanıyordum ama bu eşiği mühürlemek için her şeyimi vereceğimi biliyorum artık. Bunu yapamayabilirim ama aramızı düzeltmek için elimden geleni yapmak istiyorum. Buraya da bu yüzden geldim.” Güzel dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir kurt adamın sende bir çizik bile bırakamayacağını biliyordum elbette.”

Klaus ona dokunaklı bir cevap vermek istedi, hem de açtığı yaraları gözüyle görebileceği kadar. Kanını içmek, onu vampir yapmak, sonra da kazık saplamak istiyordu. Gözü öfkeden dönmüş olsa da Vivianne haklı olmasaydı kendisini bu kadar kızdıramayacağını biliyordu.

Büyük bir aptallık yapmıştı ama Klaus bütün öfkesine rağmen onu hâlâ istiyordu. Şimdi karşısında bin pişman dururken, Klaus kızgınlığının giderek azaldığını fark etti. Kızı en azından bağışlamaya çalışmazsa yaralı kalbinin kendisine asla huzur vermeyeceğini biliyordu.

“Yeter!” dedi, dile getiremediği şeyler yüzünden çatlamış bir sesle. “Pişman olduğuna inanıyorum ama bu, yaptığın şeyin önemini azaltmaz. Senin sadakatine güvenmezsem olmaz, Viv. Navarrolarla benim aramda gidip gelmekten vazgeçmek zorundasın.”

Vivianne başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Narin yüz hatlarından kulaklarına inanmadığı belliydi. “Nişanı bozacağım. Başka bir erkekle evlenmeye niyetim olsaydı buraya gelmezdim.” Yüzündeki gülümseme, batan güneşin son kez alevlenmesini, gökyüzünde beliren ilk yıldızların belirişini

andırıyordu. “Artık kendimi her yönümle tanıyorum, Klaus ve can düşmanı olalım ya da olmayalım, sana âşık olmayan tek bir hücremin bile olmadığını biliyorum.”

Klaus, “İçeri gel!” diye fısıldayınca Vivianne onun açılmış kollarına attı kendini. Klaus onu öptü, sımsıkı sarıldı, sonra başını geriye yatırıp tekrar, bu kez daha tutkulu şekilde öptü. Evinin gölgesinde, ılık meltem tenlerini yalarken bu kadar kolay olabileceğine inanmak istedi.

“Bu deliliğe bugün bir son veriyorum,” diye mırıldandı Viv, göğsüne doğru. “Her şeye. Yarın, gece çökerken geri gelirim.”

Klaus kızın kuzgun karası saçlarını okşarken bir yandan kafasının içindeki çarklar dönüyordu. Bu haber şehrin siyasi manzarasını değiştirecek güçteydi. Bunun ne zaman duyurulacağına karar veren kişi Klaus olursa, çok güçlü bir avantaj yakalayacaktı. Ama Klaus’un kuşkucu ve yaralı tarafı, Vivianne’in bu meseleyi etrafıca düşündükten sonra da sözünde durup duramayacağını merak ediyordu.

“Bugün olmaz,” diye itiraz etti Klaus. Kızı nazikçe iterek aralarına mesafe koydu ve avucunu rahatlatırcasına öptü. “Viv, benim tarafıma geçmek istiyorsan bunda kararlı olduğuna dair kanıt görmek istiyorum.”

Vivianne kaşlarını çatı. “Ama demin söyledim ya...”

“O değil.” Klaus başını iki yana salladı. “Senden isteklerim doğrultusunda hareket etmeni istiyorum. Öylece koşup aklına eseni yapmanı değil.” *Bir kez daha*, diye eklemedi ama ikisinin de aklından aynı şeyin geçtiğini biliyordu.

Vivianne kararsız kalmıştı ama çok da isteksiz görünmüyordu. “Bunu gizlememi istiyorsun,” diye başka kelimelerle ifade etti. “Yalan söylememi istiyorsun, böylece gerçeğin ne zaman ortaya çıkacağına sen karar vereceksin.”

“Şu anda elimizde bir koz var,” diye izah etti Klaus, ona olduğu kadar kendine de. “Bu bilgiyi, durumu daha da lehimize çevirmek için kullanabiliriz. Bugün söylediklerinde ciddiyisen, sana vaktin geldiğini haber verene dek beklersin.” Bir hafta önce, Elijah’ın planları Klaus’u zerre kadar ilgilendirmiyordu –Vivianne’e karşı hissettiği güçlü duyguların etkisi altındaydı. Ama artık Elijah’ın saldırı taktiği biçimlenmeye başlamıştı ve Klaus da planlarını gerçeğe dönüştürmeye kendini kaptırmıştı.

Her şeyden önemlisi Klaus aşkın gözünü kör etmesine bir kez izin vermişti. Aynı hataya bir daha düşmeyecekti. Vivianne için bile olsa...

YİRMİ ALTI

Meclis daima yeni ay zamanında buluşuyordu. Klaus bu toplantının yerini bir şekilde öğrenmişti. Elijah onun aile çıkarlarına yepyeni bir hevesle kendini adanmış olmasına inanamıyordu. Klaus ile ortak çalışmanın, ona karşı çalışmaktan çok daha kolay olduğu şüphesizdi. Onu daha dikkatli olmaya ikna eden her ne ise Elijah'nın onayını almıştı.

Odadaki bir avuç cadı ile kurt adam –en yaşlılar, en saygı duyulanlar– Elijah'yı gördüklerine çok da memnun olmamıştı. Kentin doğu kıyısındaki bir kilisenin nefine yarım daire oluşturacak şekilde oturulmuştu. Cemaat büyüüp de daha büyük bir yere ihtiyaç duyulunca, bu kilise terk edilmişti. Mekândaki bütün şamdanlarda birer mum yanıyordu. Elijah'mn burnuna ağır ağır azalan bir tütsü kokusu geldi.

Bir bakışta, üyelerin hiçbirinin kendisini görmeyi beklemediklerini ve Solomon Navarro ile iki oğlunun, onu kapı dışarı etmek ister gibi baktıklarını fark etti.

“Senin ölmüş olman lazımdı,” diye hırladı Solomon’un geniş omuzlu, küçük oğlu. Elijah onu nişan partisinde diğer kurt adamları kenara itip ufak çaplı kavgaya karışırken hatırlıyordu.

“Ölebilirdim, kuşkusuz,” diye cevapladı Elijah, soğuk bir tavırla, “içinizde beni öldürebilecek kadar güçlü birileri olsaydı.”

Ysabelle ayağa fırlayıp, “Bu da ne demek oluyor?” diye sordu. Kestane rengi saçları mum alevinde kızılımsı bir ışıkla parlıyordu ve yüzünde gergin, korku dolu bir ifade vardı. Elijah, cadının çelişkili sadakatini açığa vurmasının o anda çok da akıllıca olmadığını düşünüyordu... Özellikle de yardım ettiği bir vampir, o vampiri öldürmek isteyen kurt adamlar ve bütün bunlar için bir açıklama isteyecek cadılarla dolu bir odada olduğu düşünülürse.

Ysabelle’in boylarında, benzer yüz hatlarına sahip, siyah saçlı bir kadın Ysabelle’in bileğine yapıştı. “Bu vampir ilk kez huzurumuza çıkmıyor,” diye hatırlattı yüksek sesle. Ayağa kalkmamıştı ama buna gerek de yoktu. Odaya çöken ani durgunluktan, kadının yüksek bir otoriteye sahip olduğu anlaşılıyordu. “Bizimle başka işlerinin olma ihtimali var.”

Yarım dairenin diğer kısımlarından gelen ters bakışlara aldırmadan, “Benim istediğim,” dedi Elijah, ona hitaben, “bu mecliste bir yer edinmek. Kardeşlerimle benim, şehir meselelerinde söz sahibi olma vaktimiz geldi.”

Kurt adamların tepkisi öyle sertti ki Elijah onların kurda dönüştüklerini sandı. “O bize saldırdı!” Armand’ın tiz sesi

kalabalığın arasında yükselince Elijah kurt adamın yüzündeki çizikleri ve morlukları gördü.

Klaus temiz dayak atmış, dedi içinden sırtarak. Bunu ona söylese iyi olacaktı, kardeşi küçük de olsa bir teselli bulabilirdi. Klaus, Vivianne'i elde etmeye çalışmaktan vazgeçtiğini söylediğinde, Elijah çok memnun olmuştu ama bunun çok acı veren bir karar olduğunu da tahmin ediyordu.

"Basit bir yanlış anlama," diye yalan söyledi Elijah. "Dolunayın etkisi altında olduklarında, kurt adamlarla anlaşmak çok zor. Cadılara doğru bir bakış atıp siyah saçlı cadıya muzipçe göz kırptı. Bir an için cadının dudağının cevaben seğirdiğini görür gibi oldu. "Öyle değil mi?"

"O yanlış anlama, hayatına mal olsa iyiydi," diye homurdandı Louis Navarro. "Bu hatayı hemen düzeltebileceğimize eminim, istersen tabii."

"Otur yerine," dedi cadı, ondan tarafa bakma gereği bile duymadan. Navarrolar oturarak Elijah'ı şaşırttılar. "Derdinizi anlatın," dedi cadı, emredercesine. "Ama acele edin. Bu akşam ele almamız gereken başka meseleler var."

Elijah nihayet bu güçlü cadıyı tanımıştı: Sofia Lescheres'ti, née Dalliencourt. Kocası Quentin Lescheres'ti. Navarro klanına, yaptığı evliliğin gücüyle barış sağlayamayacak kadar uzak olan bir kurt adamdı. Zaten genç yaşta, Vivianne daha bir yaşına gelmeden bir av kazasında ölmüştü.

Dul eşi, işin içinde kendi kızı olduğu için kurt adamlarla kurulacak ittifakın en önemli mimarlarından biriydi elbette. Ancak Sofia kurt adamlardan pek de hazzetmiyordu sanki.

Elijah, ağzından Vivianne hakkında bildiği her şey dökülene kadar Klaus'u sıkıştırmaya karar verdi. Talihsiz aşk hikâyeleri son bulmuş olsa da kızın annesi başlıca oyuncularından biri olduğuna göre, Klaus farkında olmadan işe yarar bir şeyler öğrenmiş olabilirdi.

"Madam Lescheres," dedi kibarca. Ardından da meclisin diğer üyelerini sırayla selamladı. "Mesele aslında çok basit. Bu şehirde yaşayan doğaüstü yaratıklardan bir grubu temsil ediyorum. Buraya geleli dokuz sene oldu ve artık kendimize ait bir arazimiz var. Kalmak niyetindeyiz ve aranızda bir yeri hak ediyoruz."

Bu kez tepkiler yatışacak gibi değildi. Bağırışlar ve suçlamalar, kubbeli tavandan yankılandı. Ysabelle Dalliencourt'un yüzü öyle solgundu ki Elijah bir an onun kusacağını sandı. Vampire yardım ettiğine yüzde yüz pişman olmuştu ama Elijah'nın bir iki bağırış çağırış karşısında pes etmeye niyeti yoktu.

"Toprağı kim sattı size?" diye sordu Sol Navarro, ters ters. Sesi yüksek olmasa da, kopan gürültüyü bıçak gibi kesmişti. Yüzü pancar gibi kızarınca yara izi ortaya çıktı. Elleri kocaman birer yumruğa dönüşmüştü. Elijah bu toplantıları dolunaydan olabildiğince uzak bir zamanda yapmanın ne kadar akıllıca olduğunu anladı.

"Miras kaldı..." dedi Elijah pis pis sıratarak. "Bir kurt adamdan." Hugo'nun evinin tapusunu gururla kaldırıp gösterdi.

Sol'un gözleri bir an sapsarı oldu. "Hugo gerçek bir kurt adam değildi," diye mırıldandı ama Elijah'ı şaşırtan -ve

Ysabelle'i de aşikâr şekilde rahatlatan— bir hareketle konuyu uzatmadı.

“Sürüden atılmış birinin size arazisini bırakması, buraya ait olduğunuz anlamına gelmez,” diye araya girdi Armand ama onun da bundan başka söyleyecek bir şeyi yoktu sanki.

Elijah bekledi, kendi sessizliğiyle tartışmanın kapandığını vurguladı. Armand'ın söyleyecek bir şeyi kalmadığı acı bir şekilde belli olduğunda, omuz silkti. “Yine de buradayız işte.” Burunlarından soluyan kurt adamlara bakıp buz gibi gülümsedi. “Bütün sürü bizi öldürmeye çalıştınız ama başaramadınız. Birlikte yaşamamanın bir yolunu bulmaktan başka çare kaldı mı?”

“Tekrar deneyebiliriz,” diyen Louis parmak eklemlerini kütürdetti.

Sofia Lescheres kahkahayla güldü, Navarroların ve birkaç da cadı arkadaşının kendisine attığı kötü bakışları görmezden geldi. “Söylediğim gibi, kurt, bu gece ilgilenmemiz gereken başka meseleler var. Bu vampirin seni ve aileni katletmesini izlemekle vakit harcarsak işimize bakamayız. Bu toplantılarda şiddete yer verilmemesinin bir sebebi var, o yüzden buradaki yerinizi korumak istiyorsanız boş tehditleri bir kenara bırakmanız ve önümüzdeki meseleye odaklanmanız gerekiyor.”

“Önümüzde ciddi ve abes bir mesele var, gerçi,” diye itiraz etti yaşlılardan birisi. Erkek cadı titrek ellerini ağır, mücevher kakmalı bir asaya yaslamıştı. “Bu yaratıklarla anlaşma yapmamızın üzerinden yaklaşık on sene geçti ve şimdi de bu vampir izinsiz karşımıza çıkıp durumun değiştiğini söyleme

saygısızlığını gösteriyor.” Elijah’ya kaşlarını çattı. “Minnettar olmanız gerekmiyor muydu, vampir.”

“Minnettarlığımı bu şehri, sizlerle birlikte güçlendirerek göstereceğim,” dedi Elijah kibarca. “Birlikte barış ve refah için çalışacağız.”

“Siz barıştan ne anlarsınız?” dedi Armand tıslarcasına. Elijah bu ince uzun, genç kurt adamın Klaus’u neden bu kadar gıcık ettiğini anlıyordu artık. “Dolunayda bize saldırmanın hesabını hâlâ vermedin.”

Sofia Lescheres önce ona, ardından babasına dikkatle baktı. “Bütün sürünün o gece ormanda ne işi vardı, Sol?” Sohbet eder gibi konuşsa da siyah gözlerini şüpheyile kısmıştı. “Bu vampir bilmeden neye denk geldi, onu söyleyin?”

Bu gayet güzel bir soruydu. Kurt adamların suratlarındaki ifadeyi gören Elijah bunu sormayı kendisinin akıl edememesine hayıflandı. Ölü adam, ahşap sunak ve yanında büzülmüş yatan küçük beyaz kurt bir an gözünde canlandı. O kız kimdi ki bütün sürü dönüşümüne şahit olmak için toplanmıştı? Aklına gelen saçma, imkânsız bir cevaptı... Ama doğruysa Navarrolar, Elijah’nın gördüğü şeyi paylaşması riskine giremezlerdi.

Gözlerini Elijah’nın gözlerinden kaçırarak, “Bir yanlış anlama oldu,” diye kabullendi Sol, ters ters. “Kavganın gürültüsüne başka kurtlar da geldi. Olayın kontrolden çıktığı kesin ama kavgaya karışan herkes iyileşti. Bir daha lafını etmeye-
lim.” İmalı imalı iki oğluna baktı. Sofia parmaklarını birleştirip beklediyse de sorusunda ısrar etmedi.

“Belki de,” dedi Ysabelle, çatlayan sesiyle. Sonra hafifçe

öksürüp tekrar konuşmaya başladı. “Belki de, Mikaelsonların talebini kabul edersek ileride bu tür –artık konu her ne idiyse– yanlış anlamaların önüne geçmiş oluruz.” Ysabelle öyle gergin görünüyordu ki Elijah onun kendisine yardım etmeye çalıştığını hemen anlayamadı.

Durum zaten kendi lehine dönmüş olsa da bu jest yine de hoşuna gitmişti. Ama Ysabelle’i, sinirli sinirli homurdanan meclis üyelerinin gözünde sempatik hale getirmedeği kesindi.

“Kız kardeşimin söylediğinde haklılık payı var,” dedi Sofia sesli düşünürcesine. Üzerine çevrilen öfkeli bakışlardan etkilenmemiş gibiydi. “Vampirler bu şehirdeki barışa saygı duymaya razıysalar onları da dâhil etmenin vakti gelmiştir belki de.”

“Saygı göstermekle kalmayıp kutlayacağız da,” diye alelacele ekledi Elijah, Armand’ın olduğu yönden gelen alaycı seslere aldırmadan. “Kendimize ait bir yuvanın özlemini çekiyorduk zaten. Şiddetin son bulması bizim de işimize gelir. Aslında...” diye o sırada aklına geleni söyledi: “Yaklaşan düğünü büyük bir coşkuyla desteklediğimizi göstermek için bir balo düzenlemek istiyoruz. Aramızdaki ateşkese biz de bu şekilde katkıda bulunalım, barışa bizim de sizler gibi bütün kalbimizle saygı duyacağımızı gösterelim.”

Bu teklif, Sol’u bile yumuşatmışa benziyordu. Ama ikna olmamış gibi görünen Armand ters ters bakmaya devam etti. Louis, “Parti karşılığında aramıza katılmanıza izin mi vereceğiz?” diye mırıldanınca birkaç baş onaylarcasına sallandı. “Barış karşılığında,” diye vurguladı Sophia. “Mikaelsonların bizden ne istediğini biliyoruz. Bizim

onlardan istediğimizse, şiddete son verme sözü... ‘yanlış anlamalara’ da.” Tek kaşını kaldırıp Sol’a bakınca kurt adam başıyla onayladı. “Yabancılardansa, çatımız altındakilere kurallar koymak daha kolaydır. Anlaşmamıza katılmalarını isteyeceksek onları içeri buyur etmeye de razı olmalıyız.”

“Bilgece ve adil konuştunuz, Madam,” diye karşılık verdi Elijah. Elini öpmek için süzülürcesine yaklaşıncı cadı da bir anlık bir gerginliğin ardından elini uzattı. “Bu parti gelecek yıllarda bizlere faydalı olacak bir anlaşmanın tuzu biberi yalnızca. Yeni bir başlangıç yapmak için, bir araya gelip böylesine mutlu bir olayı kutlamaktan daha iyi bir yol gelmiyor aklıma.”

Meclis üyeleri hep birlikte ayağa kalktılar. Kazandığı zafer Elijah’nın başını döndürdü. Başarmıştı, Köken Vampirler artık oradan oraya sürüklenip dışlanmayacaktı.

YİRMİ YEDİ

Rebekah eninde sonunda ağabeylerinin karşısına çıkmak zorunda kalacağını biliyordu. Eric ile aralarındaki uyum, huzurlu bir biçimde sürüyordu ama sonsuza dek sürmesi imkânsızdı. Rebekah hâlâ bir Köken Vampir'di, bunun getirdiği birtakım bağlar ve zorunluluklar vardı. Eric de hâlâ bir insandı ve bu da beraberinde tehlikeli zayıflıklar getiriyordu. Eric vampir olmaya hazırdı ama Rebekah'nın onu New Orleans'ta vampire dönüştürmesi mümkün değildi. Ayrıca buradan ayrılmadan önce ailesiyle arasını düzeltmesi gerekiyordu.

Eric uğradığı hayal kırıklığını saklamaya çalışsa da Rebekah hissediyordu. Rebekah'nın kararını kabul etmek zorunda kalmıştı; sonuçta kadim, ölümsüz bir vampir olmanın karmaşıklığını anlamadığını o da kabul ediyordu. Yine de Rebekah, Eric'in kurallardan nasıl da rahatsız olduğunu ve buradan gidip onunla özgürce birlikte olmaya can attığını görebiliyordu.

Ancak birlikte tasarladıkları geleceğin hayata geçmesi için Elijah ile Klaus'u ziyaret etme vakti gelmişti.

Rebekah eve yaklaşırken, hayvan çılgınlığını andıran, garip bir inilti duydu. *Koruma büyüü nihayet yapılmış*, dedi içinden. Ağabeyleri büyüünün oluşturduğu engelin ardında güvendeydiler... Ve bir ziyaretçileri olduğunu haber almışlardı: Eric.

Tahmin ettiği gibi, ikisi birlikte ön verandaya ulaştığında kapı ardına kadar açıldı. Klaus onları, "Kardeşim," diyerek karşıladı, kollarını etraflarını saran araziye gösterircesine açmıştı. Kaslı gövdesi eşiği dolduruyordu. Neşeli gülümsemesi kaybolurken gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "Sonunda mutlu yuvamıza döndün." Klaus otel odasında aralarında geçen tartışma yüzünden ona hâlâ kızgındı –aradan haftalar geçmesine rağmen– ama şimdi Rebekah, Eric'i kendi eliyle aslanın inine getirmişti.

"Sırası değil," dedi Rebekah tıslarcasına ve Klaus'u kenara itip Eric'i kapıdan içeri çekiştirdi. Klaus da heyecanla peşlerine düştü. O bu ruh halindeyken, Rebekah'nın arabuluculuk yapmak için sakin olması gerekiyordu. Kabaca yontulmuş masada oturan Elijah, Rebekah'yı görünce elindeki kâğıtları bıraktı. Rebekah başından geçen korkunç saldırıdan sonra ağabeyinin vücudunda iz kalmadığını görünce rahatlamıştı. Derken Elijah, Eric'in üniformasını fark edip ayağa fırladı. Bir Eric'e bir Rebekah'ya bakarken, "Kuzenimizi bize geri getirmişsiniz," dedi. "Kocasının ormanda öldürüldüğünü duyduk ama..."

"Biliyor," diye araya girdi Rebekah, daha fazla yalanla uğ-

raşacak halde değildi. At arabasının sürücüsünü Eric'e izah etmek kolay olmamıştı ama ölümsüzlüğün bedelinin kanla ödendiğini anlıyordu. "Her şeyi biliyor."

Oldukları yerde kalan Klaus ve Elijah gözlerini, şaka mı yapıyorsun? dercesine Rebekah'ya diktiler. "Neyi biliyor?" diye sordu Elijah kuşkuyla. Ciddi yüzü Rebekah'ya, tekrar arabacının karısı olması ya da bunun da bir başka aldatmaca olduğunu göstermesi için yalvarıyordu.

"Ailenle seni biraz yalnız bıraksam iyi olacak," dedi Eric. Onun ağırbaşlı tavrının yanında, Rebekah'nın ağabeyleri bir çift haydut gibi kalıyordu. Rebekah başıyla onaylayınca Eric elini kolundan nazıkçe çekti ve Klaus'un yanından korkmadan geçip ön verandaya döndü. Rebekah olacaklara kendini hazırladı.

"Sevgili kardeşim," dedi Klaus, kapıyı kapatacak şekilde yer değiştirerek. "Bizden bir şeyler gizlediğin belli. Elijah, 'Cici komutanımıza her şeyi anlatmak' Rebekah'nın planının bir parçasıydı, hatırlıyor musun?"

"Her şeyi kastetmemişti," diye diretti Elijah. Hâlâ Rebekah'ın yüz ifadesini çözmeye çalışıyordu. "Anlat bakalım, Rebekah çünkü şu an için en gizli sırrımızı avlamaya gittiğin insanlara ifşa etmişsin gibi gözüküyor."

Bu şekilde dile getirilince kulağa daha da berbat geliyordu. Rebekah ağabeylerinin, Eric'in Mikael ile kısa temasını bilmesine şimdilik gerek olmadığına karar verdi. Şu halde bile, ikisini Eric'i öldürmemeye ikna etmek yeterince zor olacaktı. "Görevime sadık kalmadığım doğru," dedi onlara, çe-

nesini kararlı bir ifadeyle yukarıda tutarak. “Aynı zamanda en gizli sırrımızı da söyledim ama sadece bir insana, hepsine değil. Bizim türümüzden zaten haberi varmış ve vampir olmak için yanıp tutuşuyor. Onu seviyorum ve istediğini yapmaya niyetliyim.”

Klaus, Eric’in peşinden dışarı çıkmaya yeltendi. Rebekah önünü kesmeye çalışınca, Elijah yetişip ikisini ayırana kadar, karnına sert bir yumruk yedi. “Adam sorun çıkartacak,” diye hırladı Klaus, Elijah’ya vampir dişlerini göstererek. “Adamı öldürüp Rebekah’ya da kazık saplayacağım. Yolumdan çekil, abi, yoksa Rebekah’nın yanında senin sadakatini de sorgulamak zorunda kalırım.”

“*Sadakat* ha!” dedi Rebekah dalga geçercesine. “Ailemizin çıkarlarına sadakatten mi bahsediyorsun yoksa kendi çıkarlarına mı, Niklaus? Küçük cadıyla muhabbet nasıl gidiyor bakalım?”

“O iş bitti,” diye karşılık veren Klaus, bakışlarını bir an için Rebekah’dan kaçırdı. “Ondan bahsetmeye hakkın yok, hain.”

“Cidden mi, Klaus? Sen bizim için ne yaptın peki, cadılarla kurt adamların işlerine karışıp bizi tehlikeye atmak dışında? Üstelik sen bütün dünyayı başımıza yıkmaya çalışırken ben başka bir şey buldum. *Gerçek* bir şey.” Elijah’ya döndü, gözlerine dolan yaşlardan nefret ediyordu. “Onu seviyorum,” dedi tekrar. “O da beni seviyor. Kim olduğumu öğrenmeden önce bana evlenme teklif etmişti. Şimdi de dualarının benimle cevap bulduğuna inanıyor. Onu vampire dönüştürüp onunla birlikte olacağım. Bu şekilde dile getirdiğim için üzgünüm ama ne şekilde ya da ne zaman söylersem söyleyeyim, bu olacak.”

Klaus tekrar üzerine atılmaya kalktı ama Elijah onu tuttu. “Rebekah, istediğin şey imkânsız,” dedi tatlı tatlı. “Senin yokluğunda yerel gruplarla büyük ilerleme sağladık ama burada kalışımızın temel koşulları aynen devam ediyor. Yeni bir vampir yarattığın anda, ağır bir bedel ödemek zorunda kalırız.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. Klaus debelenmeyi bırakmıştı. Rebekah’yı dikkatle izliyordu. Rebekah iki ağabeyine aynı anda hitap etse de, asıl ulaşmak istediği kişi oydu. “Eric ile benim için burada bir gelecek yok. O yüzden buradan gitmek zorundayız.”

“Gitmek mi?” dedi Klaus şaşkın şaşkın. Silkinip ustalıkla yakasını düzeltti. “*Gitmek* ha? Birkaç haftada başardığımız onca şeye rağmen mi? Burada kalabilmek için girdiği kavgada Elijah’nın ne kadar kötü yaralandığından haberin var mı?”

Rebekah, “Onu bulup eve getiren bendim,” diye hatırlattınca Elijah’nın yüz ifadesi bir parça yumuşadı. “Bana her ihtiyacınız olduğunda yanınızda olabilsem keşke. İkinizin de,” diyerek elini dikkatle Klaus’un koluna koydu. “Sizinle sonsuza dek birlikte olacağıma söz verdim ama sonsuzluk daha yeni yeni başlıyor. Tekrar buluşacağız, biliyorum ama burada Eric’le kalmam mümkün değil. Siz de bırakıp gidemeyecek kadar çok yatırım yaptınız buraya.”

“Buraya kadarmış demek,” dedi Klaus alaycı bir tavırla. “Şartlar sözünü tutmana engel oluyor ha! Eh ne yapalım! Ben âşık olunca adam edilmesi gereken tehlikeli bir deli oluyorum, sense ihanetini kabullenmemiz gereken bir romantik.”

“Sen başka şeyler de istiyorsun, Klaus,” diye hatırlattı

Rebekah ona. “Sen aşkın yanında güç, hayranlık ve şöhret istiyorsun. Hepsini elde etmeden mutlu olman imkânsız. Bense elimden zorla alındığından beri hayatımı geri almaktan başka bir şey istemiyorum. Yüzyıllar önce yaşamam gereken aşkı büyük bir özlemle bekledim ve nihayet buldum. Dışarıdaki adam beni seviyor ve bir saniye bensiz olmak istemiyor.”

Eric, Rebekah’ı duyduğu ya da belki yalnızca beklemekten usandığı için tekrar ortaya çıkıp kapıda dikildi. Her türlü darbeye hazır, korkusuz bir ifadesi vardı.

“Bu şartlarda tanıştığımız için üzgünüm,” dedi, Mikaelson kardeşlere. “Evlenme teklif ettiğim sırada, Rebekah’nın ailesinin yaşayan üyeleri olduğundan haberim yoktu, yoksa önce sizin onayınızı alırdım.”

Tek kaşı havada, “Ne garip bir kelime seçimi,” dedi Klaus. “Yaşayan dedin... Ama *isterdim* demedin.”

“Doğru,” dedi Eric, Klaus’un taktiğini görmezden gelerek. “Kardeşiniz kendi kararlarını kendisi verebilir. O sizleri çok sevdiği için onayınızı almak isteyebilir ama ben sizin izniniz olmazsa yaşayamazmış gibi yaparak aşkımızı küçük düşürecek değilim.”

Klaus sinirden kuduruyordu ama Elijah kıkır kıkır güldü. Evin gergin ortamında alçak, garip bir sestir bu ve Rebekah bu sesi daha kaç kere duyma şansı bulacağını merak etti. Çünkü Elijah bir kardeş gibi Eric’le kollarını kenetlediğinde, gitmesine izin vereceklerini anlamıştı.

Sanki kendi öfkesini destekleyen son şey Elijah’nın kayıtsızlığıymış gibi, Klaus’un ters bakışları yerini kederli bir gü-

lünsemeye bıraktı. Önce gönülsüzce Eric'e, sonra Rebekah'ya doğru başını salladı ve Rebekah birden kollarını ona dolayıp sımsıkı sarıldı. Klaus çocukken yaptığı gibi, kardeşinin başının tepesini öptü. Rebekah da parmak uçlarında yükselip yanağına bir öpücük kondurdu.

"Mutluluğumuza içelim." dedi Klaus, Eric'in gırtlığını gösterip imalı imalı sırtarak. Sonra salona geçip dört kadeh viski doldurdu.

İçtiler, konuştular ta ki güneş ufukta iyice alçalana ve son kızıl ışıklar sade perdelerden içeri süzülene dek. Aralarındaki gerilim yatışınca Rebekah buruk bir sızıyla Eric'in ağabeyleriyle nasıl da iyi anlaştığını fark etti. Elijah'nın ondan hoşlandığı belliydi. Klaus da onayladığını belli edecek kadar düşünceli ve nazik davranıyordu. Keşke bir arada kalabilselerdi.

"Bunun sonsuza dek sürmesi gerekmiyor," diye hatırlattı Elijah. Aralarında duran masadaki yeşil renkli cam şişe boşalmıştı. "Burada artık sözümüz geçiyor ve bundan istifade edeceğiz. Cadıların koyduğu, yeni vampir yaratma yasağının sonsuza dek sürmesi mümkün değil. Zamanla taviz verecekler ve biz de sana haber yollayacağız."

"Döneceğiz," diye söz verdi Rebekah. Eric sevgi dolu bir tavırla ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Evet," dedi Eric. "Ayrıca dolaşırken vampirlerin hoş karşılandığı ve avcılardan korunduğu yerler bulacak olursak biz de size haber göndereceğiz."

Uzunca bir sessizliğin ardından Rebekah söylenecek şeylerin bittiğini fark etti. Ağabeyleri New Orleans'taki yerlerini

sağlamlaştırmak için parti verirlerken kendisi bu şehri terk ediyordu. Onu burada tutan hiçbir şey yoktu. Artık ağabeyle-rine veda ettiğine göre, Eric ile ikisi o gece yeni bir geleceğe yelken açabilirlerdi.

Rebekah ağabeylerinin yüzlerine bakınca orada bir gün daha kalacak olursa, ailesini parçalamanın yarattığı vicdan azabıyla kahrolacağını anladı.

YİRMİ SEKİZ

“Sevgilim,” diye mırıldandı Klaus, boş bir koridorda Vivianne’i hızlıca kenara çekerken. “Hazır mısın?”

Vivianne uzun, gümüş renkli elbisenin içerisinde muhteşem görünüyordu. O ana dek, pazarlıkta üzerine düşeni yerine getirmiş, Mikaelsonlar güç kazanmak için manevralar yaparken sırlarını herkesten saklamıştı. Ancak sıradaki adımlar daha zordu.

“Dolunaydan sonraki ilk sabahtan beri hazırım,” diye karşılık verdi Vivianne. Ana salondan bir kahkaha sesi yükselince Vivianne başını bir anlığına hızla o tarafa çevirdi. Kendisine zarif bir hava veren pudraların, lülelerin ve ipeklerin altında çok gergindi. “Yine de bu gece hepsi öyle mutlular ki. Anlattıktan sonra, çoğunun olaya benim açımdan bakmaya yanaşmayacağından eminim.”

Klaus, başparmağını sevgiyle kızın çenesinde dolaştırdı. “Ben senin tarafındayım, Vivianne,” diye hatırlattı ona. “Bir-

likte olduğumuz sürece, şehrin geri kalanının ne yaptığını umursamamıza gerek yok.”

Vivianne ona iyice sokuldu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Düşmanlarıyla dolu bir ziyafet salonundan dövüşe dövüşe çıkmayı tercih ettiğine eminim,” diye takıldı. “Ama senin de söylediğin gibi artık kendi kendimizin müttefikiyiz. Ben burada senin elçiliğini yapıp seni kendi dürtülerinden daha fazla güvende tutacağım.”

“Bir parça,” diye onayladı Klaus, yapmacık bir gönül-süzlükle. “Bütün eğlenceden vazgeçemem ama Navarroların cadılardan daha çok işe yaradıkları kesin. Yeni düzeni kabul etmeye hazırlarsa daha da iyi olur.”

Klaus, Vivianne’in yüzünü kendi yüzüne yaklaştırıp onu tutkuyla öptü. Vivianne bir anlığına benzer bir tutkuyla karşılık verdiyse de ardından ellerini göğsüne dayayıp aralarına mesafe koydu. “Bekleyelim,” dedi Klaus’a ciddi bir tavırla. “Sadece düğünü resmen iptal edene kadar.”

“Önce Armand’dan kurtulmak istiyorsun,” diye karşılık verdi Klaus.

“Anlıyorsun demek,” dedi Vivianne, o kadar rahatlamış gibiydi ki Klaus ona hayır diyemedi. “Ne olursa olsun o hâlâ benim nişanlım. Bu haberi bir skandala çevirmeden, önce ona söylemem daha doğru olur.”

Klaus’un gönlünden de Armand Navarro için bir skandal geçiyordu aslında ama Vivianne’in yüzünde kararlı bir ifade vardı.

“Pekâlâ,” diye onayladı. “Önce ona söyle, sonra diğerle-

rine duyur. Sonrasında ne olursa altından birlikte kalkarız. Eğer Armand haberi etrafa yayacak vakit bulursa olaylar hızla kontrolümüzden çıkabilir.”

“Bu acele niye?” diye parladı Vivianne, kollarını onun boynuna dolarken. “Huzurlu birkaç dakikamız daha var.” Klaus ona sıkıca sarılıp saçlarındaki leylak kokusunu ciğerlerine doldurdu. “Senin hain bir kaltak olduğunu biliyordum ama beni bu *yaratıkla* aldatmak ha?” dedi Armand tiz ve boğuk bir sesle. “Bunu bana nasıl yaparsın, Vivianne?” Vivianne, Klaus’un kollarının arasında şaşkın şaşkın döndü.

Klaus bir gözüyle şölen salonunun kapısını kollarken, Armand diğer yönden sinsi sinsi gelmişti demek. İkisinin de ortada olmadıklarını fark edince onları aramaya girişmişti. İnisiyatifi ele almak için çok kötü bir zaman seçmişti. Vivianne, “Armand!” diye çığlık atıp öne atılsa da Klaus onu tuttu. “Bu gece sana söyleyecektim. Birkaç dakika sonra. Buna şahit olmaman gerekiyordu.”

“Bu gece ha?” dedi Armand, dalga geçercesine. “Peki ya bahçeye ‘hava almaya çıktığın’ diğer geceler ne olacak? Ya da yatak odanın penceresinden gizlice kaçtığın zamanlar? O zaman da bana söylemek gelmiş miydi aklına?”

“Biliyordun demek!” dedi Vivianne şaşkınlıkla. Utançtan yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Bunca zamandır, biliyordun.”

“*Onunla* olduğunu bilmiyordum,” dedi Armand tükürür gibi. “Söylentiler dolaşıyordu yalnızca. Kimsenin ölü bir adam için eteğini kaldırdığından haberi yoktu.”

İkisi de cevap verme fırsatı bulamadan –Klaus’un bu ko-

nuyla ilgili edecek bir çift lafı vardı gerçi— Armand koşup partiden gelen ışık ve müziğin arasına daldı. Vivianne Klaus'un kısıkcından kurtulup Armand'ın peşinden koşturdu. Klaus koridorun nispeten mahrem ortamını terk etmeden evvel bir iki başın çevrilip onlara baktığını fark etti. Kontrolünü kaybetmek üzereydi ama olaya müdahale ederse işleri daha da berbat edeceğini biliyordu.

Vivianne, Armand'ın kolunu tam mum ışıklarının altında yakaladı; Armand'ın onu tokatladığını herkesin görebileceği bir yerde. Klaus bu hakaret yüzünden kurt adamın boğazını parçalayabilirdi ama savaştan kaçınacağına söz vermişti. Birkaç göz çoktan sözde mutlu çifte dönmüştü. Klaus'un aklındaki vahşi cinayetin dikkatlerden kaçması söz konusu değildi.

Müzik kesilince Klaus, Elijah'nın müzisyenlere sinirli sinirli el kol işaretleri yaptığını gördü. Klaus biraz gecikmeyle de olsa Elijah'nın muhteşem bir parti düzenlediğini fark etti. Salonda binlerce avize ve şamdan vardı, mekânın her santimi çiçekler ve süslemelerle doluydu. Müzik neşeliydi, şarap su gibi akıyordu ve o talihsiz kesintiye dek, herkes iyi vakit geçiriyor gibiydi. Keyifleri kaçmış olsa da müzisyenler çaldıkları neşeli dans şarkısına döndüler. Klaus, Armand ile Vivianne'in arasına girip ilkinin intikamını alamasa bile, bir darbe daha yemesine engel olmaya hazırlandı. Ama Vivianne daha yeni ısınıyordu.

“Biz birbirimizi hiçbir zaman sevmedik, Armand!” diye bağırdı. “Sen bana göz koymuştun, ben de vazifemi yerine getirmek istiyordum. Seni zaten hiç sevmedim Armand ama

benden ne talep ettiğini, ailenin beni zorlamasına izin verdiğin şeyin ne olduğunu anladığım anda sana olan saygımı da kaybettim.”

Armand buz gibi bir kahkaha attı. “Bana olan saygını kaybettin demek? Duygularımız karşılıklı, Vivianne. Nişanımızı ilan ettiğimiz geceden beri bu iğrenç yaratığa kendini kaptırdın, o yüzden benim hakkımdaki düşüncelerinin beni çok da ilgilendirmediğini söylersem kusuruma bakmazsın sanırım.”

“O iğrenç yaratıksa, ben neyim?” diye sordu Vivianne ve Klaus kızın yüzündeki çaresizliği gördü. Gelecek dolunayı düşünmemişti ama Vivianne’in aklının sürekli bununla meşgul olduğunu anladı. “Beni neye çevirdin?”

“Daha önce neysen osun,” diye omuz silkti Armand. “Yaşayan ölü sevgilinin seni çevireceği şeyi düşün asıl.”

Klaus, Vivianne’in kendisine çevrilen gözlerinde belli belirsiz bir kıvılcım gördü. Armand, Vivianne’le Klaus’un aralarına giren meseleye dokunmuştu. Vivianne artık muazzam bir güce sahip olsa da ölümlüydü. Eninde sonunda vampir olmayı isteyecekti, Klaus bundan emindi... Ama Vivianne bu kadar emin değildi.

“O benden böyle bir şey istemedi,” diye çıkıştı Vivianne. “O beni olduğum gibi seviyor. Benden nasıl istifade edeceğini düşündüğü yok.”

Armand acı bir kahkaha attı. “Peki düşündüğünde ne olacak? O zaman da fikrini değiştirip onun arkasından da iş çevirecek misin? Çevireceğinden eminim. Kendin için ne düşünürsen düşün, Viv, sen busun işte.”

Vivianne onu tokatlayınca insanlar olan biteni görmüyormuş gibi yapmayı bıraktı. Konuklar gözlerini alenen onlara dikti. Yüzlerinde merak ve şüphe vardı. Vivianne onları geç de olsa fark ettiğinde donakaldı, partideki herkesin ilgi odağı olmuştu. Müzik kesildi ama bu kez yeniden başlamadı.

Armand, "Herkes öğrenebilir artık, Vivianne," diye sesini yükselterek tuz biber ekti. "Bu saçma sapan komedi yeterince uzadı bence."

Armand uzun adımlarla uzaklaşırken kalabalık kenara çekilip geçmesine izin verdi. Vivianne ile Klaus orta yerde kalakaldılar. Bunun beklediği duyuruyla uzaktan yakından alakası yoktu. Klaus bu salondan dövüşe dövüşe çıkması gerekseydi yapar ve bundan büyük zevk de alırdı. Ama kendisini bu duruma düşürdüğü için Armand'a lanet okudu.

"Bayanlar ve baylar!" diye başladı Vivianne, cesur bir tavırla. Klaus gururla onun yanında dikilmeyi tercih etse de, uzak durması gerektiğini, bu felakete karışan oyuncuların biri değil de, seyircilerden biriymiş gibi davranması gerektiğini biliyordu. Konukların Armand'ın sözlerinden bir kısmını duymamış ya da yanlış anlamış olma ihtimali varsa durumu hâlâ kontrol altına alabilirlerdi. "Bu akşam buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum ama sizlere bir de özür borçluyum. Tahmin etmiş olduğunuz üzere, Armand Navarro ile nişanımıza bu akşam son verdik."

Fısıltılar, önce şaşkınlık ardından öfke dolu bir uğultuya dönüştü. Klaus kasten ağabeyinden tarafa bakmaktan kaçındı. Elijah'nın yüz ifadesini görmenin bir faydası olmayacaktı.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu, vampir?” diye üsteledi Sol Navarro, aldatıcı bir nezaketle.

Klaus’un söyleyecek bir sürü şeyi vardı ama o anda gelen bir ilhamla, Yüzbaşı Moquet’nin daha o sabah en doğru lafı ettiğine karar verdi. Rebekah’nın burada olup söylediğini duymasını isterdi. “Vivianne kendi adına karar verebilir,” dedi. “Ben bu ittifaka dâhil değilim –bunu kendi aranızda çözmeniz gerekiyor.”

“İttifaka dâhil olmasan da sona ermesinde payın olduğunu inkâr edemezsin,” diye itiraz etti Sol. Sesinde bir parça öfke tınısı vardı.

“İttifakı sona erdiren benim,” dedi Vivianne, “Siz de üzerinize düşen rolü oynadınız gerçi. Ben bu anlaşmazlıkta piyon rolü oynamaktan bıktım. Bir parçamı daha bu yüzden kurban edemem.”

Sol’un boncuk gözleri kısılrken yanındaki Louis’in gözleri sarıya döndü. Vivianne önce onlara baktı, ardından bütün kalabalığı içine alacak şekilde ellerini iki yana açtı. “Partinin tadını çıkartın, lütfen,” diye duyurdu yüksek ve kararlı bir sesle. “Verdiğim her türlü rahatsızlıktan dolayı tekrar özür dilerim.”

Sırtını kalabalığa döndü. Klaus durduğu noktadan, Vivianne’nin gözlerinin etrafı görmesini zorlaştıran yaşlarla dolu olduğunu seçebiliyordu. Vivianne salondan çıkmaya hazırlanırken Sol öyle büyük bir süratle yanına yaklaştı ki Klaus koca kurt adamın yolunu kesmek zorunda kaldı.

“Söylenmesi gereken her şeyi söyledi,” diye uyardı

Sol'u ama arkasındaki Vivianne'nin duraksadığını hissetti. Klaus onun çıkıp gitmesini arzu etse de Vivianne gururlu ve inatçı bir kızdı. Salondan çıkmaya hazırlanıyordu, kaçmaya değil.

Klaus da onun bu özelliğini seviyordu ama bu aynı zamanda ikisinin birden ölümüne sebep olabilecek bir özellikti.

YİRMİ DOKUZ

İşte yine aynı şey oluyordu. Cadılar ve kurt adamlarla dolu bir parti, çok sevimli müstakbel gelin ve Klaus. Her zaman, daima Klaus. Kavga patlak verdiğinde, Elijah bir anlığına, kardeşini kendi elleriyle öldürdüğünü hayal etti. Her şey o kadar kolaylaşacaktı ki...

Rebekah burada olsaydı keşke —onun dikkatli gözleri altında bu fiyasko böyle kontrolden çıkamazdı. Rebekah olsaydı Armand'ın dikkatini dağıtır, Klaus'u frenler, artan zamanda da kaliteli şaraptan çaktırmadan bir şişe aşırıan üç garsona dünyayı dar ederdi.

Ama bunları düşünecek vakit yoktu. Elijah göz açıp kapayana kadar kardeşiyle Solomon'un arasına girdi. "Onu buradan götür," diye emretti Klaus'a. "*Gidin.*"

Klaus itiraz etmek istese de bir kez olsun söz dinledi. Kızı güvende tutmak adına bir kavgadan vazgeçtiğine göre, bu zavallı kızı gerçekten seviyor olmalıydı. İkisi birlikte dar ko-

ridora koştular ve Vivianne'in parlak gümüş elbisesi nihayet gözden kayboldu.

Başlayan hengâme koridorda büyüyüp tam bir curcunaya dönmüştü. Sol, Elijah'nın burnunun dibine girmişti. Elijah yumruğunu suratının tam ortasına gömmek için kendini zor tutuyordu. Alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla, "Beni öldürmeyi bir kere denedin zaten," diye hatırlattı ona. "Bu akşam şansının daha yaver gideceğini sanmıyorum."

Sol dişlerini gıcırdattıysa da geri çekildi. "Bizi aptal yerine koydun!" diye bağırdı Louis Navarro. "Barış üstüne süslü laflar ettin ama kardeşinin arkamızdan ittifakı bozduğundan haberin varmış."

"Kardeşimin neler karıştırdığını iş bitene kadar kimse bilmez," dedi Elijah. "Sizinle bütün iyi niyetimle pazarlık ettim ve anlaşmada üzerime düşeni yerine getirmeye hazırım. Ben barış istiyorum."

"İyi de kardeşin bizim ganimetle kaçtı," diye homurdandı Sol. "Ben de onun ait olduğu yere iade edilmesini istiyorum."

"Ganimet ha," dedi Elijah, endişe verici bir fikri zihninde tartarak. Doğru olamazdı, değil mi?

Ağızından bir şeyler kaçırıldığından kuşkulanan Sol bir adım daha geriledi. Elijah kalabalığı tarayıp Sofia Lescheres'i buldu. O gerçeğe kendisinden önce ulaşmış olabilir miydi? Gördüğü küçük beyaz kurt... Bu lanet olasıca kurtlar, kızı değişmesi için ikna etmişlerdi. Klaus da doğal olarak, böylesine önemli bir meseleyi dile getirme gereği duymamıştı. Bütün şehrin üzerinde hak iddia ettiği kızla gizli gizli takılmakla meşguldü çünkü.

Sol'a yaklaşan Sofia, "Vivianne'in yeri neden senin yanın olsun, Sol?" diye sordu. "Oğlunla evlenmeye niyeti yok, o halde size ait olduğunu nasıl düşünebilirsiniz? Kızıma *ne* yaptınız?" Cadı, Sol'un suratını büyük bir dikkatle izliyor, hâlihazırda bildiği şeyi söylemesini bekliyordu.

"Yemin etti," dedi Sol, Sofia'nın kendisini köşeye sıkıştırmasına sinirlenmişti.

"İttifakın onun gözünde bir önemi yok demek ki," diye devam etti, "hiçbirinizin gözünde yok. Bu anlaşımdan payınıza düşeni yerine getirmeyecekseniz ortada anlaşma da yok demektir."

Louis pis pis sırttı. Etrafındaki kurt adamların arasında neredeyse kıvılcımlar çakıyordu. *Barış için bir şey yapmaya zaten niyetleri yokmuş*, dedi Elijah içinden. Böyle kolayca riske atmaları da bundandı. *Savaş şu anda başlayabilir. Kurtlar da buna bayılır.*

Sesini tehditkâr uğultunun arasında duyulacak şekilde yükselterek, "İttifak son bulduysa," dedi Elijah, "cadılar bu kez akıllıca davranıp bizi yanlarında isterler." Şehirde barışı sağlayamasa da en azından gruplardan birini arkasına alabilirdi. Ayrıca Klaus'un eski av usullerini kullanmasına izin verilirse dövüş uzun da sürmezdi.

"Sizinle mi?" diye sordu, beyaz saçlı bir cadı tiz bir sesle. "Kurt adamların iyi niyetinin yerini doldurabilecek bir şey önerebilecek misiniz bize?"

"Kurt adamlar başından beri sizin müttefikiniz değildi," dedi Elijah cadılara hitaben. Konuşurken ihtiyatla kurt adam-

lara bakmayı da ihmal etmemişti gerçi. “Sizi kandırmaya kalktılar. Geriye, onlarla tek başınıza mı yoksa bir müttefikle mi baş etmek istediğimize karar vermek kaldı.”

“Bize sizin yüzünüzden sırt çevirdiler!” diye bağırdı başka bir cadı.

“Kardeşiniz yüzünden,” dedi bir başkası. “Kardeşiniz Vivianne’in aklını elmeseydi bu gece kutlama yapıyor olacaktık.”

Bunun doğru olma ihtimali var, dedi içinden Elijah, *ancak çiftin mutluluğ u uzun ömürlü olmayacaktı.* Klaus akıllara durgunluk verecek ölçüde bencil de olsa yanlışlıkla cadılara bir iyilik yapmış olabilir di.

“Yine de kurt adamlar daha düğün bile yapılmadan, ittifak şartlarına aykırı hareket ettiler,” diye karşılık verdi Elijah. Gerçeğ i açıklamanın vakti gelmişti. Kurt adamlara karşı elindeki en büyük kozu kullanacaktı. “Son dolunayda, Vivianne’i bir insan öldürmeye ikna ettiler. Böylece Vivianne cadılardan çok onlara ait olacaktı. Çiftler birbirine eşitken gerçekleşecek bir evlilik onları tatmin etmiyordu. Vivianne’e sahip olmak istediler.” Bir kez daha bağırışlar yükseldi ama Elijah bu kez müdahale etmeyip kakofoninin yükselmesine izin verdi. Sofia Lescheres solgun bir yüzle, elini uzatıp Elijah’nın koluna yapıştı. “Doğru demek!” diye fısıldadı.

“Onu gördüm,” diye karşılık verdi Elijah, usulca. Ardından sesini tekrar yükseltti. “Dönüş tükten sonra Vivianne’i gördüm ve kurt adamlar beni susturmaya alış tılar.” Bu tamamen doğru olmasa da idare ederdi.

Ufak tefek, esmer bir kurt adam, “Kimse sana bir şey yapmadığı halde bana saldırdın!” diye bağırdı, diğerlerinin arasından sesini duyurabilmek için boynunu uzatarak. “İlk sen saldırdın!”

Ama bunun bir önemi yoktu. Elijah’nın olayları aktarış şekli, kalabalığın hayal gücünü çoktan ele geçirmişti. “Kızımı dönüştürdüyseniz barış şansı kalmadı demektir...” diye bağırarak karşılık verdi Sofia.

Elijah, Sofia’yı geriye, bir arada duran cadıların arasına çekti; onlar da korumacı bir tavırla cadının çevresini sardılar. Havada garip bir enerji hisseden Elijah cadılardan bazılarının dudaklarının sabit bir şekilde kıpırdadığını gördü. “Müttefik olmayı düşündükleriniz bunlar işte!” dedi acımasızca. “Hiçbir şeye inanmayan bu pis yaratıklar anlaşılmayı bozup Vivianne’i dönüştürdüler. Onu Armand ile evlenmeye zorladılar. Sizinle birlikte hükmetmek değil, sizi köleleştirmek istediler. Onların yaşamasına izin verilen bir şehirde, barış falan olamaz.”

“Kesin!” diye uludu Solomon ama daha fazla konuşmaya fırsat bulamadan kafasına bir şarap kadehi fırlatıldı. Solomon’un ve düzinelerce başka kurt adamın gözleri ölümcül sarıya döndü. Elijah etrafını saran cadıların tekrarladıkları büyümlü sözleri duyabiliyordu.

“Gidelim buradan,” dedi Sofia’ya. Sofia ona şaşkın şaşkın bakıp kolunu silkeleyerek kısılcısından kurtuldu.

“Hepsini öldüreceğim,” dedi tıslarcasına. Kara gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bu ihanet, bir zamanlar bir kurt adama âşık olan, onun ço-

cuğunu doğuran ve akrabalarının bir gün çocuğu üzerinde hak iddia edeceklerini aklına bile getirmeyen bu kadına çok daha ağır gelmiş olmalıydı. Sofia öfkelenmekte son derece haklıydı ama kızının şerefini savunurken ölmesinin kimseye bir faydası olmazdı. Hırlamalar ve çığlıklar şölen salonunu doldururken, "Vivianne'in şu anda annesine ihtiyacı var," dedi Elijah, aceleyle. "Bırakın da sizi güvenli bir yere götüreyim."

Sofia'nın diğer tarafında beliren Ysabelle koluna yapışıp onu çıkışlardan birine doğru çekıştirmeye çalıştı. Sofia bir anlığına elinden kurtulup Elijah'nın bile geldiğini hissetmediği bir kurt adama büyü gönderdi. Kurt adam tiz bir inlemeyle yere yuvarlanınca Elijah iki kadını kapıya doğru çekıştirdi.

Dışarıda garip bir sessizlik hüküm sürüyordu. Salonun içinden gelen sesler partiden yükselen son sesler olabilirdi. Cadılar da kurt adamlar da ikili üçlü gruplar halinde kaçıyorlardı. Mehtabın aydınlatdığı sokaklarda kaybolup parke taşlı ara yollara daldılar ve bahçe duvarlarının üzerinden atlayıp gözden kayboldular.

Elijah iki cadının kolundaki ellerini gevşetti. Sofia tükenmiş bir halde, başını kardeşine yasladı. "Hata olduğunu biliyordum," dedi hıçkırıklarının arasında. "Ama o zaten onlardan biri olduğuna inanıyordu. Canını yakmayacaklarına inanmak istedi. Ben de bunun doğru olduğuna inanmak istedim."

Ysabelle ablasının siyah saçlarını okşarken, Elijah'ya imalı bir bakış attı. Elijah hemen anladı -aileye özel bir zamandı ve kendisinin de ilgilenmesi gereken bir ailesi vardı. Klaus'u bulması gerekiyordu.

OTUZ

Deniz suları yüzüne sıçrayıp limanın üzerinde uçan martılar avaz avaz bağırırken Rebekah kendini bu kadar suçlu hissedeceğini hiç tahmin etmemişti. Ağabeylerinin yanında sonsuza dek kalmaya söz verdiğinde, ölümsüzlüğü doğru dürüst tatmamıştı bile. Kimden, böyle bir sözü yüzyıllarca tutması beklenebilirdi ki? Yine de hepsi buna inanmıştı ve bu ayrılığı daha da zorlaştıran şey de Rebekah'nın da aslında kalmayı istemesiydi. Kendine ait bir hayatı olması için savaş vermişti ama bunca zaman sonra özgürlüğün ne anlama geldiğinden emin değildi.

Eric geminin pruvasına çıkıp yanına geldi ve tek kolunu korumacı bir tavırla Rebekah'nın omzuna attı. Sıcacık bedeni Rebekah'yı rahatlatırsa da, uzun süre sıcak –ya da ölümlü– kalmayacaktı. Yanında Eric olunca, geçmişin prangalarından kurtulduğunda yaşamının nasıl bir şey olduğunu keşfetmesi gerekiyordu. Bunu kendine borçluydu. Bu aşkı, bu tutkuyu

sonuna kadar keşfetmek zorundaydı. Eric'in yanına sokulup bedeninin onunkiyle bütünleşmesinin tadını çıkarttı. Rebekah bu mutluluğu hak etmişti, ebedi bir yeminin bozulmasına mal olsa bile.

Eric ile Rebekah baş başa kaldıkları sürece, dünya üzerinde kimse tarafından fark edilmeden dolaşabilirlerdi -Klaus yanındayken asla mümkün olmayan bir şeydi bu. Elijah ve Klaus bitmek bilmeyen planlar, pazarlıklar, kavgalar ve kaçışlarla uğraşırken Rebekah adı sanı bilinmeyen biri olarak, güven içinde yaşayabilirdi. Yanında Eric olduğu sürece başka ne isteyebilirdi ki?

Eric'in düzenli kalp atışlarını duyabiliyordu. Bir eli göğüs kafesinden yukarı tırmandı. Yüzbaşı üniformasının yokluğu bir parça tuhaf gelmişti ama Rebekah onu sivil kıyafetler içinde de aynı derecede yakışıklı buluyordu. Ordunun Eric'in yokluğunu fark edeceği kesindi ama Yeni Dünya'da ilk kez bir subay kaybolmuyordu. Askerler sürekli altın, kadın ve toprak peşine düşüp sırra kadem basıyorlardı. Eric'in yokluğu da kısa sürede unutulup gidecekti.

"Akıntı yön değiştiriyormuş. Kaptan söyledi," dedi Eric, tatlı tatlı. "Bu gece denize açılacaksak, vaktimiz kalmadı."

Rebekah tüm kararlılığına rağmen tereddüt ettiğini, oyalandığını, her şeyin yerli yerinde olduğunu bilmesine rağmen bavullarını ve gemi haritasını kontrol ettiğini fark etti. Batı Hint Adaları'na yelken açmaya ve adalar arasında kaybolup gün ışığı yüzüklerinin tadını doyasıya çıkartmaya karar vermişlerdi. Rebekah uçsuz bucaksız beyaz kumsalları,

elleri kolları meyve ve balık dolu yerli halkı ve fırtınalardan korunmak için sığınacakları beyaz kulübelerini gözünde canlandırabiliyordu.

Ama buradan gitmedikleri sürece bunlara sahip olamazlardı. Rebekah ne beklediğinden emin değildi. Birilerinin kendilerine engel olmasını mı bekliyordu? Tabii ki hayır ama yine de yanında ağabeyleri olmadan denize açılmak o kadar garip geliyordu ki. Ya da ağabeyleri peşine düşmeden.

Gerçi onların da artık ilgilenmeleri gereken bir hayatları vardı, tıpkı Rebekah gibi. “Hazır olduğumu söyle kaptana,” deyip Eric’in dudağına tatlı bir öpücük kondurdu.

Eric gülümsedi, mutluluğu açık ve hilesizdi. O, kaptanı bulmak için yanından ayrıldıktan sonra, Rebekah geminin kıç tarafına geçip New Orleans’a son kez olduğunu tahmin ettiği bir bakış attı. O mesafeden, Elijah’nın parti verdiği salonu ayırt etmesi imkânsız olsa da parlak ışıkların olduğu bir yere bakıp orasıymış gibi yapmaya karar verdi.

Geminin halatları atılırken, “Hoşça kalın,” diye fısıldadı, bir zamanlar her şeyi olan ağabeylerine. Ve gemi karanlık dalgaları yararak ilerlemeye koyuldu.

Eric tekrar yanına geldi. Yeni hayatı eskiyi kaybetmeye değdi. Gemi, hafif ama sabit esintiden iyi istifade ediyordu. Hızla yol alıp yıldızlarla kaplı göle açıldılar. Akıntı, bir sonraki göle açılan dar geçide, oradan da denize ulaşmaları için bol bol vakit bırakıyordu.

Rebekah, Eric’e yaslanıp parmaklarını onunkilere doladı. “Kendimi özgür hissediyorum, Eric. Nihayet.”

Eric başını eğip yüzünü Rebekah'nın boynuna gömdü. "Özgürüz," diye karşılık verdi. "Şehir arkamızda kaldı. Canımız ne isterse onu yapabiliriz."

Tereddüt eden Rebekah geminin pürüzsüz tırabzanını tuttu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Eric'in ölümsüz olmayı nasıl da istediğini bildiğinden, gösterdiği sabrı daha da takdir ediyordu. Rebekah da yeni hayatlarına bir an önce başlamak için sabırsızlanıyordu. Ancak New Orleans'ın ışıkları henüz gözden kaybolmamıştı ve ağabeylerine karşı son bir yükümlülüğü vardı.

"Denize açıldığımız zaman," dedi. "Burası güvenli gelebilir ama henüz yeterince uzaklaşmadık. Şehri görebildiğimiz sürece, şehrin etrafını saran sulara kaldığımız sürece cadılar yeni bir vampir yaratıldığını bileceklerdir."

"Cadılar..." dedi Eric ve Rebekah onun sesindeki bitmek tükenmek bilmeyen merakı yakaladı. "Senin sayende dünya sihirle dolu bir yer oldu, Rebekah." Rebekah'nın önce çenesini, sonra da dudaklarını tatlı tatlı öptü. Rüzgâr Rebekah'nın bir iki lülesini tokasından kurtarınca Eric lüleleri kibarca kulağının arkasına attı. "O halde, cadıların menzilinden çıkana dek bekleyelim de ağabeylerinin başına bir şey gelmesin. Bana bu hediye verdiğin için bir saniye olsun pişmanlık duymanı istemiyorum."

"Ben hep bunun bir lanet olduğunu düşündüm," diye fısıldadı Rebekah, sesi öyle yavaş çıkmıştı ki Eric duymamış bile olabilirdi. "Seninle tanışana kadar."

Tepelerindeki kara gökyüzü sayısız yıldızla kaplıydı ve kü-

çülen ay doğudaki bulutların üzerinde yeni yeni yükselmeye başlamıştı. Rebekah, Eric'in güçlü bedenine yaslanıp kayarak geçtikleri nehri seyre daldı. New Orleans'taki binlerce meşale, şamdan ve avizenin ışığı, Rebekah'nın gözleri önünde birbirine karışıp parlak, ışıltılı tek bir adacığa dönüşerek küçülme-ye başladı. Çok yakında gözden tamamen kaybolacak, diğer taraftaki gölgeli ve bereketli bataklık tarafından yutulacaktı.

Kısa bir süre sonra, "Aşağı inip bekleyebiliriz," dedi Eric. Rebekah bakışlarını kıyı çizgisinden kopartıp ona baktığında, Eric'in yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Zaman geçirecek bir şeyler bulacağımıza eminim."

Buna şüphe yoktu zaten. Rebekah onun elini tutup yüreği güm güm atarak küçük kamaralarına götürdü. Bir an için başka bir gemiyi hatırlamıştı, yine yeni bir hayata doğru yola çıktığında, isimsiz adamlar tıpkı bunun gibi bir merdivenin önünde can vermişlerdi. Ancak bu gece bu gemide sadece bir ölüm olacaktı ve o da bir sondan ziyade yeni bir başlangıçtı.

Gemiciler de gittikleri yere canlı varamayacaklardı gerçi. Dönüşükten sonra Eric'in karnı zil çalacaktı. Zihin kontrolü sayesinde, hayatta kalanlar arkadaşlarının kaybolduğunu fark etmeyeceklerdi. Limana girdiklerinde de fark edebilecek kimse kalmayacaktı zaten. Rebekah sırf bu sebeple ancak zorunlu miktarda tayfayla yola çıkması için kaptana fazladan ödeme yapmıştı.

Kamaralarına girdiklerinde Eric arkasından uzanıp belini kavrayınca Rebekah bir açlığı unutup bir diğerini hatırladı. Arkasını dönmeye yeltendiyse de Eric onu olduğu yerde tutup

önce ensesine, onu ürperten tatlı bir öpücük kondurdu. Ardından dudakları cüretkârlaştı ve Rebekah'nın elbisesinden aşağı inen uzun bağcıkları becerikli hareketlerle çözmeye başladı.

Eric'in hızlı parmaklarını bile bekleyemeyecek kadar sabırsızlanan Rebekah, elbiseyi çıkartmak için son bağcığı kopartıverdi; Eric'in kolalı beyaz gömleğinin bağcıklarını da. Kalan kıyafetler de peşinden yere düştüler ve Eric onu kalçalarından tutup yavaşça yatağa attı. Onun peşinden kendini de yatağa bırakmaya hazırlanırken gemi sallanmasıyla dengesini kaybedip üzerine düşünce Rebekah bir kahkaha attı.

Eric ela gözlerinde yaramaz bir kıvılcımla gülümsedi ama kahkaha atmadı. Aksine bu konumundan sonuna kadar yararlanıp Rebekah'nın teninin her santimini tattı, sanki vampir olmuş ve ilk kanını tadıyormuş gibi Rebekah'yı damla damla içti. Dudakları Rebekah'nın köprücük kemiğinde keşfe çıktılar, ardından göğüslerine ve karnına geçip Rebekah zevkle iç çekerken daha da aşağı indiler. Rebekah ne kadar arzu etse de Eric orada fazla oyalanmadı... Onun baldırlarını, hatta ayak bileklerini keşfe devam etti, bedeninin her bir yeni parçasını sırayla kutsadı adeta.

Sonra tekrar yukarı çıkıp Rebekah'ya öyle büyük bir zevk yaşattı ki Rebekah güvertedeki denizcilerin, çığlıklarını duyduğunu düşündü. Eric sonunda, yaşarken yaptığı son şeyin bu olduğunu bilen çaresiz bir adam gibi içine girdi. Rebekah onu memnuniyetle karşıladı. Geminin sallantısıyla gidip geldiler, ta ki ikisi de tamamen tükeninceye dek.

OTUZ BİR

*K*laus atını mahmuzlayıp sürerken Elijah'nın girdiği saçma sapan güvenlik arayışına minnettardı. Beline sıkı sıkı yapışan Vivianne ile birlikte huzursuzlanan hayvanın üzerinden düşmemeye uğraşıyorlardı. Klaus peşlerine düşenlerin seslerini duymasa da ortaya çıkmalarının artık an meselesi olduğunu biliyordu. Elijah'nın diplomatik becerileri bile, kurtları uzun süre onlardan uzak tutamazdı.

Ev önlerinde beliriverince ürkek at kişneyip kaçmaya çalıştı. Klaus yere atlayıp Vivianne'i de aşağı çektikten sonra, atın sağ rısına bir şaplak indirdi. Doğaüstü yükünü geride bırakmaya can atan hayvan minnettarlıkla ormana doğru seğirtti.

İçeriye girince, Vivianne kapının sürgüsünü aradı ama Klaus onu kolundan tutup iskemlelerden birine götürdü. "Buraya ikimizden ve Elijah'dan başka kimse giremez," dedi. "Kız kardeşimiz de girebilir ama o şehri terk etti." Bir kere içeri davet edilen birinin eve girişini yasaklamanın bir yolu

olup olmadığını merak etti. Rebekah artık burayı evi olarak görmüyorsa çat kapı çıkıp gelmeye de hakkı olmamalıydı. Vivianne bir iki numara bilirdi belki –kendisini seven bir cadı bulundurmanın yararları da vardı sonuçta.

Dışarıdan gelen bağırışları duyabiliyordu, hâlâ uzaktaydılar ama giderek yaklaşıyorlardı. Rebekah kırık camların yerine perdeleri çivilemişti. Klaus kapının yanındakileri çekip açtı. Kurt adamlar henüz ortada yoktu, cadılar da. Hızla toplanan çirkin bulutlar yıldızları kapatıyordu. Klaus onları gördüğü anda ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Bulutlar *fazla hızlı* hareket ediyordu. Havayı dalgalandıran tatlı, sıcak bir meltem haricinde gece, yağmursuz ve huzurlu geçmişti. Bulutlar bu ortama ait değildi. Üstelik de kurt adamların çığlıkları kadar hızla Klaus'un peşine düşmüşlerdi sanki. Viv ile ikisi bütün dünyayı karşılarına almışlardı sanki. "Gelsinler bakalım!" dedi Klaus tükürürcesine. Onu duyan Vivianne irkilip dikkat kesildi.

"Gelecekler," diye uyardı onu, ifadesiz bir tonla. "Geliyorlar da."

Klaus hızla dönüp onu öptü, sesindeki boş tınıya dayanamamıştı. Onu güvende ve yanında tutmak için her şeyi yapardı ama Vivianne'in yanında kalmayı istemesi lazımdı. Korkuya ya da şüpheye meyletmemesi gerekiyordu. Klaus buna izin veremezdi. Vivianne dudaklarına yavaş karşılık verdiyse de birkaç saniye sonra dudakları aralandı ve Klaus onun alışkın olduğu tutkusunun bir parçasının döndüğünü hissetti.

Klaus ondan usulca ayrıldığında ağaçların arasında ilk

meşaleler ortaya çıkmıştı. Çok geçmeden dışarıda onlarca kişi toplandı. Bağırışlar da arada birkaç kelime seçebileceği kadar yaklaştılar. *Canavar ve intikam* kelimelerinin yanı sıra baskın şekilde *hain* diye bağırıyorlardı. Pazarlık vakti sona ermişti anlaşılan. Elijah bile birlikte yaşamının hiçbir zaman ihtimal dâhilinde olmadığını görebilirdi...

Kurt adamlar, Mikaelsonlar daha insanken peşlerine düşmüşlerdi. Mikael'in delirmiş gibi sağa sola saldırmaması da iki tarafın birbirine iyice düşman olmasına yol açmıştı. Mikael'in bu savaşa soylu bir nedenle değil, karısının ihaneti üzerine başladığını hatırladı Klaus. Kurt adamlar, oğullarından birini öldürdükten sonra bile –gerçek oğullarından birini– Mikael onlara saldırmayı aklının köşesinden dahi geçirmemişti. Ancak Esther'in ihanetini öğrendikten sonra can alacak kadar öfkelenmişti. Belki Armand da şu anda Mikael'in uzun zaman önce hissettiği ihaneti hissediyordu. Bu olasılık, Klaus'un göğsüne kederli bir tatmin duygusu yerleştirdi. Bunca yıl sonra bile, Mikaelsonlar hanesine bir puan yazılmıştı. Çünkü kurt adamların öfkesi ne kadar büyük olursa olsun, Klaus'un üvey babasının bir zamanlar aldığı intikamla boy ölçüşemezdi. Koca sürü birlikte Köken Vampirlerden birini öldürmeye çalışmış, olmamıştı. İki tanesini öldürmek zaten imkânsızdı ve bu çaba onlara çok pahalıya mal olacaktı.

Evin çevresini sarıyorlardı ama artık daha tedbirli görünüyorlardı. Koruma büyüsünü bilmeleri imkânsız olsa da bir vampirin evine saldırmanın akıllıca olmadığını farkındaydılar. Etrafta dolandılar. Meşalelerinin ışığı resmi kıyafetlerini

aydınlatıyordu. Kaliteli kumaşların çoğu lekelenip yırtılmıştı. Klaus kalabalığın arasında birkaç kişinin yaralı olduğunu fark etti. Cadılar kendilerini iyi müdafaa etmişlerdi anlaşılan, en azından bir süre için. Kurt adamlar gerçek düşmanlarının partiden ayrıldığını fark edene dek.

Solomon Navarro, ayın altında insandan ziyade hayvana benzer bir halde, evin çevresinde dolandı. Büyük ihtimalle evin bulunduğunu biliyordu ama tam olarak nasıl olduğunu bilmeden saldırmak istemiyordu. Klaus bu ironi karşısında Sol'un hissettiği öfkeyi tahmin edebiliyordu; bir cadı, bu koruma büyüsü hakkında onlara bilmek istedikleri her şeyi anlatabilirdi –herhangi bir zayıflığı olup olmadığı, görünmez bir kapan yüzünden sürüsündeki kurtların yarısını kaybetmemenin bir yolu olup olmadığını. Oysa Sol tam da o gece cadıların desteğini kaybetmişti.

Yine de, Klaus bu savaşta düştüğü konumdan en az Sol kadar nefret ediyordu. Evin etrafını uzun süre kuşatmaya yetecek kadar kurt vardı ve Klaus eninde sonunda acıkacaktı. Ayrıca beklerlerken koruma büyüsünü zayıflatmak için ellerinden geleni yapacaklardı. En önemlisi de Vivianne öldürülebilirdi. Klaus onu korumak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyecekti belki ama kurtlar da bunu biliyorlardı ve Klaus bunu kendi lehlerine kullanmayı deneyeceklerinden emindi.

İlk kurt adam arazilerine adım atınca engelden ağlamaya benzer bir ses geldi. Korkunç ve tuhaf bir uyarıydı. Ses kesildiğinde Klaus rahatladığını hissetti.

Sesi duyunca yüzü bembeyaz olan Vivianne'e, "İçeri giremezler," dedi.

Vivianne, “Girmelerine gerek yok,” deyince Klaus onun düşüncelerinin de kendininkilerle aynı doğrultuda olduğunu anladı. “Bizi açlıktan öldürebilir ya da dumanla dışarı kaçırabilirler. Tek yapmaları gereken beklemek, üstelik de uzun süre beklemeleri gerekemeyebilir. Büyü bozulabilir sonuçta.”

Klaus bir an için böylesine akıllı bir kadına âşık olmama gerek var mıydı diye düşündüyse de, artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Vivianne haklıydı. Bir plana ihtiyaçları vardı. Karanlık bir odada oturup başlarına daha kötüsünün gelmesini beklemekten daha iyi bir plan gerekiyordu.

Kurt adamların bir ordusu vardı ama onların yoktu. Rebekah bu küçük görevi feci şekilde eline gözüne bulaştırmış, sonra da meçhul bir istikâmete yelken açmıştı. Klaus birden hatırladı: Silahları vardı. Evin eski sahibi silah tüccarıydı ve Klaus, Elijah’yı mahzende bulduğu sırada, ne kadar kârlı bir alışveriş yaptığını anlamıştı. Evlerinin güvenliğinden çıkmadan sürünün saflarını seyreltebilirlerdi. Bu da şanslarını ciddi şekilde artırırdı.

“Mahzene bir göz atalım,” diyen Klaus, oyalanacak bir şey bulduğuna sevinmişti. Vivianne’nin öyle kıpırdamadan oturması hoşuna gitmiyor, onu huzursuz ediyordu. Bir yerlerde gök gürledi ama ses çok da uzaktan gelmemişti. “Kullanabileceğimiz şeyler var.”

Döşeme tahtalarındaki demir halkayı kaldırdığında, içinde bulunduklarından daha koyu bir karanlık ayaklarının dibinde açıldı. İkisinin de karanlıkta görmek için muma ihtiyaçları olmasa da –Vivianne artık bir kurdun keskin gözlerine sa-

hipti- Klaus her halükârda ince bir mum yaktı. Mumun ışığı Vivianne'in içini rahatlatıyordu.

Gümüşi elbisesi ışıktaki altın sarısı renkte parladı ama yüzünün beyazlığı bir nebze olsun azalmamıştı. "Onlarla konuşalım bence," diye önerirken sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Eğer geri dönmeyeceğimi anlarılarsa, bunun seninle bir ilgisi olmadığını anlarılarsa..."

"O zaman hiçbir işlerine yaramazsın," diye izah etti Klaus, bir kurşun kasasını levyeyle açarken. Ait oldukları misket tüfekleri oralarda bir yerde olmalıydı. Klaus yaklaşık aynı boyutlarda bir kutu için etrafına bakındı. "Viv, başından beri tek istedikleri seni kullanmaktı. Onları ikna etmenin, pençelerine teslim olmaktan bir farkı yok."

"Ben de onlardan biriyim," diye hatırlattı Vivianne, sesi artık korkmuştan ziyade öfkeli çıkıyordu. "Babam öldükten sonra bile, Sol, anneme sürekli..."

"Yalan," diye araya girdi Klaus ters ters. Kızı kırmaktan hazzetmiyordu ama içindeki öfkeyi ateşlemesi, onu savaşa hazır tutması lazımdı. Korku ve uyuşukluk, en az dışarıdaki kurt adamlar kadar tehlikeliydi. "İki şeyden yarım yarım olmakla, ikisi birden olmazsın. Hiçbirisi olursun. Sol, annene yalan söyledi çünkü senin cadı değil kurt olmanı istiyordu."

Klaus bu kadar sert konuşmak istememişti. "Sonsuza dek yaşayacağını bilince, kuşkucu davranmak daha kolaydır herhalde," diye parladı kız ve kendisiyle kıyaslandığında bebek sayılacak yaştaki bir kadından vaaz dinlemek çok saçma gelse de Klaus kızın sesine dönen canlılıktan hoşnuttu. "Senin

dışındakiler, yani bizler birlikte yaşamak ve ölmek zorundayız. Bu yüzden senin yaptığın gibi kapıları birbirimizin suratına kapatıp kurtulamayız.”

Klaus nihayet misket tüfeği sandığının yerini bulmuştu, doldurulup ateşlemeye hazırды. Ama onları bir kenara bırakıp kızı omuzlarından sertçe kavradı. Omuzları ellerinin arasında incecik kalınca, Klaus onun nasıl da kırılgan olduğunu hatırladı. “Senin insanlara karşı duyduğun inanca hayranım,” dedi. “Sanırım ben de bu inançtan yararlandım. Ama hayatta kalmak istiyorsan dışarı çıkmayacaksın. Onlarla görüşme konusunu bir daha açarsan seni buraya kilitlerim ve seni paramparça etmek için dışarıda bekleyen kurtları teker teker öldürmeden de çıkartmam.”

Vivianne bir süre ona dik dik baktıktan sonra çenesiyle ani bir onay hareketi yaptı. “Anlıyorum,” dedi. Onaylamakla aynı değildi ama Klaus şimdilik bununla yetinmek zorundaydı. Tehdidini gerçekleştirebilirdi ama aynı anda iki cephede savaşmamayı tercih ederdi.

“Güzel!” deyip onu kendine çekti. Önce iki göz kapağına birer öpücük kondurdu, sonra da direnç göstermeyen dudaklarına geçti. “Sonsuz hayatımın sensiz bir anlamı yok çünkü.”

Onun söylediğinde ciddi olduğunu bilen Vivianne bir parça yumuşadı. Klaus’un kurt adamlar konusunda haklı olduğunu asla kabul etmezdi elbette. Gururu buna izin vermezdi ve belki de hâlen daha barışçıl bir çözümün bulunabileceğine inanıyordu. Yine de Klaus onun kendisini nasıl derinden sevdiğini

görebildiğini biliyordu. Onun dünyada böyle kırılgan, karanlıktan korkmayı henüz bilmeyen bir çocuk gibi yürüdüğünü izlemenin Klaus açısından nasıl dehşet verici olduğunu bile görebiliyordu belki de.

“Senin yanında olacağım,” diye yemin ederek alnını güvenle onun yanağına dayadı. “Seni asla bırakmayacağım, Klaus. Seni seviyorum.”

O anda onları dışarıda ne beklerse beklesin, başlarına ne gelirse gelsin, birlikte oldukları sürece önemli değildi sanki.

OTUZ İKİ

Balo salonunun kapısından önce kurt adamlar döküldü, berbat görünüyordlardı ama öfkeleri zerre kadar yatışmamıştı. Elijah son kurt adamın da çıkmasını bekledikten sonra sessizce içeri girdi. Bütün cadıları ölü bulacağından emindi ama ihtimalin çok düşük olduğunu bile bile birkaç tanesini hayatta bulmayı umut ediyordu.

İçeride beklediğinden fazla cadı hayatta kalmıştı. Elijah, kurt adamları neyin uzaklaştırdığını merak etti. Peşinde oldukları şey buysa, kavga daha bitmemişti. Ancak onları başka yerde bekleyen şeyin ne olduğunu anladığında çenesi öfkeyle kasıldı.

Klaus'un çok yakında kendisinin yardımına ihtiyaç duyacağı kesindi. Büyük olasılıkla toparlanmak için Vivianne'i evlerine götürmüştü. Elijah da onlara katılacaktı ama içeri girebilmek için kurt adamlarla dövüşerek kendine yol açmak zorundaydı.

Elijah salonun dört bir yanına dağılmış yaralı ve ölüleri

seçebiliyordu ama cadıların yenilgiye uğramış gibi bir halleri yoktu. İşin aslı, kavgadan sağ çıkanlar savaşıyı andırıyordu. Birkaç tanesi mumla aydınlatılmış, uzun bir salonun ortasında büyümlü sözler mırıldanıyordu. Elijah, onların yanına giden kısa boylu, sarışın bir cadının koluna yapıştıysa da, cadı sinirli bir hareketle silkinip elinden kurtuldu ve yoluna devam etti. Birkaç başka cadı Elijah'ya bakmadan yanından geçip gittiler. Yaptıkları büyüye öyle odaklanmışlardı ki yanlarında bir vampir olması zerre kadar umurlarında değildi sanki. Elijah mırıldandıkları büyümlü sözlerini anlamasa da tüm enerji ve dikkatlerini tek bir büyüye adadıklarını görebiliyordu. Elijah salonda giderek artan gücü statik elektrik gibi hissedebiliyordu. Artık yaptıkları her neydiyse içgüdüleri bunun kurt adamlardan alınacak basit bir intikamdan daha büyük olduğunu söylüyordu.

Uzaklarda gök gürleyince birkaç baş o yöne çevrildi. Elijah o gece fırtına beklemiyordu ama salonda bulunan diğer kişiler açısından bunun sürpriz olmadığını fark etti.

Üzerinde yepyeni mor ceket ve boğazındaki belirgin âdemelmesiyle uzun boylu, genç bir cadının ensesine yapıştı. Genç adam, tıpkı sarışın kızın yaptığı gibi silkinerek elinden kurtulmaya çalıştıysa da Elijah bu kez gafil avlanmayıp onu sımsıkı tuttu. Cadının ağzının içinde bir şeyler mırıldanmaya başladığını görünce, "Niyetim sorun çıkartmak değil," diye izah etti. "Buna gerek yok."

Genç adam duraldıysa da bir vampiri öfkelenendirme ihtimali bile başıyla onaylamasına yetmişti.

Elijah başıyla giderek büyüyen cadı çemberini işaret edip, “Ne yapıyor bunlar?” diye sordu.

Genç adam tazelenmiş bir düşmanlıkla ters ters baktı. “Sizin pisliğinizi temizliyorlar,” deyince, Elijah cadının yakasındaki kiskacını bir parça gevşetti. “Yapılması gerekeni yapıyorlar.”

“Çok genel oldu,” diye homurdandı Elijah, uyarırcasına. “Daha iyi bir açıklama bekliyorum senden.”

“Şehri temizliyorlar,” diye açıklama getirdi genç adam, istemeye istemeye. “Canımıza tak etti artık, kurt adamlar... Her şey... Bu şehrin temelleri çürük. Burada kurtarılabilecek bir şey yok. New Orleans’ı yerle bir edip her şeye sıfırdan başlayacağız.” Yeniden gök gürledi, ses bu kez daha yakından gelmişti. Cadı pis pis sırıttı. “Geriye bataklıktan başka bir şey kalmayacak.”

“Gelen fırtına sizin işiniz,” diyen Elijah durumun farkına varmıştı.

Elijah’nın direnç göstermeyen elinden kurtularak, “Sıradan bir fırtına değil,” dedi genç cadı. “Yaklaşan, bu şehrin bugüne dek görmediği türden bir kasırga. Ve ben de yardım edeceğim,” diye ekleyip ceketini düzelterek bir ağızdan büyümlü kelimeler mırıldanan cadı grubuna katıldı.

Elijah, Ysabelle’in koruma büyüsünün kasırgaya karşı etkili olup olmadığını bilmiyordu ama fırtınada sığınabilecekleri daha iyi bir yerleri de yoktu. Arkasını dönüp koşturdu.

Dışarıya çıktığında bulutların doğal olmayan bir hızla ilerlediklerini görebiliyordu. Bulutların önüne geçmeye çalıştı.

Son sürat ağaçların arasına daldı. Ancak ilk yağmur damlaları sırtına çarptığı anda, evin etrafındaki kurt adamları gördü.

Aynı kurtlarla girdiği son kavgayı ve ardından gelen bitmek bilmez acıları hatırlayan Elijah, dişlerini sıktı. Ancak bu kez sırtları dönüktü ve bu da onları şaşırtmasına olanak veriyordu. Üstelik de insan formunda kısılmış durumdaydılar. Elijah en yakın kurdun üzerine atladı ve daha bedeni yere düşmeden boğazını parçaladı.

Kurt adamlar dönüp uludular; sarı gözlerden ve iki yana sallanan meşalelerden oluşan, hırıldayan bir kütle halinde Elijah'nın üzerine doğru koştular. Elijah tam seçilmiyordu; kol bacak kırıyor, boyunları kopartıyor, dişlerden ve meşalelerden korunmaya çalışıyordu. Onu öldürme ihtimalleri yoktu ama hızını kesebilirlerdi ve Elijah böyle bir şeye izin veremezdi.

Vivianne'in, annesinin ya da teyzesinin etkisi olmayınca, cadılar kenti yerle bir edebilirlerdi. Mikaelsonların evinin bu kasırgadan tek parça halinde çıkamama ihtimali varsa, Elijah bir kez daha tamamen korunmasız kalmadan önce kurt adamları durdurmak niyetindeydi.

Tekme tokat kendine yol açarak küçük sundurmayı aştı. Kaç kurt adamı yaraladığından ya da öldürdüğünden kendisi bile emin değildi. Bir ara Louis'in geniş omuzlarını ve dolgun dudaklarını tanımış, onun kalın boynunu çıplak elleriyle kırmasına yetecek kadar durmuştu. Navarrolar başlarına zaten yeterince bela açmıştı ve klanlarının bunun bedelini ödemesi gerekiyordu. Elijah yıllardır anlayışlı ve uzlaştırmacı davranmak

için elinden geleni yapmıştı ama bu çabaları takdir edilmeyecekse oğullarını kaybetmeye başlayabilirlerdi.

Sürünün gerilerinde, diğerleriyle birlikte bağırıp çağıran ama gerçek kavgadan uzak duran Armand'ı fark etti. Armand'ın da sırası gelecekti. Onun yerine dönüp yumruğunu bir kızıl saçlının çenesine indirdi ve genç bir kadının ipek kumaşla örtülü baldırını vahşi bir tekmeyle kırdı. Kadın çığlık atıp düştü. Elijah da onun kıvranan bedeninin üzerinden atlayıp sundurmaya çıktı.

Kurt adamlar onu ellerinden kaçırdıklarını anlayınca, bir uluma daha yükseldi ve Elijah pis pis sırttı. Ne kadar süreceğini bilmesede Ysabelle'in büyüğü gerçek bir sanat eseri idi. O sırada ön kapıdan bir kol çıkıp Elijah'ı içeri çekti ve Elijah kendini kardeşinin öfkeden parlayan gözlerine bakarken buldu. Gözlerindeki mavi yeşil ateşin yanı sıra, çıkıntı yapan çene çizgisinden, Klaus'un öfkesinden kudurduğu belli oluyordu. Aslında kızması gereken kişi kendisiydi ama kardeşi geçmişini kendince yazmakta ustaydı. Klaus her şeye kendi açısından bakmak isterdi.

"Hele şükür gelebildin!" diye yakınıncı Elijah ona bir tane patlatmamak için kendini zor tuttu. "Etrafımız sarıldı. Viv de kafaya onlarla *konusmaya* takmış durumda."

Vivianne, "İşe yarama ihtimali var," diyerek salondan dışarı fırlayınca iki vampir şaşkın şaşkın bakakaldılar. Üzerindeki gümüş renkli elbise karanlık odada ona esrarengiz bir hava vermişti; uzun zaman önce unutulmuş bir kraliçenin hayaletini andırıyordu. "Zaten benim yüzümden buradalar," diye başlayınca Elijah onu yeterince dinlediğine karar verdi.

“Alakası yok,” dedi ters ters “Klaus, dokuz sene önce birkaç düzine kurt adam öldürdüğü için buradalar. Babamız da ondan uzun zaman önce çok daha fazla kurt adam öldürdüğü için buradalar. Bizden nefret etmek içlerinde var çünkü. Armand’ın aşağılanması, Louis’in ölmesi de cabası. Bu iş senden çıkmalı çok oldu, Matmazel. O yüzden bu savaşta bize yardım et, yoksa üçümüz bu gece burada ölüp gideceğiz. Üçümüz ölmesek bile *senin* öleceğin kesin.”

Bembeyaz kesilen Vivianne alt dudağını ısırıdıysa da cevap vermedi. Elijah, Klaus’un yüreğinin, durumu böyle açık bir dille ifade etmeye elvermediğini anladı. Klaus gerçekten âşık olmuştu ve bu da garip bir şekilde, Elijah’nın başlarına gelen bu sefil talihsizliğe daha iyimser yaklaşmasına neden oluyordu. Kardeşinden başka kimsesi kalmamıştı ve eğer Klaus da, Rebekah’nın gibi bir eş bulduysa başlarına açılan bunca belaya değerdii.

Rebekah’nın düşüncesi bir müddet zihnini rahatsız etti. Gemisi o gece limandan ayrılacaktı. Cadıların kasırgası okyanustan geliyordu sanki. Elijah, Rebekah’nın açık denize vaktinde ulaşmış olmasını umut etti. Ancak o anda kız kardeşi için yapabileceği bir şey yoktu. Kendi başına yola çıkmayı seçmişti ve arkasında ailesi olmadan daha nice fırtınalara, hatta daha kötü şeylere göğüs germesi gerekecekti.

“Mahzende cephanelik var,” dedi Klaus, neşeyle. Elijah, Vivianne’e karşı onun yanında cephe aldığından beri ruh hali epeyce düzelmişti. “Bir müddet evin içinden onları avlayabiliriz. Bu arada daha iyi bir plan yapmamız lazım tabii.”

“Sonsuza dek evin dışında beklemeyeceklerdir,” dedi Elijah. “Üstelik ev bu geceyi sağlam atlatamayabilir. O yüzden aklımıza hemen bir plan gelse iyi olur.”

“Eve ne olmuş?” diye Sordu Vivianne. “Klaus bana evin korunduğunu söyledi.”

“Silahlara ve davetsiz misafirlere karşı,” diye karşılık verdi Elijah. “Büyünün hava şartlarına dayanacağını sanmıyorum ve sizin halkınız, leydim –diğer halkınız– konuştuğumuz sırada, hava şartlarını aleyhimize çevirmekle meşguller.”

Bir gök gürültüsü Elijah’ın sözlerini doğrularcasına patlayınca Klaus ile Vivianne yerlerinden sıçradılar. “Hava mı?” diye sordu Klaus, şaşkın şaşkın.

“Cadılar,” diyen Vivianne neden bahsettiğini anlamıştı. “Bunu yapabilirler.” Kara gözleri Elijah’ın kileri aradı. Elijah kızın umutlarının hızla yıkıldığını görebiliyordu. “Emin misin?”

“Haberı kaynağından aldım,” diye onayladı Elijah. “Kurtları hemen şimdi, kasırğa bizi vurmadan halletmek zorundayız.”

“Kasırğa ha?” diye tekrarlardı Klaus, ısıık çalarak. İstemeden de olsa hayran kalmıştı. Sonra hemen toparlandı. Elijah onun, kendilerini bekleyen savaşıa hazırlandığını görebiliyordu. “Aklımda bir iki fikir var, ağabey,” dedi. “Ama yine koşıa koşıa uzlaşmaya gitmesen iyi olur.”

“Uzlaşma devri bitti,” diye karşılık verdi Elijah. “Elimizden geleni yaptık ama artık benim değil senin becerilerine başvursak iyi olacak.”

Klaus'un ağız kulaklarına vardı. Elijah'nın da öyle. Klaus, "Aklının başına geleceğini biliyordum," deyince Elijah onun omzunu sevgiyle okşadı.

"Mahzende cephanelik mi var demiştin?" diye sordu, şartlara rağmen kendinden emindi. Konu uzmanlık alanlarıydı ve birbirlerinin arkasını kolluyorlardı. "Gösterseney."

OTUZ ÜÇ

*K*asırğa, Rebekah fark edemeden vurmuştu. Gafil avlanan kaptan bunun imkânsız olduğuna dair bir şey geveleyip duruyordu. Adamın salaklığı yüzünden çok kıymetli dakikalar kaybetmişlerdi ama bir önemi yoktu. Kasırgaya yakalanmadan açık denize ulaşamazlardı zaten. “Geri dönmek zorundayız,” dedi Eric, kaşlarını endişeyle çatarak “Kaptan herkesin hayatını tehlikeye atıyor. Böyle bir riske gerek olmadığını söylememiz lazım ona.”

“Atlatabiliriz,” diyen Rebekah şimşek çakarken tırabzana yapıştı. O gece fırtına beklenmiyordu ve görüldüğü kadar kötü olmasına imkân yoktu. “Biraz yağmur yalnızca. Benimle kalacaksan bundan çok daha kötülerıyla karşılaşacaksın.”

Eric, Rebekah’yı kendine doğru çekip öptü. “Elbette seninle kalacağım,” dedi saçlarının arasına. “Bunu, daha kötüsünü –her şeyi– birlikte atlatacağız. Ama gemideki tayfalar böyle bir söz vermediler ve bu da onlar için basit bir sağanak de-

ğil.” Rebekah onun kendisiyle yola çıkmak için bütün hayatını geride bıraktığını ama alışkanlıklarından vazgeçemeyeceğini fark etti. Eric bir liderdi ve elbette, böyle bir zamanda bile, sıradan erleri kolluyordu.

Rebekah, “Hepsi paralarını aldılar ve risklerin farkındalar,” diye karşılık verdi ama aslında o kadar da emin değildi. Denizciler bir yeşile bir sarıya dönen suratlarla tırabzanlara tutunmuş endişeli gözlerle bulutları izliyorlardı. En çok parayı kazanan kaptan dışında ısrar etmeleri gerektiğini düşünen yoktu. Çocukluğundan beri fırtınalardan korkmayan Rebekah hariç elbette.

“Geri dönebiliriz,” diye belirtti Eric. “Bundan sonra her gece bizim, sevgilim. Bu gece ya da yarın başlamış, ne fark eder?”

Hayır, Rebekah geri dönmeyecekti –dönemezdi. Tereddüt ettikleri anda kaybolup gidebilirlerdi.

Deniz her geçen dakikayla daha da kuduruyordu. Bir dalga pruvanın hemen üzerinde kırılınca birkaç denizci panikle bağıştı. Dalgalar birbiri ardına gemiye vuruyor, şiddetlenen rüzgâr kırbaç gibi tepelerine iniyordu. Akıntıyla birlikte dönüp duran gemi oyuncak gibi sağa sola savruluyordu. Kaptan bile gergin görünüyordu. Nihayet, Rebekah batık bir gemi ve boğulmuş tayfalarla uzağa gidemeyeceklerini ve dönmeleri gerektiğini kabul etti.

“Burada bekle,” dedi Eric’e ve yanından ayrılmadan önce onu öptü. “Lütfen, seni görebileceğim bir yerde dur ve sıkı tutun.” Bu kez daha büyük, yeni bir dalga daha tırabzanları

aştı ve halatlardan biri bağı olduğu direktten kopup başlarının üzerinde ıslık çalarak şakladı.

Eric başıyla onaylayınca, Rebekah kaptanın dümene hâkim olmak için mücadele verdiği tarafa koşturdu. Gemi de, tayfalar gibi emirlere giderek daha az uyuyordu. Fırtına hepsini yavaş yavaş ele geçirmeye başlamıştı ve Rebekah inadı yüzünden vakit kaybettiği için küfrü bastı.

“Merak etmeyin, Madam!” diye bağırdı kaptan. sesi çığlıklar atan rüzgârın arasında güçlkle duyuluyordu. “Ufak bir sorun. Görüldüğü kadar kötü değil.”

Rebekah kaptanın önüne geçip gözlerinin içine baktı. “Gemiği çevir,” diye emretti. sesi etkileme gücüyle titriyordu. “New Orleans’a dönüyoruz. Hava düzelince yeniden yola çıkacağız.”

“Hemen dönüyoruz,” diye onayladı kaptan, uyuşuk uyuşuk. Ardından da silkelenip harekete geçti. Yüksek sesle emirler yağıdırıyor, denizciler de bunlara binbir güçlkle itaat ediyordu. Tayfalar gemiden düşmemek için bile mücadele etmek zorundaydı.

Yakınlarında bir yerde şimşek çaktı ve kıyı şeridinin hemen ötesindeki bir ağaç kıvılcım yağmuruyla havaya uçtu. Çok yakma düşmüştü. Rebekah’nın aklı başına geldi –geç kalmışlardı. Gemi limana asla ulaşamayacaktı, en azından tek parça olarak. O bunları düşünürken tayfalardan birisi dalgalarla suya sürüklenip gözden kayboldu.

“Eric!” diye çığlık attı Rebekah. Onun yanından ayrılmakla büyük hata yapmıştı. Yanına dönmek zorundaydı. Koşmaya çalıştı ama sadece güvertede debeleniyor, yuvarlanıyordu.

Yeni bir dalga güvertenin üzerinden aştı, büyük bir açlıkla Rebekah'nın ayak bileklerine asıldı. Eric aynen Rebekah'nın kendisinden istediği gibi orta direğe var gücüyle tutunmuştu.

Rebekah dalgaların arasını saydı. Başaracaktı, Eric dayanabilirdi. Eric dalgalarla suya sürüklenmeden yanına ulaşacak ve onu güvenle karaya taşıyacaktı. Ayakları sağlam toprağa bastığı anda Eric'i dönüştürecek, anlaşılanın canı cehennemdi. Onu kaybedeceği düşüncesine dayanamıyordu.

Rebekah her dalganın yükselişini ve kırılışını tahmin edebiliyordu ama ardından çakan şimşek onu tamamen gafil avladı. Yıldırım geminin direğine düştü, parçalanan ahşabın ve gök gürültüsünün sesi kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Ayaklarının altındaki güverte sarsılırken Rebekah da yalpaladı.

En fazla iki saniye kaybetmişti, belki de bir. Ama bu bile yeterliydi. Kocaman bir kiriş boydan boya gemiye devrildi, güverteyi burundan kıça kadar yardı ve Eric gözden kayboldu.

Rebekah'nın çılgılığı ikinci gök gürültüsü tarafından yutuldu. Rebekah bir an için Eric'in, her şeyi sarmalayan yağmur perdesinin arkasında gizlendiğine inanmak istedi.

Yine de daha yanına varmadan anlamıştı aslında. Rebekah kaderinden kaçabileceğini sanmıştı --ağabeylerinden kaçarak yeni bir aile kurabileceğini. Birkaç gün için bir Köken Vampirin kendi seçtiği hayatı yaşamaya hakkı olduğuna inanmıştı ama bu bir genç kız fantezisiinden öte bir şey değildi. Onun suçu da cezası da Eric Moquet olmuştu.

Eric ağır kirişin altında cansız yatıyordu. Matlaşmış ela gözleri boş boş bakıyordu. Geriye bedeninden başka bir şey kalmamıştı. Diğer şeyler, onu gerçek yapan, insan yapan ve Rebekah'ya ait kılan her şey gitmişti.

"Eric!" diye çığlık attı Rebekah. "Eric geri dön!"

Kendi bileğini ısıırıp solgun derisini parçaladı. Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarının tadı hâlâ ağızındaydı. Kanayan yarayı sevgilisinin ağzına götürdü. Kalbinin her atışıyla, kan Eric'in boğazından aşağı akıyordu. Rebekah onun gırtlığının kıpırdaması, yutkunması için yalvardı.

Ayaklarının altındaki bölmeye su dolduğunu hissedebiliyordu. Etrafındaki çığlıklar da azalmıştı. Denizciler ya ölmüş-tü ya da can çekişiyordu ya da gemiyi terk etmekle meşguldüler. Gemi batıyordu ve kanın işe yarayabilmesi için Eric'i güvenli bir yere götürmek zorundaydı. Onu kurtarmalıydı ki o da Rebekah'yı kurtarsın...

Kollarını çekiştirdi ama bedeni kirişin altına sıkışmıştı. Tekrar, bu kez daha güçlü asıldı ve kollarından birinin omuz ekleminden çıktığını duydu. Nasıl sıkıştığını görebilmek için yakından baktı.

Eric'in midesiyle leğen kemiği bölgesi tamamen ezilmişti ve kirişi kaldırmadan onu oradan çıkartmak mümkün değildi. Bu da geminin parçalanması demekti. Yine de riske girmeye değebilirdi... Eric, tamamen ölmemişse tabii. Rebekah bunu, ona kanını vermeden evvel de biliyordu ama gerçeği kabullenmek, aklının alamayacağı kadar zordu. Eric bir dakika önce yanı başındaydı. Rebekah onu öpmüştü.

O tatlı anların dönmesini umutsuzca isteyen Rebekah onu bir kez daha öptü ve bir elini okşarcasına gözlerinden aşağı kaydırıldı. Göz kapakları kapanınca Rebekah yutkunarak isterik bir hıçkırığı bastırmaya çalıştı. Eric artık o kadar da ölü gözükmiyordu, uykuda gibiydi. Rebekah onun onlarca farklı şekilde uyuyuşunu hatırlıyordu ve başını onunkinin yanına koyup aynı mutluluğu bir kez daha yakalamaya çalıştı.

Nefes sesi yoktu, kalp atışı, mucize yoktu. Eric gitmişti ve gittiği yerde kalacaktı. Altlarındaki gemi parçalandı, sular onları aşağı çekti ve enkaz pes edip üzerlerini kapattı. Birlikte soğuk, girdaplı sulara gömüldüler. Eric ölüydü ama Rebekah ölemiyordu. Rebekah suyun altında fırtınayı hissedemese de içindeki fırtına bütün şiddetiyle devam ediyordu.

Nihayet ayaklarını çırpıp yüzmeye başlaması gerekti ve Eric dipte kaldı. Onu bırakmak yüreğini parçalasa da orada, sessiz derinliklerde kalmasının daha iyi olacağını biliyordu. Onu yanında, bedbaht geceye taşıdığı takdirde, cesedinden bir türlü vazgeçemeyecek, hayata dönmesini bekleyecekti. Yaptığı hataların, kaçırdığı fırsatların verdiği acıyla aklını yitirecekti. Ama ne kadar beklerse beklesin Eric geri dönmeyecekti.

Rebekah boğulurcasına nefes alarak yüzeye çıkıp kıyıya yöneldi. Bir ara sürüklenen kütüklerden birine tutunmuş, çılgın gibi kendisine el sallayan bir denizciyi görür gibi oldu ama umursamadı. Güçlkle kıyıya çıkıp bir süre çamurlu bir yükseltinin üzerinde oturdu. Kollarını dizlerine dolayıp hem kaybolmuş bir çocuk hem de yas tutan bir dul gibi ağladı.

Eninde sonunda ayağa kalkması gerektiğinin farkındaydı.

Tekrar kararlar vermeye başlamak zorunda kalacaktı. Ailesine yeniden katılması, hatta onlarla yaşadığı bu korkunç kayıp hakkında konuşması gerekecekti. Yaralar zamanla kapanacak ve yeni yaraların altında kalıp unutulacaktı. Rebekah bu acıyla sonsuza dek yaşamak zorundaydı çünkü.

Ama şimdi yağmurun ve rüzgârın altında oturup hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı.

OTUZ DÖRT

Hugo Rey şahane bir adamdı ve Klaus ölmeden onunla tanışamadığına üzülüyordu. Ana mahzenden yayılan tünel ve odacıklardan oluşan ağ sayesinde kurt adamların ayakları altında fark edilmeden hareket edebiliyorlardı. Ne yazık ki tünellerden bir tanesi bile arazi dışına çıkmıyordu, o yüzden de kaçamıyorlar, hatta kurt adamları pusuya dahi düşüremiyorlardı. Yine de bunda yararlanabilecekleri bir fırsat vardı, Klaus bundan emindi. Tek yapmaları gereken, bunu en iyi nasıl kullanacaklarına karar vermektir.

Klaus'un aklı, Elijah ile birlikte kapaklardan fırlama fikrine yatmış gibiydi. Böylece kurtları iki cepheden şaşırtacaklar ve şansları yaver giderse, kurtları gitmeye ikna edecek kadar çok zarar verebileceklerdi. Ama Elijah, kapaklar bir kez açıldığında, kurt adamların mahzene girebileceklerini hatırlattı. Uzaklara yayılmış bu odacıkların koruma büyüünün etkisi altında olma ihtimali yoktu ve kurt adamlar onları bulduktan sonra, tek kozlarını da kaybetmiş olacaktı.

Vivianne bir işe yaramıyordu çünkü bütün önerileri elden geldiğince az kişinin ölmesiyle alakalıydı. Camsız pencerelerden içeri dolan bütün sataşmalara ve tehditlere rağmen barışçıl bir çözümün mümkün olduğuna inanmış görünüyordu. Klaus evvelce verdiği gözdağının boşuna olduğunu fark etmiş, sinirinden kuduruyordu –orada depolanan silahlara ihtiyaç duyduklarından, kızı mahzene kilitleyemezdi.

Klaus, Vivianne’in katliama şahit olmamasını tercih ettiğinden onu yukarıdaki yatak odasına yerleştirdi. Vivianne de çatışma ve fırtına geçene dek orada beklemeyi kabul etti.

“Kendine iyi bak, aşkım. Ben hemen döneceğim,” dedi, öpücükten ziyade dolgun kırmızı dudaklarından alınmış bir ısırıkla. Vivianne ona, yüreğini eriten bir gülümsemeyle bakıp göğüs kafesine doğru “Olur,” diye fısıldadı. Lanet olsun, bu kadına bir türlü doyamıyordu.

Mahzene döndüklerinde cephaneyi incelediler. Elijah keskin kahverengi gözleriyle kutuları tarayarak, “Hepsi bu değil,” dedi. “Hugo öldüğü gün, onunla birlikte buraya birkaç fiçı indirdim. Büyük ihtimalle uzak mahzenlerden birindedirler. Güneybatı köşe...” ile alakalı bir şeyler mırıldanıp zihninde bütün kapıları sırayla kontrol ediyormuş gibi yavaşça döndü.

Kararlı bir ifadeyle, “Şu,” diyen Klaus, sollarındaki kapıyı gösterdi ve rutubetli toprak zemini aşip kapıyı ardına kadar açtı. Elijah’ya yol verip peşinden de kendisi girdi.

Fıçıların beşi de tünelin sonunda duruyordu ve hepsi de insan boyundaydı. Klaus yanına geldiğinde Elijah çoktan birinin

kapağını kaldırmış, içine göz atmakla meşguldü. Gözlerinde garip bir parıltıyla başını kaldırıp baktı. “Barut tozu,” dedi.

“Hepsi mi?” diye sordu Klaus ama sorusunun cevabını beklemedi. Onun yerine Elijah başka bir fiçıya yönelirken kendisi de en yakındaki fiçının kapağını sertçe çekip açtı. Görmeden önce kokusunu almıştı. Beş fiçı da tepeleme barutla doluydu. Gece gündüz durmadan kurt adamlara ateş etseler, bu cephane onlara bir sene yeterdi ama böylesine olağanüstü bir malzemenin bu şekilde boşa gideceğine inanıyordu.

Elijah, “Fiçıları bozmazsak her birinden güçlü bir patlama yaratabiliriz,” deyince Klaus ağabeyiyle aynı şekilde düşündüklerini anladı.

“Dört odacık ve dört fiçı,” diye onayladı Klaus. “Beşinciden de fitilleri dökeriz. Patlamadan ev zarar görmez ama ayaklarının altındaki zemini havaya uçurabiliriz.”

“Buraya ilk geldiğimizde öldürdüğün kurt adam sayısında gözüm kalmıştı,” diye sırttı Elijah ve fiçılardan birini kaba toprak basamaklara yerleştirip nasıl olduğuna bakmak için bir adım geri çekildi.

Klaus kendi fiçısını Elijah’ninkinin dibine doğru devirip yoğun siyah tozu, istikrarlı bir hızda dökmeye başladı. Barutun kalınlığı bu eğreti fitil için uygunmuş gibi görüldüğünde, geldikleri tünelden geri geri gitmeye başladı. Elija ikinci bir fiçı alıp en doğudaki kapıdan dış mahzenlerden birine yöneldi. Arazinin dört bir köşesine dolu birer fiçı yerleştirip beşinci fiçıdan akan barutla fiçıları merkeze bağladıktan sonra, tek bir kıvılcımla saldırganlar karşısında avantajlı duruma geçebileceklerdi.

Klaus fitili ana mahzenin ortasına doğru, yatay kapağın hemen altına kadar uzattı. Kapıya kadar düzgün bir hat boyunca devam ederken adımlarını saydı. Klaus'un tahminiyle barut çizgisinin dört tarafa doğru yanıp dolu varillere ulaşması ve üstlerindeki toprakla birlikte havaya uçurması bir dakikadan az zaman alacaktı.

Elijah yüzünde bir sırıtişla, ortadaki kapağın altında onunla buluştu. Klaus tekrar aynı tarafa geçip omuz omuza savaşına dek, dokuz senedir aralarının ne kadar açık olduğunu fark etmemişti. Aslında her zaman böyle olmaları gerekirdi.

"Beklemenin anlamı yok," diyen Klaus bir kıvılcım çakıp eliyle Elijah'ya merdiveni işaret etti. "Fırtına tüm şiddetiyle vurmadan evvel, kurt adam istilasını bitirir ve gerekirse yeniden aşağı inip fırtına dinene kadar bekleriz."

Elijah, Klaus'un elindeki kava temkinli bir bakış atıp yurkarı, eve çıktı. Klaus çömelip elindeki alevi dört barut tozu hattının birleştiği noktaya değdirdi. Barut patlayıp alev aldı, dört bir yöne yayıldığından emin olmak için biraz bekledikten sonra, Klaus da Elijah'nın peşinden merdivenden çıktı.

"Beni şaşırttın, kardeşim," dedi Elijah, kapağı kapatıp sıkıca kapanması için ayağıyla vururken.

"Güzel plan," diye kabul etti Klaus, kendinden hoşnut bir tavırla. "Şansımıza, cephanemiz bol." Ortada fazla övünülecek bir şey olmadığında ve bütün Navarro sürüsünü kendi evlerinin konforundan uzaklaştırıp öldürmeye hazırlandıkları sırada, övgünün bir kısmını etrafa dağıtmak daha kolaydı.

“O da var,” dedi Elijah. “Fakat asıl Vivianne’in senin sözünü dinleyip bir köşede beklemesinden bahsediyorum.”

Klaus kıkır kıkır gülüp başıyla onayladı fakat ardından ani bir şüphe sızısı hissetti. Vivianne niye öyle uslu uslu itaat etmişti? Elijah haklıydı –bu kesinlikle onun tarzı değildi. Kızın adını haykırarak koşa koşa basamaklardan çıktı ve yatak odasının kapısını ardına kadar açtı.

Yoktu. Vivianne yoktu ama mahzene, onlarla tartışmaya da gelmemişti. Klaus zemin katta onu duymamış, görmemiş, hatta kokusunu da almamıştı. Yer yarılmış içine girmişti sanki.

İdrak etmesi birkaç saniye sürdü –tam olarak kaç saniye geçtiğinden emin değildi. Vivianne evde değildi, demek ki evi terk etmişti. Klaus’a karşı gelip tek güvenli yeri bırakmış ve büyümlü bir kasırganın altında öfkeli bir kurt adam sürüsünün yanına gitmişti. Vivianne olur da bu geceden sağ çıkarsa Klaus onu kendi elleriyle öldürecekti.

Pencereye gidip çakan şimşegin ışığında her şeyi gördü. Armand kızın beyaz koluna yapışmıştı. Sol, Vivianne’in hemen arkasındaydı, alnında boncuk boncuk terlerle anlaşılmaz bir şeyler haykırıyordu.

Klaus, “Viv!” diye bağırınca en yakın kurt adamlardan birkaç tanesi başını çevirip baktı. Asıl çember evden oldukça uzaktı, uzun süreceğini sandıkları bir bekleyişe hazırlanıyordu.

Sürmeyecekti gerçi. Klaus gözünün önünde yanan fitilleri canlandırdı ve koşarak Vivianne’in ökçeli ayakkabılarının dibindeki kapıya ulaşabileceğini bile düşündü.

Pencereden aşağı atladı ama o düşerken fiçılardan ilki havaya uçtu. Yere çarptığı sırada kulakları sağır eden bir başka patlama oldu. Derhal yuvarlanıp ayağa kalktı ama tek adım dahi atamadan, aynı anda iki patlama daha oldu. Vivianne ağzı konuşmak ister gibi açık, boş gözlerle ona baktı. Ardından ayağının altındaki zemin parçalanırken o da gözden kayboldu.

Patlamalar Klaus'u arkasındaki evin duvarına yapıştırırken alevler teninin her tarafını ısırdı. Uzun süre, ışık ve duman haricinde bir şey göremedi. Ve ardından hiç görmemiş olmayı diledi.

Kulaklarındaki sağır eden çınlamanın arasında, Klaus evin çevresinde yer yer inlemeler duyduğunu sandı ama sonuç tam bir yıkım olmuştu. Boş mezarlar gibi açılmış tünellerin kestiği-toprak parçasının ortasında ev sapasağlam duruyordu. Her taraf cesetlerle doluydu. Klaus'u bomboş bırakan bir zaferdi bu.

Cesetlerden birisi Vivianne'e aitti. Klaus bakmadan anlamıştı, o yüzden de dikkatle bakmaya cesaret edemedi. Kararmış bir dantel parçası, yanmış bir ten. Vivianne barut fiçisinin hemen üzerinde durmuştu. Klaus kollarını ona doladığını, bir daha ona bu kadar yakın olamayacağını fark etti. Vivianne'in kısa, büyülü hayatı çabuk, zalim bir ölümle son bulmuştu. Klaus bunun ondan çok kendi kaybı olduğunun farkındaydı.

Vivianne Lescheres her anını dolu dolu ve tutkuyla yaşamıştı ve şimdi de Klaus, kalan ömrünü onsuz yaşamak zorundaydı. Katlanılmaz, akla hayale sığmaz bir şeydi bu. Zalimceydi ve az da olsa kendi hatasıydı. Onun insanlara inancını

korumak adına neleri göze aldığını görmüş, saflığının sonsuz derinliğini kavramıştı.

Yine de onu korumasız bırakmıştı çünkü onu ne kadar iyi tanısa da kendini onun yerine koymayı asla başaramamıştı. Onun doğru olanı yapmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu tahmin edememiş ve bu yüzden de onu tekrar tekrar kaybetmişti. Geriye kaybedecek bir şey kalmayana dek.

“Kaçın, kaçabiliyorsanız!” diye haykırdı, korkunç bir sesle. “Hemen kaçın! Bağışlama bitti, barış bitti. Kaçın!”

Fırtına şehrin tam üzerine doğru yaklaşıyordu ve neredeyse bütün kurt adamlar ölmüştü. Kalanlar da bu uyarıya kulak verseler iyi ederlerdi çünkü Vivianne ölmüştü ve Klaus’un koruyacak başka bir şeyi kalmamıştı. Hayatta kalan birkaç sefil kurdun çalılara doğru düşe kalka koşturduğunu gördü. Yapayalnız kalmıştı, etrafını saran dünya da kendi yüreği gibi çoraktı. Aniden bastıran yağmur, patlamadan sonra yükselen alevleri söndürmüştü. Klaus, Vivianne’in cesedine sıkıca sarılarak onu yaklaşan fırtınadan korumaya çalıştı.

OTUZ BEŞ

Elijah kapıyı çekip açmayı başardığı anda, fırtına zorla tekrar kapattı. Rüzgâr âdeta canlanmıştı, evin çevresinde ne varsa yıkıyor, dans ediyor ve beraberinde moloz parçaları sürüklüyordu. Kasırga denizi aşarak gelmiş ve sonunda onlara ulaşmıştı. Elijah evin bu kasırgaya dayanacağından o kadar da emin değildi.

Yol boyunca rüzgârla mücadele ederek Klaus'u içeri sürükledi. Klaus, Elijah'nın Vivianne'e ait olduğunu fark ettiği cesetlerden birini inatla taşıyordu. Onu nazikçe göğsüne bastırmıştı. Elijah da bu sevginin gücünü dehşetle izliyordu.

“Bana söyleseydin keşke, kardeşim,” dedi Elijah ama Klaus onu duymamıştı sanki. Kapıyı arkalarından çarparak kapattı. İnât eden kapı, bu kez de kapalı durmak istemiyordu. Elijah kapalı kalması için ahşap bir çita buldu. “Hoşuma gitmezdi ama yine de anlardım.”

“Sen tamamen karşıydın,” dedi Klaus ama sesinde küskün-

l k yoktu, hiçbir Şey yoktu aslında. “Herkes bize karŐıydı ama Vivianne izah etmeye çalışmaktan bir saniye vazgeçmedi. Dünyanın geri kalanına *anlatmaya*  alıŐırken de can verdi.”

“Anlardım,” diye tekrarladı Elijah, tek elini kardeşinin omzuna koyarak. Klaus bir parça irkildiyse de çekilmedi. “Böyle hissettiğini bilseydim arkada dururdum.”

“Asla bilemeyeceğiz,” diye cevaplayan Klaus, Vivianne’in cesedini yere bırakıp koyu renkli saçlarını okşadı. “Onu kaybettime göre, bir daha mutluluğumun tamamen bir kadına bağlı olacağını sanmıyorum.”

Elijah topukları üzerinde yaylandı, Klaus’un sesindeki saf ve kırılgan tonlama karşısında ŐaŐırmıŐtı. Vivianne onun için basit bir zafer ya da iŐtah açıcı bir yasak meyve değildi. Klaus ona aÇık olmuştu. Elijah onu en son ne zaman böyle gördüğünü hatırlamıyordu, her zamanki ateşi sönmemiŐ olsa da ortada yoktu. Klaus’u –zapt edilemez, katlanılmaz Klaus’u– böyle yenik görmek neredeyse dayanılmayacak kadar ağırdı.

Rebekah gitmiş, Klaus daĐılmıŐtı. Fırtına da bütün gücüyle devam ediyordu. Elijah cadıların boş tehditler savurmadıklarını ispatlamaya kesinlikle kararlı olduklarını görebiliyordu. Gece ilerledikçe Ysabelle’in koruma büyüsünün, evi ayakta tutan tek Şey olduğu netleşti. Ya gerçekten fırtınaya karşı koruyabiliyordu ya da bunun sıradan bir fırtına olmadığını bir Şekilde ayırt etmişti.

Kasırğa, pencere pervazlarında uğuldayarak dolaştı, perdeleri parçalayıp kitapları, tabakları, hatta mobilyaları odanın içinde sağa sola savurdu. Dört bir yanlarına yıldırımlar düştü.

koca ağaçları devirdi. Şakır şakır yağın yağmur toprağı dere-
lere ve şelalelere çevirdi, tünelleri ve altlarındaki mahzenleri
sel bastı. Ancak evin kendisi fırtınaya teslim olmadı. Sabah
olduğunda, yeni gün beraberinde belli belirsiz de olsa güneş
ışıklarıyla geldi.

Elijah, Klaus'u birlikte atla dolaşmaya ikna etti. Yolda ca-
daların mezarlığına da uğrayacaklarına söz vermişti. Vivianne
için bir yer hazırlanması gerekiyordu ve bu tür pratik düzenle-
melerle uğraşmak Klaus'un ruh halini bir parça düzeltirdi bel-
ki. Onun için bir şey yapıyormuş gibi hissetmek isteyecekti.

Ormanda başıboş dolaşan bir çift at yakaladılar. Görünüş-
lerinden, Elijah atların Fransız ordugâhından kaçtıklarını tah-
min etti. Askerlerin çadır ve derme çatma binalarda fırtınayı
atlabildiklerini sanmıyordu, özellikle de teğmenleri ve yüz-
başıları olmayınca.

Evlerin birbirine daha yakın olduğu yerlerde zararın, şehrin
harap olmuş dış mahallelerindekiinden bile kötü olduğu ortaya
çıktı. Artık belli başlı yerler tümünden yok olduğundan, Elijah
başta nerede olduğunu bile zar zor anlayabildi. New Orleans'ta
yolunu kolayca bulduğu dönem kapanmıştı anlaşılan; evler
gitmiş, villalar yıkılmış, devasa bir ağaç, görkemli bir konağın
üzerine devrilmişti. Elijah yabancı bir mekâna girmişti sanki.
Atını mahmuzlayıp hızla ilerledi.

Klaus da peşinden gidiyordu, şehre olanları fark etmemiş
gibiymi. Vivianne'in cesedi önünde, atın üzerindeydi ve Klaus
gözlerini ondan ayırmıyordu.

Kurt adamların yaşadıkları mahalle de benzer bir darbe al-

mıştı. Sürünün çoğu Mikaelsonların evinde olmasına rağmen, anlaşılan cadılar bu işi onların yerine bitirmek istemişlerdi. Kuşatmaya katılmayan bütün kurt adamlar ya boğulmuş ya da ezilmişti.

Yıkılmış evlerin arasında iki Köken Vampir dışında dolaşan pek kimse yoktu, Elijah'nın gördüğü birkaç kişi de eşyalarını at arabalarına yüklemekle meşguldü. New Orleans kurt adamlara uygun bir yer değildi artık —çevreleri düşmanla çevrilmiş ve sürüleri yok olmuştu. Çok yakında şehirde tek bir kurt adam bile kalmayacaktı. Elijah bu başarının bıraktığı buruk tadı hissetti.

Çevresini saran yıkımın kederli havasına rağmen, Elijah'nın kafasının içindeki çarklar dönmeye başlamıştı. Niyetlerinin bu olmadığına emindi ama cadılar büyük bir boşluk yaratmışlar... Vampirlere de bunu doldurma işini bırakmışlardı.

Batıya, mezarlığa doğru döndüler. Elijah'nın gizli bir amacı vardı elbette, Ysabelle'in geceyi sağ atlatıp atlatamadığını merak ediyordu. Ablasıyla ikisi bu fırtınanın çıkmasında hiçbir şekilde rol oynamamışlardı ve fırtına yüzünden öldülerse, Elijah üzülürdü.

Klaus mezarlıkta atından indi ve eliyle Elijah'ya devam etmesini işaret etti. Elijah atını Klaus'un yanında bırakıp tek başına yola koyuldu. Ysabelle ile Sofia'yı, Ysabelle'in evinin sundurmasında buldu. Az önce dışarı çıkmışlar gibi güneşte gözlerini kırptırıyorlardı.

Onu önce Sofia Lescheres gördü ve kız kardeşinin dirse-

ğine dokunup tek kelime etmeden eve girdi. Ysabelle onun gidişini izledi, ardından sundurmada aşağı inip Elijah'yı yarı yolda karşıladı. "Yasta," diye açıklama yapan uzun boylu cadı, leylak rengi bir şalla bedenini sıkıca sarmaladı. "Dün gece çok büyük sayıda ölüm oldu ve kafasızlar öfkeden kendi halkımızı korumayı düşünemediler bile. Cadılar da öldü ve Sofia kendi kızının da ölenler arasında olduğuna inanıyor."

"Öyle," diye onayladı Elijah, lafı uzatmadan. Bir an nasıl öldüğünü izah etmeyi düşündü ama söyleyeceği her şey durumu daha da kötüleştirecekti. Klaus ile ikisi kurtulmuşlar, Vivianne ölmüştü. Çevrelerini saran kurt adamlar, infilak eden zemin ve bastıran büyümlü fırtınaya rağmen, iki kardeş sağ kurtulmuştu ve Vivianne'i koruyamadıkları için cadılar ikisini sorumlu tutacaklardı.

Haklıydılar belki de... Klaus'un gözü aşktan kör olmuş olmasa, kızı bir sandalyeye bağlayıp meseleyi hallederdi. "Hızlı oldu," dedi Elijah. "Vivianne acı çekmedi."

Ysabelle ürperdi. Elijah onun hıçkırarak ağlamamak için kendini tuttuğunu anlayabiliyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı cadı. "Ablama söylerim." Ellerini sıkıp yumruk yaptı. "Kafasızlar!" diye tekrarladı ve bu kelime, Elijah cadının kendisinin önünde sergilemek istemediği bütün o öfkeyi duydu.

"Kardeşim şu anda mezarlıkta," dedi Elijah. "Cenaze düzenlemelerine yardım etmek istiyoruz, eğer izin verirseniz." Kimse neden yandığını sormadan, Vivianne'nin cesedini bir tabuta koyabilirlerse daha da iyi olacaktı. "Vivianne'in baba-

sı başka yerde yatıyormuş anladığım kadarıyla ama ailesi de onaylarsa buranın en uygun yer olduğunu düşünüyoruz.”

Ysabelle tereddüt etti, arkadaki eve doğru bir bakış daha attı. Fırtınadan etkilenmemiş olduğunu fark etti Elijah. Ysabelle’in Esther’in büyü kitabını kullanarak koruduğu tek evin kendi evi olmadığından şüphelendi. “Sofia bir süre benimle kalacak,” diye karşılık verdi. “Evi yıkıldı ve kimseyi görmek istemiyor. Yine de nazik bir teklif ve sanırım... Sadece hallolsa daha iyi olur.”

Elijah başıyla onaylayıp, “Biz hallederiz,” dedi. “Bu sabah uygun bir mezar yapmaya başlayabiliriz. Eğer Sofia iki gece sonra mezarlığa gelirse, kızıyla doğru düzgün vedalaşabilme fırsatı bulmasını sağlarız. Tercih ederse, tek başına...”

“Edecektir sanırım,” diye onayladı Ysabelle. “Teşekkür ederiz.”

Elinden başka bir şey gelmeyen Elijah, cadıyı orada bıraktı. Ysabelle ile ablası öfke ve kederle yaşamak zorundaydılar, o kadar. Elijah şehrin yeniden inşası ve idaresi akıllarına gelene dek, uzun bir zaman geçeceğini tahmin etti.

Klaus halen cadıların mezarlığındaydı, yüzünde kederli bir ifadeyle görevine odaklanmıştı. “Düşünüyordum,” dedi Elijah gelince. “Buradan nehrin bir parçası görülüyor.”

Elijah onun kolunu tutup atların beklediği yere götürdü. Ysabelle ile aralarında geçen sohbeti anlattı ve ikisi şehirde bir tabut ve küçük bir de anıtmezar yapabilecek bir zanaatkâr kalıp kalmadığını değerlendirdiler.

Klaus fırtınada çok sayıda cadının öldüğü haberine neden-

se sevinmişti ve Elijah da Klaus kederinin ötesine bakmaya başladığı için memnundu. Klaus'un kendini toplaması zaman alacaktı ama sonsuzluk böyle bir yarayı taşımak için fazlasıyla uzun bir zamandı –ve nihayet kardeşi de acısından vazgeçmeye başlayacaktı.

Evlerine yaklaşırken, Klaus'un atı kişnedi. Elijah gayriihtiyari elindeki kayışlara asılıp etrafta bir tehdit olup olmadığına baktı.

Karşılarındaydı işte. Rebekah sundurmada oturmuş, bacaklarını da umurunda değilmiş gibi çamurlu suya sallandırmıştı. Altın sarısı saçları başına yapışmıştı. Kıyafetleri öyle ıslanmış ve kirlenmişti ki asıl renginin ne olduğunu tahmin etmek imkânsızdı. O güzel yüzü de kir içindeydi ama Elijah taze gözyaşlarının teninde bıraktığı izleri görebiliyordu.

Bir şey söylemesine gerek yoktu –belli ki Rebekah da dün gece gerçek aşkını kaybetmişti. Eric hayatta olsaydı orada tek başına oturup ağlamazdı. Elijah onun –ya da Klaus'un tabii– böyle bir kayıp yaşamasını asla arzu etmezdi. İkisinin de tek darbeyle incindiklerini görmek çok üzücüydü.

“Her şey düzelecek,” dedi Elijah ona, sonra ikisine de hitap ettiğini anlasın diye Klaus'a da başıyla işaret etti. “Kaybettiklerinizin telafisi mümkün değil ama her şeyi kaybetmediniz. Başka kimin gittiği, özlendiği ya da hatırlandığı önemli değil; biz her zaman birbirimizin yanında olacağız. Biz her zaman bir aile olacağız.”